RADU ROSETTI

AMINTIRI
DIN COPILĂRIE

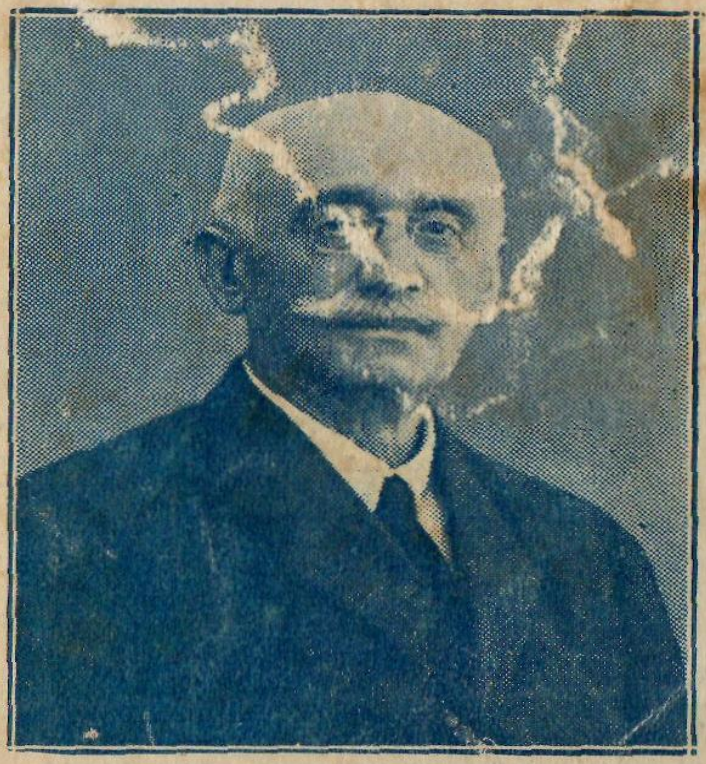

CULTURA ROMÂNEASCĂ
BUCUREȘTI. — STR. PITAGORA, 18.

RADU ROSETTI

Ovra

AMINTIRI

DIN COPILĂRIE

BUCUREŞTI

IMPRIMERIA FUNDAŢIEI CULTURALE „PRINCIPELE CAROL"
STRADA LATINĂ No. 10
1925

c. 2609.

CAPITOLUL I

Cele dintăi amintiri

M'am născut în noaptea după Ziua Crucii a anului 1853, în Ieşi, în casa tatei, pe Podul Roşu, unde se află astăzi gimnaziul Alexandru cel Bun. Mama a încercat să mă hrănească cu laptele ei, dar eram din cale afară mâncăcios, a trebuit să renunţe după puţine zile şi mi s'a luat o mancă foarte de treabă, soţia unui birjar din Iaşi numit Neculai Roşu, unul din cei mai vajnici beţivi din capitala Moldovei.

Cele dintăi rugăciuni după naştere mi-au fost cetite de vlădica Racoviţă dela Sfântul Spiridon. Părinţii mei pierduse înainte de mine doi copii, o fată şi un băiet şi, cu toate că eram un copil foarte voinic, mintea mamei fiind impresionată de pierderea celorlalţi doi, deşi nu era de loc superstiţioasă, se temea să nu fie ursită a nu avea parte de copiii ce-i năştea. Vlădica Racoviţă dela Sfântul Spiridon, un urmaş direct al familiei Racoviţă celei adevarate, care dăduse doi Domni Moldovei, era un barbat mic la stat, slăbănog, ghebos şi aproape cu desăvârşire spân. Numai cu mare greu consimţise mitropolitul de

pe vreme să-l hirotonească, căci darul preuţiei se refuza de obiceiu acelor barbaţi ai caror fizic era din cale afară ingrat şi de natură să stârnească râsul. Şi vlădica Racoviţă avea mai mult înfăţoşare de momiţă decat de om. Dar era in schimb un adevarat sfânt: de o curăţenie de viaţă care nu lasa nimica de dorit şi de o desinteresare fără mărgini, blând, simplu, dând nevoieşilor până la cel de pe urmă ban, veşnic gata să mângâie durerile, să dea ajutor la impacarea vrăjbilor şi a dihoniilor ce-i ajungeau la cunoştinţă şi să insufle nădejde celor desnădăjduiţi: era idolul sărăcimii. Singura slăbăciune ce i se cunoştea era o adevarată patimă pentru tiutiunul cel bun. După ce a isprăvit molitvele ce ni le-a cetit, a zis mamei:

— Să ştii, domniţă, că băietul aista are să-ţi trăiască, doară vlădica cel ghebos i-o cetit rugăciunile şi ghebul lui are noroc la copii.

Părinţii mei duceau atunci un traiu foarte luxuos: slugi, trăsuri şi cai erau o mulţime şi ştiu că aveam o trăsură, doi cai şi un vezeteu înadins pentru mine. Dar acel vezeteu era un ţigan negru la faţă ca fundul ciaunului, îmbracat cu straie curate, dar de rând, pe când Sava, vezeteul mamei, era moldovan, alb la faţă, purta numai favoriţi şi avea o livrea din cele mai elegante, de culoare albastru deschis, împodobită cu galoane de argint. Şi eu, după cât îmi istorisea mai târziu mama, suparat să tot fiu condus de ţiganul urît şi neelegant, făceam nişte scene cumplite de câte ori era să ies la plimbare, la Copou. Când mama era singură acasă, poroncea să se suie Sava pe capra trăsurii mele, dar când era şi tata de faţă mă astâmparam şi nu mai făceam nici o scenă, ştiam doar că corecţiunea este gata.

Intăia amintire precisă ce o am, datează din

toamna anului 1856, dela naşterea surorii mele Maria: eram atunci de trei ani şi o lună; din acel moment şirul amintirilor mele devine din ce în ce mai complect.

Ţin bine minte de ghiduşiile lui Neculai Cozadin, vatavul nostru de ogradă, când voia să mă facă să râd. El era un văr primar al lui Cuza (Domnitorul), al lui Dumitrache şi al lui Grigore Cozadin, doi mari bogataşi de pe vreme, fiind copil din flori al unei surori a tatălui Cozadineştilor şi a mamei lui Cuza. Intrase în miliţia moldovenească la înfiinţarea ei, urmase cursul de instrucţie la care fusese supuşi recruţii moldoveni de Ruşi, la Odesa şi slujise şaisprezece ani în escadronul de cavalerie, retrăgându-se cu gradul de *îndîrofiţer (unterofiţer)* cum se zicea atunci subofiţerilor. Era un barbat de o cinste exemplară şi de un devotament absolut cătră tata, pentru slujba căruia ar fi fost oricând gata să-şi expuie zilele. Soţia lui, mama Anghelina, era o grecoaică renumită pentru meşteria în facerea dulceţilor, a vutcelor, a murăturilor şi a tuturor preparaţiunilor care alcătuiau cel mai mare merit al unei cămărăşiţe, slujbă ce o îndeplinea în casa noastră. De *corăbielele* ei îmi aduc aminte cu jînd şi acuma, deatunci n'am mai mâncat aşa de bune. Bunica vorbia de Anghelina în termenii cei mai elogioşi, recunoscându-i superioritatea în facerea corăbielelor şi a rahatului. Femeie de o cinste exemplară, era cumplit de temută de slugile de jos; bucatarii, băieţii la bufet şi fetele din casă aparţinând neamului ţigănesc; ci şi ele mi-au povestit pe urmă într'un glas că umbla cu harapnicul sub pestelcă şi nu stătea la îndoială pentru a-i *croi* cu el.

Cât au trăit la Ieşi, părinţii ne trimeteau pe noi, copiii, vara, la Bohotin, la moşu-meu Mitică sau la Răducăneni, la moşu-meu Lascar, unde ne însoţia uneori şi mama.

Moşia Bohotinul, fără Hiliţa care fusese vândută şi Colţul Cornei, dat de zestre mătuşii Profirei, la căsătoria ei cu Alecu Moruzi Zvorâşteanul, fusese dintâiu căutată de fraţi în devălmăşie, apoi, după câţiva ani, s'a împărţit în patru părţi: Bohotinul cu Gura Bohotinului, Răducănenii, Bazga şi Cozia, care s'au tras la sorţi între cei patru fraţi. Bohotinul a căzut în partea moşului Mitică, Răducănenii în partea moşului Lascar, Bazga în acea a tatei, iar Cozia în acea a moşului Alecu. Tata operase tragerea la sorţi cu mâinile lui. Cunoscând dorinţele fiecăruia în parte, a ajutat soarta pentru ca fiecare să se aleagă cu partea dorită de dânsul. El se desinteresa de Bohotin căci, precum am arătat în întâiul volum al acestor *Amintiri*, cumparase dela fraţi Căiuţul, cu bani din moştenirea ramasă lui dela soţia sa cea dintâiu. A pus deci Bazga la dispoziţia fraţilor pentru uşurarea plăţei părţilor lor din datoriile părinteşti având ei a restitui prisosul preţului de vânzare peste partea lui de datorii când vor vinde Bazga. Au şi vândut-o cu 32000 de galboni, dar i-au restituit banii numai la 1856, socotindu-i „ca între fraţi" adică cu o dobândă de cinci la sută. Pe tata această socoteală l'a atins rău, căci în urma traiului nemăsurat şi bizuindu-se pe acei bani, făcuse datorii pentru care plătea dobânzile obişnuite atunci de cincisprezece şi chiar optsprezece la sută pe an. Diferenţa a fost simţitoare, dar ei fiind foarte uniţi între dânşii, tata n'a zis nimica, însă s'a ho-

tărît, pentru a scapa de datoriile ce-i rămăsese, să se mute îndată la țară [1]).

La Căiuți, curtea era terminată de ani și frumusețea de grădină plantată, dar tata, pretextând că nu voiește să intre în casă înainte ca aceasta să fie cu desăvârșire gata și că trebuie să schimbe coloanele de zidărie ale balconului de sus, despre grădină, prin altele, de fontă, ce aveau să fie aduse din srăinatate, a mers să s'așeze, cu mama și cu noi, la Pralea.

Pralea era un sat pe moșia Căiuți, la unsprezece kilometri de curte și de târgușorul cu acest nume, care fusese întemeiet încă sub Ioniță Sturdza, de bunul meu, hatmanul. Acești unsprezece kilometri trebuiau făcuți pe niște rătăcănii cumplite, de nestrăbătut pe vreme rea. Aici s'a apucat să clădească o casă de vălătuci, iar până când această casă s'a gătit, ne-am înghesuit cum am putut și noi, în trei odăițe mici ale vatavului nostru de acolo, medelnicerul Iancu Popovici. Mama nu s'a opus la această combinaițe ciudată, dar îmi aduc bine aminte s'o fi văzut plângând pe când privea la clădirea viitoarei noastre case și doară, atunci, tata iubia pe mama la nebunie.

Iaca planul acestei construcții împodobită cu numele pompos de curte: în pereții dela miazănoapte și dela apus a unei mari încăperi luminată prin două uși cu geamuri și două înalte și largi ferești *à guillotine*, se deschideau ușile a cinci odăi, din care una slujia de *ietac* părinților mei, două ne adăpostiau pe noi, copiii, una servia ta-

1) Erau atât de uniți între dânșii și unirea lor era atât de cunoscută în țară, în cât în fața tribunalelor, ori care din frați semna pentru tus patru și aceste semnături erau primite drept bune de tribunale și nu au fost niciodată contestate.

tei de biurou iar a cincea era o odaie de musafiri. In caz de gloată se mai întrebuinţau pentru găzduirea musafirilor biuroul tatei şi una din odăile noastre. Bine înţeles că la întâmplare se făcea un uz larg de sistemul saltelelor, întinse pe jos. Mai erau două odăiţi dând în ietacul părinţilor, din care una servia de locuinţă cameristei mamei, iar cealaltă de cameră de baie şi de toaletă. Incăperea cea mare slujia drept salon, iar iarna şi vara, în caz de vreme rea, devenia sofragerie.

In ogradă mai erau, aproape de această clădire, două rânduri de odăi, asemenea de vălătuci şi acoperite cu draniţă, care se tăiau în unghiu drept şi în care locuiau vatavul dela Pralea, Iancu Popovici, cu soţia lui, o droaie de slugi precum şi unii musafiri, becheri sau persoane mai puţin însamnate. In mijlocul ogrăzii de din faţă, amenajată în chip de grădină cu flori, era un pavilion octogon de lemn, în care şedeam la masă de câte ori nu era frig sau nu ploua prea tare. Bucătăria era aşazată într'o clădire separată, în fundul ogrăzii, nu departe de grajdiu. Aveam doi bucatari pentru masa de sus şi unul pentru masa de jos, adică cei dintăi pentru noi, celalalt pentru slugi, bine înţeles toţi ţigani. Domiciliul statornic al celor dintăi era la Căiuţi. Făceau serviciul cu rândul, schimbându-se în fiecare săptămână. Asemenea şi vezeteii, având fiecare să îngrijască de câte patru cai, făceau serviciul tot cu rândul, numai o păreche de cai, *de dârvală*, rămâneau la Pralea în permanenţă. Curtea şi ograda erau încunjurate cu un zaplaz de lătunoaie, din afară de care se vedeau razamate grămezi de draniţă şi de şindilă.

Spălătoria era la Căiuţi, de unde se aduceau albiturile de două ori pe săptămână; la Pralea

era numai una rudimentară. Asemenea şi camara era la Căiuţi, unde sta cămărăşiţa, *mama Marghioala*, o fostă domnişoară de onoare de altădată a bunicăi, căsătorită acuma cu vatavul de ogradă, Iorgu Iordăchescu, un om de treabă, neboierit, dar unul din cei mai mari minciunoşi ce i-am cunoscut în viaţa mea. La Pralea era numai o camară fragmentară de care îngrijia soţia vatavului de acolo, *mama Tasiica*.

Dacă exteriorul casei noastre dela Pralea era destul de primitiv, mobilierul îi era departe de a fi mai ales. Afară de *crivaurile* tatei şi a mamei, de lemn de nuc lustruit, fără nici un ornament, de vr'o două dulapuri de mahon, aduse aceste, din mobilierul tatei, dela Căiuţi, foarte sumar şi acela, de un foarte frumos clavir Pleyel, cu coadă, al mamei, de un dulap de mahon, cu uşă brodată şi de vr'o două mesuţe, absolut tot: paturi, scrinuri, dulapuri, mese, mesuţe, lavabouri, scaune şi scăunaşe ieşise din mânile îndemânatece ale stoleriului nostru neamţ, Mathes şi era făcut din lemn din pădurile noastre. Nu cred să fi existat mai mult de trei jilţuri în toată casa, iar canapelele erau înlocuite prin paturi moldoveneşti, peste care erau aşazate mindire de paie şi saltele de lână, acoperite cu macaturi de cit, însoţite de perine de părete şi de cap, acoperite tot cu cit, cum erau şi toate perdelile. Locuinţa şi mobilierul înfăţoşau o icoană destul de exactă a stării unei aşazări de colon din Canada sau din Statele-Unite în veacul al optsprezecelea.

Satul Prealea fusese întemeiet în vremea lui Ioniţă Sturdza, de bunul meu, hatmanul, cu oameni adunaţi, pentru o a treia parte din regiunea muntoasă a ţinutului Putnei, iar pentru două părţi din Unguri secui aduşi de peste graniţă,

din comitatul Trei Scaune. Cei dintăi ocupau partea din sus a satului, numită din această pricină: *la Moldoveni*, cei de ai doilea partea de jos, numită *la Ungureni*. Aproape toţi sătenii vorbiau amândouă limbile, mulţi erau, cum mai sunt şi astăzi, gusaţi.

Nişte fiinţi care jucau un rol însamnat în viaţa dela Pralea erau urşii. Din pricina defrişării unor întinse întinderi de păduri, samanate pe urmă cu păpuşoi, unele de tata şi altele de ţarani, şi a tăierii altor întinderi pe care crescuse acuma nişte ţihle impenetrabile, aceste dihănii găsiau acolo, cu începere dela sfârşitul lui Iulie, o camară bine aprovizionată pe lângă culcuşuri ce le puteau crede tefere. Păpuşoii şi vitele locuitorilor satelor de pe împrejur aveau prin urmare foarte mult de suferit din pricina acelor fiare, mai cu samă acele ale bieţilor Prăleni.

Ţin bine minte cum, într'o seară dela începutul toamnei anului 1857, după căderea nopţii, eram adunaţi, cu mic cu mare, pe cerdacul dând înspre ograda din faţă, culcaţi pe nişte saltele aşazate pe scândurile acelui cerdac, iar în faţa noastră, în ogradă, ardeau focuri de baligă pentru a ne apara de ţânţari. Pe lângă tata şi mama, mai erau cu noi moşii noştri, Lascar şi Mitică, precum şi musafiri veniţi pentru vânat. Deodată auzim, par'că veniau din a doua ogradă, nişte strigăte de:

— Săriţi, oameni buni, săriţi că mă mănâncă ursul! Nu mă lasaţi! Nu mă lasaţi!

Tata, moşii mei, musafirii, vatavul Iancu, au pus mâna pe puşti şi au alergat înspre locul de unde porniau strigătele. Dar Iozef, despre care voiu vorbi mai jos pe larg, a cărui casă era megieşă cu ograda de unde porniau strigă-

tele, a apucat înaintea lor, căci a avut numai să sară peste gard. Ajuns acolo, a văzut un om ferindu-se de un urs voinic de ale cărui îmbrățoșări scapa numai mulțămită prezenței de spirit a socru-său, un moșneag olog, care arunca într'una în urs cu tăciuni aprinși ce-i lua dintr'un foc mare, arzând dinaintea lui. Ursul mai era foarte stingherit în mișcările lui de un cățăluș care necontenit îl apuca de labele de dinapoi. Dihania se apropiase foarte încet și, când l'au auzit mâncând și mormăind, stăpânul ogorului a avut imprudența să arunce într'însul cu o bucată grea de lemn aprins. Se vede că lovitura astfel primită de urs l'a durut, căci îndată s'a răpezit la om, iar acesta a început să fugă și să strige. Cum a auzit glasurile acelor care veniau, fiara a dat dosul și a luat-o la sănătoasa prin păpușoi, dar Iozef a avut vreme să aprindă într'însul, nimerindu-l drept în inimă.

Altădată, în acelaș an, erau la noi un număr de musafiri cu care mersesem, în mai multe trăsuri, să prindem păstrăvi în pârîul Căiuțul Mare și în niște heleșteie din pădure, la câțiva kilometri de sat și ne-am întors pe când era încă ziuă. Deodată vezeteul trăsurii din cap, în care se găsiau mama și cu o vară a ei, iar eu eram pe capră, oprește caii și, arătând cu biciul peste pârău, zice întorcându-se către mama:

— Ursu!

Ne uităm cu toții în direcția arătată și vedem peste pârău, pe o ridicătură de stâncă lată, în formă de podiș, la vr'o șasezeci sau optzeci de pași de noi, o căruță desjugată, plină de păpușoi culeși dintr'o curătură de mai la deal și, pe dânsa, un urs mâncând păpușoi fără ca prezența noastră să-l fi îngrijit. Numai după ce toate

trăsurile s'au oprit şi ocupanţii lor au început să-şi comunice părerile cu glas din ce în ce mai ridicat, văzut-am că Martin se dă jos încet din căruţă, apucă cu pas liniştit la deal şi dispare în pădurea care se întindea până la acea stâncă.

Iozef Gnadt despre care am vorbit mai sus, era un neamţ născut în anul 1818, la Luisental, în Bucovina. El venise în ţară cu tată-său, bătrânul Fritz Gnadt, de care nu ţin minte, cu trei fraţi şi cu două surori, în însuşire de lucrători speciali la *Hutta*, adică la fabrica de steclărie înfiinţată pe moşia Grozeştii de cneazul Dumitru Cantacuzino, acel care, ceva mai târziu, a păcălit atât de groaznic pe Lascar Bogdan, cu prilejul vânzării acelei moşii. Nu ştiu pentru ce anume temeiu acea familie de Nemţi, nefiind mulţămită la Grozeşti, a venit la tata şi i-a propus să se angajeze la el pentru a fabrica potaş, draniţă şi şindilă, în schimbul unui preţ convenit pentru fiecare *majă* (cântar de 44 de oca) de potaş şi de fiecare mie de draniţă sau de şindilă. Tata a primit şi ei au clădit îndată, în satul Pralea, alături de locul pe care s'a ridicat mai pe urmă curtea de care am vorbit, o casă mare de vălătuci, după modelul celor nemţeşti din Bucovina şi s'au pus pe lucru cu hărnicie.

Bătrânul Fritz şi trei din băieţii lui erau nişte vânători de frunte şi pătimaşi. Fiul cel mai mare, care se numia tot Fritz, pe lângă că era împodobit cu o guşă uriaşă, mai avea şi un ochiu plin de albeaţă, totuşi era un puşcaş minunat şi nu puţini fost-au urşii ce i-a împuşcat cu puşca lui cu o ţeavă. Dar cel mai pătimaş şi cel mai meşter era al doilea fiu, Iozef. In cei doi ani cât a stat mama la Pralea, ea a numarat douăzeci şi şase de urşi ucişi de Iozef, dar el împuşcase mai

mulţi înainte de venirea noastră în Pralea, a tot urmat să mai împuşte până în cei de pe urmă ani ai vieţii, şi a murit tocmai la sfârşitul anului 1907. Se lăuda atunci că a împuşcat peste tot mai bine de o sută de urşi şi nu cred că trecea peste adevăr. Mama îl supranumise *Jules Gérard dela Pralea.* De multe ori scapat-a el numai ca printre urechile acului de ghiarele şi de dinţii fiarei dar niciodată n'a fost în stare dihania să-l încolţească sau să-l pieptene. Avea un sânge rece admirabil. Era un barbat înalt şi zdravăn, dar supus la accese de epilepsie; nici odată însă nu l'a apucat cumplita boală la vânat.

Şi fiindcă sînt acuma la capitolul urşilor (asupra căruia îmi propun de altmintrelea să revin în cursul acestor *Amintiri)*, voiu istorisi aici semi-tragica întâmplare cu un urs a lui Costin Rosetti dela Oraşa, un văr deparatat al nostru. Vâna sau mai adevarat *bracona* în fundul Prălii cu Alecu Aslan dela Oneşti. Un urs rănit a venit la el, Costin a tras într'însul şi i-a rupt o labă. Ursul care venise înfuriet, s'a înfuriet şi mai tare în urma nouei răni primite, s'a aruncat asupra lui Costin înainte ca acesta să fi putut trage al doilea foc şi i-a înfipt toţi dinţii în braţul drept. Apoi l'a apucat în braţe şi l'a trântit jos cu atâta putere, în cât i-au sărit toţi bumbii dela pantaloni şi s'a pus pe el. Costin spunea că numai uşor nu era. Un haitaş, un băetan de vr'o patrusprezece ani, care avea la dânsul un pistol încarcat cu poşte, s'a apropiat fără a fi simţit de fiară (căci vântul bătea dela urs spre el), i-a pus pistolul în ureche şi a tras, iar dihania a căzut moartă pe loc. Cum s'a putut scula în picioare. Costin s'a pus să-şi caute bumbii pe jos căci îi cădeau pantalonii. Dar Aslan spunea că în cursul

nopţii ce au petrecut-o în pădure, a avut febră mare, căci rănile făcute de dinţii ursului erau adânci. Intâmplarea mi-a fost povestită de însuşi Costin de repetite ori.

La Pralea veneau să ne vadă, vara şi toamna, număroase rude şi cunoştinţi dela Ieşi şi din toată ţara; vânătorile de urşi atrăgeau, mai cu samă toamna, pe cei mai de frunte vânători ai ţării.

Intre alţi musafiri îmi aduc aminte de Costache Negri, de Vasile Alexandri, de Iorgu Radu, de Manolache Costache Iepureanu, de Iancuşor Canta, de Zizin Cantacuzino, de cneazul Alexandru Cantacuzino, aceştia toţi prietenii intimi ai tatei, apoi de bunul Costică Şuţu şi de Alecu Aslan dela Oneşti, amândoi nişte vânători vestiţi, de doamnele Catinca Negri, Zulnia Sturdza, Smărăndiţa Rosetti (atunci căsătorită cu Mihăiţă Jora), Efrosina Bogdan dela Grozeşti, Zoe (Zouzou) Sturdza (atunci căsătorită cu Zizin Cantacuzino), Smărăndiţa Catargiu cu fiică-sa, Maria fostă Obrenovici, mama lui Milan al Serbiei, şi alţii şi altele, mulţi şi multe.

Două figuri originale erau *Maestro* Gallea şi Silvestru Pascual. Cel dintăiu era un Maltez, *maestro di canto*, barbat în vrâstă, căsătorit cu o femeie, italiancă şi ca, cumplit de rea. Pentruca să scape de dânsa, culegea peste an, pentru timpul verii, cât mai multe invitaţii prin casele boiereşti dela ţară, în care stăpânele sau fiicele lor cultivau cantul, le acompania pe clavir şi le dădea poveţe în exerciţiile ce le făceau, achitânduse astfel de ospitalitatea de care se bucura. Bine înţeles că, în cele mai multe case, la plecare, elevele lui îi puneau în buzunar un fişic de galbeni pe care îl primia cu o mulţămire discretă. Era

un om foarte detreabă şi foarte bine crescut, înzestrat cu un apetit formidabil, dar fricos ca un iepure. Cu prilejul unui accident la trăsura în care maestrul se afla cu mama şi cu altă doamnă, aceia bătrână, tata, care venia calare alături de trăsură, dându-se jos pentru a ajuta pe vezeteu să lege răzorul ce se rupsese, rugându-se de maestro Gallea să-i ţie calul, viteazul copil al Maltei a răspuns că nu ştie şi se teme, calul fiind foarte vioiu, să nu-l lovească cu piciorul. Şi mama care ţinea hăţurile celor patru cai înhamaţi înaintaşi ai trăsurii, a trebuit să mai ţie, tot ea şi acest al cincilea cal. In mine, care stăteam pe capră, nu avea nimeni încredere, ceiace ţin minte că m'a umilit cumplit.

Silvestru Pascual era un Spaniol dela Valencia pe care mama îl bănuia că este jidov. Era şi el profesor de canto, dar mai ales vânător pătimaş. A avut norocul să ucidă, la Oneşti, în aceiaşi bataie, o ursoaică cu amândoi puii ei. S'a lăsat de muzică pentru a se ocupa de agricultură, intrând în calitate de vechil la principele Wittgenstein, la Fântânele[1]). Relaţiunile lor s'au stricat rău-

1) Principele Emil de Wittgenstein-Berleburg, din familia mediatizată germană cu acest nume, fusese de tânăr crescut ca paj la curtea împărătească din Rusia, şi intrase în serviciul militar rus, unde a înaintat răpede până la gradul de general. A făcut campanie în Caucaz, împotriva Cerchezilor şi, în anul 1863, în Polonia, împotriva răsculaţilor lui Langiewicz. Era căsătorit cu Pulcheria Cantacuzino-Paşcanu. Bărbat frumos cu forme elegante de curte, avea obiceiuri de *obachtă* (corp de gardă).

Soţia lui, Moldovancă de neam mare, fire nobilă, deosebit de frumoasă, de cultă şi de distinsă, a fost din această cauză cât se poate de nenorocită. A suferit în tăcere urmările căsătoriei pripite care o legase de un bărbat atât de nevrednic de ea, dar o boală, incurabilă atunci, însoţită de supărarea ce i-o pricinuia purtarea soţului, au dus-o de tânără în mormânt. A avut o fiică, căsătorită

pede, principele a acuzat pe Pascual de necinste, iar Pascual îl numia: *Neamţ cărpănos* şi zicea că i-ar fi reţinut pe nedrept leafa ce i se cuvinea pentru vremea cât slujise, trăsura şi caii. Pe urmă, fiind lipsit de adăpost, a stat o iarnă întreagă la noi, la Căiuţi.

In al doilea an al şederii noastre la Pralea, când eu eram în al patrulea al vieţii, m'am amorezat pentru întâia oară. Obiectul dragostei mele era frumoasa morăriţă, Rada, căsătorită cu Neculai Ursul, cel mai mare beţiv din sat (şi aproape toţi Pralenii erau nişte beţivi de frunte). Am istorisit aiurea cum, văzând odată pe Neculai Ursul maltratând pe Dulcinea mea sub terasa noastră, am sărit jos şi l'am lovit în cap cu stratul puşcuţei cu ţeava de tinichea ce o aveam în mână şi cum, de beat ce era, a căzut în glodul de o palmă care acoperea drumul, prinzându-mă sub dânsul, iar hainele mele cele noui şi albe s'au făcut de batjocură. Cum Rada m'a luat în braţe şi m'a dus acasă caşicum acolo, tata, în loc să mă felicite pentru vitejia ce o arătasem, mi-a administrat o corecţiune exemplară.

Mult mai târziu aflat-am că acea morăriţă, care era într'adevăr de o rară frumuseţă, avea succese mari, serioase acele, cu alţi membri ai familiei mele, moşi burlaci şi văduvi, veniţi la vânat sau în vizită la noi. Mi s'a povestit despre sieste făcute în după amiezile calde, într'o poiană frumoasă, pe covoare duse acolo într'adins, dela care sieste morăriţa era nelipsită, probabil pen-

---

cu principele de Schönburg-Waldenburg care la rândul ei, a dat naştere la doi fii şi o fată căsătorită cu principele de Wied, fostul rege al Albaniei.

Dela principele Emil de Wittgenstein avem un volum de scrisori interesante, în limba franceză, publicate de fică-sa.

tru a apara de ţânţari pe fericitul meu rival. Aceste sieste au dat chiar roade: o fiică care a avut prostul gust să nu ieee trăsăturile fine ale mamei ci acele, frumoase dar bărbăteşti, ale tatălui şi poate chiar mai accentuate decât ale acestuia.

Aunci văzut-am, spre marea mea mierare, pe cea dintăi femeie îmbracată bărbăteşte. Moşu-meu Mitică venise la noi cu fiică-sa, mai mare decât mine cu un an şi cu guvernanta acesteia, o nemţoaică care îngrijea foarte bine de fetiţa ramasă orfană de mamă. Se zicea că nu îngrijeşte numai de copilă. Fapt este că mergea noaptea la pândă, la urs, împreună cu moşu-meu şi cu Iozef şi se mai îmbraca bărbăteşte chiar când făcea plimbări împreună cu noi.

A venit să ne vadă la Pralea şi bunica, cu trei domnişoare de onoare, două ţigance, un vezeteu, un fecior, şi un rândaş. Această lume s'a adăpostit în Pralea după putinţă. Mi-aduc aminte că, de câte ori domnişoarele de onoare nemulţămiau pe bunica, ea le punea să se lege cu o sfoară de un picior şi de pat, ţinându-le astfeliu cu ceasurile. Dar n'a stat decât puţină vreme cu noi.

In Iunie 1857 am petrecut o lună la Slănic, dar întâmplările acelui sezon de băi sunt cam şterse din memoria mea sau se confundă cu acele ale sezonului petrecut acolo în anul următor şi despre care voiu vorbi mai pe larg tot în acest capitol.

In August al acelui an am găsit odată pe mama în salon, răsturnată pe divan şi plângând cu hohot. Am întrebat-o, îngrijit, ce are, dar deşi am repetat întrebarea ea nu mi-a răspuns, urmând să plângă tot atât de tare. Am luat-o de gât şi am sărutat-o, dar ea s'a mărginit să mă mângâie uşor pe cap, făcând semn cameristei

sale, care i aducea o basma, să mà iee din odaie.

— O murit Vodă, răspuns-a Anica la întrebarea mea.

Primise vestea pe neaşteptate, pe când tata era la câmp, printr'o depeşă adresată lui, trimasă prin înadins curier dela Târgul Ocnei sau dela Bacău şi pe care ea, izbită de o presimţire subită, o deschisese.

Iubia mult pe părintele ei, care-i ţinuse loc şi de mamă şi a cărui fiică preferată era. De mai bine de un an de când era despărţită de el, gândul ei rămăsese nedesţipit de părintele iubitor şi înţelept care veghiase asupra copilăriei sale, de sufletul bun şi nobil pe care nimeni nu-l putea cunoaşte fără a-l iubi, de domnul blând, generos şi patriot de care cu drept cuvânt era mândră. Şi multă vreme s'a mai trădat durerea ei prin crize de lacrimi, când era sau se credea singură şi prin expresiunea de jale a privirii sale.

Tot în anul 1857, am mers în ziua de Sfântă Maria Mică, tata fiind la Iaşi, la Rădeana, unde mama voia să vadă pe o prietenă a ei, Zinca Donici, care se afla în vizită la cumnatu-său, Manolache Donici, stăpânul Rădenei. Am lunecat atunci în salonul bine ceruit al acelei curţi, căzând cu ciolanul gleznei celei drepte pe cucoşul puştei mele, a acelei cu care lovisem în cap pe Neculai Ursul, şi ciolanul a crăpat. Vă puteţi închipui ţipetele mele. Mi s'au pus comprese şi ne-am întors la Pralea, cale de 18 kilometri. Ajunşi acolo, de oarece nu puteam călca de loc cu acel picior, s'a trimes îndată după baba Smunciloaia, din satul Blidari, tot pe moşia noastră, care babă era vestită pentru chipul în care îndrepta picioarele şi braţele scrintite. Baba a declarat că piciorul meu este scrintit şi, pentruca

să mi-l îndrepte, a început să-l tragă, ceiace mi-a scos din gură ţipete şi mai cumplite decât până atunci, ţipete de astădată justificate căci durerea astfel pricinuită numai mică nu era. A doua zi, mama văzând că piciorul mi se umflă mai tare şi că durerile sporesc, a făcut răpede pregătiri de drum şi a plecat cu mine şi cu Anica la Căiuţi. Acolo am luat cai de poştă şi am plecat la Iaşi, în careta cea verde a mamei, ea şăzând în stânga, lângă giam, eu culcat pe restul scaunului, cu o perină sub cap şi cu capul pe genunchii ei.

Imi aduc perfect aminte de peripeţiile acestui drum. Pe capră şădeau Arnăutul cel bătrân, Pavel, care avea casa lui în capătul dela vale al târguşorului Căiuţu, cu fustanelă, cu poturi, cu cialma pe cap, cu o păreche de pistoale cu cremene uriişe şi cu un iatagan în brâu, având lângă el pe Anica, căci în caretă erau numai două locuri.

La fiecare poştă sau jumatate de poştă, îndată ce surugiii opreau caii, Arnăutul şi cu Anica se dădeau jos şi veniau la oblonul stâng al cupelei să întrebe dacă avem nevoie de ceva. Seara am mâncat din nişte provizii luate de acasă, dar nu ni era foame nici mamei nici mie. Nu mai simţiam dureri decât la hopuri, dar piciorul îmi era cumplit de umflat: n'am închis ochii toată noaptea.

Nu ne facem astăzi ideie de răpegiunea uimitoare şi de farmecul acestor călătorii de altă dată cu poşta. Caii, mai ales când surugiii aveau nădejde de un bacşiş bun, nu ieşeau din fuga cea mai nebună; acei cai cât nişte mâţe, totdeauna necesălaţi, prăpădiţi de slabi, într'adevăr că: *„se aşterneau drumului ca şi iarba câmpului la suflarea vântului"*. Se opreau numai la jumatate de poştă, iar când poşta era mică, nu

stăteau decât la poştă. Acea repegiune procura acelor care aveau parte de ea într'o trăsură îndămânatecă, leganaţi pe răzoare bune, o adevarată simţire de voluptate, o stare psihică ţinând mijlocul între vis şi beţie, imaginaţia şi simţurile mai fiind stimulate de sunetul tălăncilor, de pocnetele bicelor şi de lungile şi ascuţitele strigăte de *hiiiii-hăt!* ale surugiilor. Mai ales noaptea, pe lună, când drumul nu era din cale afară grunzuros şi plin de hopuri, acest mod de locomoţiune a lasat tuturor acelor care au avut parte de el o amintire neştearsă. La vr'o două poşte, când Arnăutul a aratat *podorojna* şi a cerut cai, căpitanul de poştă a răspuns că nu sunt cai, nici în grajdiu şi nici la imaş, toate *tacâmurile* fiind pe drum. Insă, în urma câtorva cuvinte zise căpitanului de poştă, din poronca mamei, de Anica, el s'a bătut pe frunte par'că deodată şi-ar fi adus aminte de ceva şi a strigat *chehaiei:* (primului surugiu):

— Măi Grigore, uitam că tacâmul lui Bălălău şi a piciului o sosit de vreme asară. Incalecă fuga, du-te la imaş de-i adă. Ţiganii sunt amândoi la câmp cu caii.

Şi chehaia încăleca şi pleca îndată la imaş ca să prindă caii cu arcanul. Am aşteptat un ceas, poate un ceas şi jumătate în liniştea nopţii, a frumoasei nopţi de toamnă, a cărei linişte era tulburată numai de cântecele greierilor din iarbă, de răcăitul broaştelor, din vr'o baltă apropietă şi de latratul vr'unui câne în departare.

Deodată auzitu-s'au de departe strigăte prelungite şi pocnete de biciu.

— Vin caii! zis-a mama, de acuma plecăm!

Dar se înşala: erau alţi călători ca noi, cărora căpitanul de poştă li servia aceiaşi poveste ce

ne-o servise şi nouă, adăugând că aşteaptă de pe imaş pe singurii opt cai ce-i mai are şi care trebuie să plece cu noi. Poate că dacă călătorii sosiţi acuma ar fi avut voinţa şi putinţa să împingă în palma căpitanului de poştă bacşişul pe care îl făgăduise Anica din poronca mamei, el şi-ar fi adus aminte că la imaş se mai găseşte vr'un *tacâm* sau chiar două. Dar ceilalţi călători nevrând sau neputând să facă asemenea jertfă, au ramas fără cai până după plecarea noastră. Din pricina acestor două opriri prelungite în aceiaşi noapte, răsăritul zorilor ne-a găsit deabia pe podul Moldovei, la Roman şi zguduiturile pricinuite de trecerea roţilor peste grinzile necioplite şi neîntepenite ale acelui pod, care se ridicau sub roţi în urma trăsurii, m'au făcut s'o duc într'un ţipet până la celălalt mal. Pe la prânzul cel mare am ajuns la o poştă a cărei casă şi grajdiuri erau lângă biserică, iar când ne-am oprit, se vedea strânsă înaintea bisericii, o mulţime de ţarani şi, în mijlocul lor un gulerat, cu sabie la şold şi mai mulţi *cazaci*, cum li se zicea atunci slujitorilor care, puţin mai târziu, s'au numit *dorobanţi* şi, mai târziu când acest nume s'a rezervat infanteriei teritoriale, au primit acel de *calaraşi*. Din acea gramadă se auziau ţipete sfâşietoare şi vaiete. Mama a poroncit Arnăutului să meargă să vadă ce este. Dar, mai degrabă decât el, ne-a adus lămurire Anica care schimbase câteva cuvinte cu soţia căpitanului de poştă.

— Măria Voastră, povestit-a ea, ţaranii de aici s'au burzuluit în săptămâna trecută împotriva posesorului care-i grozav de jacaş şi-i încarcă cu munca. Ei au bătut pe un fecior boieresc, iar acuma o venit privighitorul cu zece cazaci, cu

poroncă dela ispravnic să pue pe cei mai obraznici din ei jos şi să le tragă câte cincizeci până la o sută de nuiele sau de bice.

La auzul acestei veşti, frumoasa faţă a mamei s'a făcut deodată albă, ochii i-au scânteiet şi a făcut o mişcare caşicum ar fi vrut să se dee jos din trăsură, dar s'a aşazat îndată la loc şi au podidit-o lacrimile. Iubiam peste tot pe frumoasa, buna, blânda mea mamă; văzând-o că plânge, am izbucnit şi eu în lacrimi şi am vrut să mă arunc la gâtul ei, dar acea mişcare pricinuindu-mi o durere cumplită la piciorul beteag, am căzut înapoi pe genunchii ei cu un ţipet de durere. Mama plecându-se asupra mea, a început să mă sărute, iar eu, apucând-o de gât, mi-am lipit faţa de faţa ei; vreme de o clipă bună am plins amândoi în tăcere. Apoi mama mi-a aşazat iar capul pe genunchii şi, mângâindu-mă, mi-a zis:

— Tu, dacă mă iubeşti, când îi fi mare, niciodată să nu baţi şi nici să pui să bată pe ţarani sau pe slugi sau pe orice om mai slab decât tine. Bataia este un mare pacat şi o mare mişelie.

Având destul de des parte, dela tata, de certări, dealtmintrelea bine meritate, n'am nevoie să spun că eram un adversar convins al bătăii şi că din fundul inimii am făcut mamei făgăduinţa ce mi-o cerea.

— De-am pleca mai răpede de aici, zise atunci mama. Anico! spune chehaiei că dau bacşîş îndoit dacă înhamă caii mai răpede!

Dar în acea clipă ţipetele au încetat şi s'au văzut, venind spre trăsura noastră, privighitorul, urmat de Arnăutul nostru, după care se luase vr'o douăzeci sau treizeci de ţarani: bărbaţi, femei şi copii. Privighitorul s'a oprit dinaintea o-

blonului deschis al caretei şi, scoţând şapca din cap, s'a închinat adânc, rostind un răsunător:

— Sărut mânile, Lumânarea Voastră!

Mama răspunse cu o închinăciune de cap care numai amabilă nu era.

— Lumânarea Voastră nu mă mai cunoaşteţi? mai întrebă guleratul.

— Nu, răspunse mama scurt.

— Am fost paj la Inălţimea Sa: numele meu este Danu.

— Imi aduc acuma aminte de dumneta, dar nu în bine, răspunse mama cu un aer de adânc dispreţ. Ai fost dat afară dela Curte fiindcă aghiotantul de jurne, care bănuia că eşti un şpion în slujba duşmanilor Domnului şi te urmăria de aproape, te-o prins scociorând în hârtiile de pe biuroul lui Vodă. Ai fost răsplătit de acei pentru care tradai pe stăpânul a cărui pâne o mâncai cu slujba de privighitor şi acuma te-ai făcut calăul ocolului în capul căruia ai fost pus. Ruşine să-ţi fie!

Şi mama a închis oblonul cu putere, mai trăgând în sus şi giamul care era scoborît. Iar zgomotul făcut de oblonul şi de giamul ce s'închideau au împiedecat să s'audă răspunsul privighitorului, care a ramas în faţa trăsurii, cu şapca în mână şi cu un aer din cele mai plouate. Arnăutul şi Anica se suise pe capră şi am plecat aproape îndată.

La jumatatea de poştă următoare, Anica ni-a povestit că, după cât i se spusese de femeia căpitanului de poştă, posescrul acelei moşii, cumplit de jacaş faţă de ţarani, era un om de casă al ispravnicului şi foarte ocrotit de el, iar pe privighitor îl ţinea de fân, de grăunţe, de vin, de lemne şi de câţiva galbanaşi. Am ajuns la Iaşi în

acea zi, pe la căderea nopţii şi am tras la bunica, în vechea casă părintească din uliţa Goliei, unde am găsit pe tata care de loc nu se aştepta la venirea noastră.

Chiar în acea seară am avut parte de o spaimă grozavă, căci s'a adus, pentru ca să mă examineze, pe doftorul Russ, vestitul hirurg şi eu ştiam că el este acel care taie braţele şi picioarele oamenilor şi mi-am închipuit că şi mie are să-mi taie piciorul. Nu voiam nici în ruptul capului să-l las să pue mâna pe mine şi a trebuit ca tata şi mama să mă ţie, pentru ca hirurgul să mă poată căuta. Din cauza umflăturii, Russ numai a doua zi a putut declara că nu am decât o *felură* a ciolanului gleznei şi că trei săptămâni de îngrijire mă vor restabili cudesăvârşire, prezicere ce s'a realizat în totul. Dar câtă vreme am stat în Ieşi, frica de Russ şi de tăierea piciorului nu mi-a trecut cu desăvârşire şi de câte ori venia, adică în fiecare zi, mă apucau fiorii la vederea acelui barbat, mic la stat, grăsuţ, înflorit la faţă, ras, cu ochii deosebit de vii şi de veseli şi veşnici surâzând.

Doctorul Ludovic Russ era un Curlandez, venit în vremea lui Mihaiu Sturdza numai cu diploma de doctor în hirurgie şi mamoş. Dela început s'a semnalat ca un hirurg emerit şi, cu prilejul naşterii fiului ce l'a avut primul Domn regulamentar din căsătoria lui cu Smaranda Vogoridi, când Russ, mulţămit micimii mânii lui, a izbutit să facă Doamnei o operaţie ce n'o putuse face alt medic, a capatat vază mare şi de atunci s'a bucurat atât de favoarea domnească cât şi de acea a întregii boierimi. Dar unii din colegii lui îi făceau şicane fiindcă nu era doctor în medicină. Atunci, obţinând un congediu, s'a dus la Viena

de unde s'a întors după câteva luni cu diploma de doctor în medicină, ceiace a pus capăt tuturor bârfelilor. A ajuns la o situaţie cum n'a avut-o niciodată alt medic în Moldova. Avea o diagnoză minunată; a făcut, deşi septuegenar, întreaga campanie dela 1877 şi a stârnit admiraţia ruşilor prin îndămânarea cu care făcea operaţiunile cele mai grele. El era una din figurile cele mai populare ale Ieşului şi chiar ale întregii Moldove. Totdeauna era vesel şi bine dispus, bun la inimă, gata să dee aceleaşi îngrijiri celui sarac caşi celui bogat, căuta gratis toată sărăcimea oraşului. Când, la adânci bătrâneţe, s'a săvârşit din viaţă, Ieşul întreg l'a petrecut plângând, la ultimul lacaş. Faptul că până la sfârşitul vieţii a ramas un fervent admirator al sexului frumos de loc nu i-a micşorat popularitatea.

Mai eram căutat şi de alt medic, de Ţânţâreanu, atunci colonel, medic şef al miliţiei, cu care trăiam mult mai bine decât cu Russ, întâiu fiindcă nu avea specialitatea să taie picioarele şi braţele şi apoi pentrucă mă făcea să rîd şi mă învaţa să fac *şmotru*, cuvânt care însamna mânuirea armelor, aceasta bineînţăles îndată ce am putut să mă ţin pe picioare. Dar în curând după aceia Ţânţâreanu, care era ardelean (el se iscălia: Cenceran), şi de mult se deda beţiei, a siluit pe propria sa fiică pe când el se afla în stare de desăvârşită ebrietate. Denunţat de membrii familiei, a fost judecat, osândit, după ce a fost degradat, la cinci ani de muncă silnică pe care i-a şi făcut în castelul dela Târgul Ocnei.

Tot cu prilejul acelei şăderi în Ieşi, am făcut cunoştinţă şi prietenie mare cu Cuza. El iubia foarte mult copiii, se juca bucuros cu ei şi ştia de minune cum să li se facă plăcut. Aveam o adevărată pasiune pentru el.

Prin Octomvrie ne-am întors la Pralea unde am stat toată iarna.

Avusesem până atunci o bonă, elveţiană-franceză, numită Antoineta. Era tânără, drăguţă, veselă, blândă şi o iubiam foarte mult cu toţii, dar se vede că viaţa la Pralea i-a părut din caleafară plicticoasă şi singuratecă, căci n'a vrut să mai stee. A fost înlocuită de o Săsoaică bătrână din Braşov, femeie care fusese relativ bogată, dar îşi pierduse totodată şi barbatul şi averea. Se numia Regina Dick, iar noi o numiam *mama Reghina*. Avea pe fiica ei mai mare ca ajutoare. Ne îngrijia foarte bine, era blândă cu noi, o iubiam. Ea ni-a dat cele dintâi noţiuni de *Istorie Sfântă*, tot ea ni-a desvăluit existenţa unei lumi mai civilizate decât acea din primitivul şi minimul nostru orizont.

Un musafir pe care-l aveam des la Pralea era Părintele Zosim dela mănăstirea Moşinoaia. El se numise altădată căpitanul Zaharia Vântul, din ţinutul Codrului, în Basarabia. Fusese oştean în Rusia şi la sfârşitul veacului al optsprezecelea, ajunsese la gradul de *porucşnic* (locotenent) într'un pole de dragoni moldoveni. Dar mai slujise şi sub poroncile bunului meu, ca oştean într'o mică ceată de călăreţi trimasă de Ipsilant lui Coburg, pentru a-i servi de călăuze în campania puţin glorioasă făcută de acest general austriac în ţările noastre împotriva Turcilor şi a lui Mavrogheni, Domnul Ţării Româneşti. Pe urmă, când bunul meu a fost însărcinat de acelaş Ipsilant, devenit Domn al Ţării Româneşti, cu slujba de *mehmendar* (purtător de grijă) al taberei turceşti, când oştile împărăteşti asediau pe Pasvantoglu în Vidin, Zaharia Vântul i-a adus o ceată de cincizeci de flăcăi voinci din Co-

dru şi din Soroca, care au făcut slujbă minunată în escortarea proviziunilor şi a muniţiunilor.

După ieşirea lui din slujba ostăşească, Zanaria Vântul se căsătorise din dragoste cu o fată neobişnuit de frumoasă, cu care vreme de şăpte ani, a dus traiul cel mai fericit. In ziua însă, în care împliniau şăpte ani de căsătorie, a văzut pe soţia lui şi pe cei doi copii ce-i iubia la nebunie, loviţi de trăsnet în livadă, sub ochii lui. In urma acestei nenorociri, a stat nebun, vreme de mai multe luni. Indată ce şi-a revenit în fire, a trecut Prutul şi s'a călugărit la schitul Moşinoaia la vr'o zece kilometri de Pralea, unde era atunci igumen un moş al său. Am istorisit aiurea [1]) mai multe amărunte din viaţa părintelui Zosim şi ce musafir bine venit era el pentru noi, copiii, la Pralea. Era un povestitor neîntrecut şi ştia nenumarate poveşti, care de care mai frumoasă, cele mai multe raportându-se la întâmplări în legătură cu istoria ţării. Spunea că ţine cea mai mare parte dintr'însele dela un moş al lui, călugăr în mănăstirea Şaba din Basarabia, care-l crescuse. Părintele Zosim era un adevarat sfânt: dădea cel de pe urmă ban saracilor şi deschisese la mănăstire o mică şcoală de băieţi, în care strângea copii de ţarani pe care îi învaţa să cetească, să scrie şi să socotească, bine înţeles în mod cu desăvârşire gratuit, mai îmbrăcându-i şi hrănindu-i pe socoteala lui de câte ori părinţii nu aveau cu ce. A murit la vrâsta de o sută de ani, în iarna anului 1870—1871.

In primăvara anului 1858, mama a pierdut în sfârşit rabdarea şi, într'o bună dimineaţă, nemai voind să aştepte sosirea stâlpilor de fontă din

1) Vezi *Părintele Zosim* în *Poveşti Moldoveneşti.*

străinatate şi folosindu-se de o absenţă prelungită a tatei la Leşi, s'a mutat cu toată casa la Căiuţi. Îmi aduc aminte, par'că ar fi astăzi de multe amărunţimi ale acestei mutări. Ţin bine minte cum, pe platoul numit Rateşu, imediat înainte să ne scoborîm în şesul Trotuşului, am întâlnit *piatra cea mare*, o piatră lată urieşă, ce se aducea din pârăul Popenilor, pentru grădina dela Căiuţi, trasă de douăzeci şi opt de părechi de boi.

Curtea dela Căiuţi fusese clădită cu vr'o doisprezece ani mai înainte, de tata, în vremea văduviei sale, pe locul unor livezi şi grădini cumparate dela nişte răzăşi din satul Căiuţul, în mijlocul târguşorului cu acelaş nume, înfiinţat de bunul meu, hatmanul, în vremea lui Ioniţă Sturdza, pe temeiul unui hrisov al lui Scarlat Calimah.

Până atunci *curtea*, în care şădeau bunul meu şi tata când veniau la Căiuţi, era o clădire de vălătuci, amestecaţi pe ici şi colo cu părţi de zid de cărămidă, cuprinzând cinci încăperi, din care una foarte mare şi, în faţa despre târguşor, un cerdac larg, cuprinzând toată lungimea casei, la care te urcai prin două trepte din uliţa târgului şi care uliţă alcătuia şleahul cel mare între Adjud, Târgul Ocnei şi graniţa Ardealului. Noua curte s'a ridicat în faţa acestei *bojdeuce*, de care îmi aduc aminte numai în stare de putregiune şi pe care am daramat-o eu la 1877.

Curtea cea nouă a fost clădită mai ales în lipsa tatei, de un vechil leah ce-l avea atunci, numit Mokrenski. Acesta, din pacate, avea o mare influenţă asupra tatei care îşi făcea mari iluzii despre cunoştinţile lui agricole, economice şi tehnice, caşi despre onorabilitatea lui. Acea clădire l-a costat sumi enorme şi nu este nici bine

clădită, nici îndămânatecă nici frumoasă. Mai întâi, nu ştiu pentruce, rândul de jos a fost ridicol de puţin ridicat: înălţimea odăilor dintr'însul întrecând numai cu puţin doi metri. Apoi grinzile pe care s'a aşazat podeala rândului de sus au fost prea subţiri şi s'au aşazat la prea mare depărtare una de alta, astfel că, îndată ce noi, copiii, alergam, săriam sau ne mişcam sus în chip mai vioiu, se cutremura podeaua în toată casa, dându-ţi impresia unui cutremur. Apoi este lipsită de coridoare de degajare şi camerile nu sunt independente una de alta. Din dos, despre grădină, adică despre miază-noapte, era şi probabil mai este un balcon şi dealungul rândului de jos şi dealungul acelui de sus, îngust la capete, dar lăţindu-se bine la mijloc, susţinut, sus, de stâlpi rătunzi, jos, de stâlpi scurţi, groşi şi patraţi.

Dacă casa lasa mult de dorit şi, cu toate dimensiunile ei, era neîncăpătoare, căci de toate erau numai douăzeci şi şase de încăperi, cu antreturi, cu coridoare, cu cuşti de scări, cu privăţi, cu bufet, cu *bodroane* (un feliu de băşti) cu tot, grădina era o splendoare şi făcea admiraţia tuturor celor care o vedeau. Nu se putea, în privinţa mărimii, compara cu multe alte grădini boiereşti din Moldova, de oarece cuprindea numai patru fâlci, dar era trasată în chip minunat. Desemnul proiectului fusese făcut de vestitul Sobeck, un grădinar neamţ vestit la noi în întâia jumatate a veacului al nouăsprezecelea, dar revăzut şi retuşat de mama.

Cuprindea două iazuri din care unul mare, cu trei ostroave, legate între ele prin poduri şi mai multe poduri pe partea de pârău abătut din apa Căiuţului Mic care alimenta cele două iazuri şi

o cascadă, mică, dar foarte pitorească. Florăria era, ca clădire, foarte primitivă, dar conţinea o sută douăzeci de alămâi, portocali şi chitri, pe lângă număroşi alţi arbuşti de lux. Din pricina climei umede şi adăpostite a localităţii, copacii plantaţi sub ochii mamei, în anul 1851, erau, cu şăpte ani mai târziu, urieşi şi grădina era de pe atunci o frumuseţă, admirată de toţi acei care o vedeau.

Dealtmintrelea toată acea parte a văii Trotuşului, cu pâraele Căiuţul Mare şi Căiuţul Mic, cu luncile de arini de pe malurile lor şi cu marele lunci de pe malul Trotuşului, alcătuite din răchiţi, arini, plopi argintii şi feliu de feliu de copăcei, amestecaţi cu rîoruşcă mirositoare, cu păduricile şi tufele de rug şi de alţi spini de pe corbănile ce se ridicau deaspura satului, spre miazăzi, alcătuia o mare grădină, începând dela hotarul dela vale a moşiei Căiuţul şi a ţinutului Bacău, până dincolo de Gârbovana. Acest colţ de ţară a fascinat de atunci ochii copilului de patru ani şi jumatate, iar icoana lui a ramas înfiptă adânc şi cu dor nespus până în ziua de astăzi în inima septuagenarului după o despărţire de aproape patruzeci de ani! Lăcomia neînţeleaptă a unui jidov care a stăpânit câţiva ani moşia Gârbovana, a distrus păduricele de pe coasta dintre târguşorul Căiuţi şi Podul lui Ştefan, a făcut câmp de arat din frumoasa luncă a Bataşniţei, iar sălbătăcia şi lenea unui regiment de artilerie român, cantonat acolo în timpul războiului [1]) a făcut palancă din splen-

1) Cu toate că, la prea puţini kilometri erau, de amândouă părţile Trotuşului, zecimi de mii de fălci de pădure, din care se puteau aduce lemnele de foc cu cea mai mare înlesnire, mai cu deosebire de trupe călări.

doarea de grădină, dar eu, în această clipă, le văd toate aşa cum erau în primavara anului 1858!

Am arătat tot în acest capitol că mobilierul tatei dela Căiuţi era foarte sumar şi el: paturi moldoveneşti îmbracate cu cit, scaune, mese, scrinuri, dulapuri de lemn de brad lustruit şi prea puţine mobile demne de acest nume. De n'am fi adus cu noi tot ce era la Pralea, n'am fi avut pe ce să dormim. Şi această stare de lucruri a ţinut doi ani şi jumatate, tata amânând din zi în zi aducerea mobilierului din casa dela Ieşi.

El nu avusese ce să facă când, la întoarcere, ne-a găsit instalaţi la Căiuţi: n'a putut decât să se închine în faţa faptului îndeplinit.

In cea dintăiu vară a aşăzării noastre la Căiuţi am mers din nou la Slănic. Intâmplările acestui sezon sunt cu mult mai vii în memoria mea decât ale celui dintăiu. Din pricină că ţara era în toiul luptei pentru Unire, cei mulţi boieri, mai cu samă acei unionişti, nu plecase aproape de loc în străinatate, temându-se de vr'o surprindere din partea Turciei şi a Austriei ajutate de Anglia. Era deci adunare mare boierească la băi, mulţime de rude şi de prieteni de ai noştri, printre care am fost foarte mulţămit să găsesc pe bunul meu prieten, Cuza.

Ocupam casa lipită de sala de bal, cu un mare cerdac dinaintea ei. Ingrijirea mea specială era încredinţată mancei mamei, sărdăresei Marghioala Neculau, foarte iubită de toată familia şi care şădea la masă cu noi. Insă eu eram cumplit de neastâmpărat şi de neascultător şi aveam pretenţia să mă primblu liber în tot Slănicul, iar mama nu avea nimica de obiectat, având ca principiu că copilul, mai ales băietul, trebuie lasat să se desvolte pe cât se poate în libertate, pentru

a capata spirit de inițiativă. Hoinăriam deci toată ziua și mă apucam de toate năzdrăvăniile. Biata sărdăreasă, bine învalită din fire, o ducea într'o necontenită spaimă și mișcare. Am povestit aiurea[1]) cum, într'o sară, din îndemnul lui Cuza, care o găsia din cale afară veche, am dat foc colibei în care cântau muzicanții, spărțiind strașnic o păreche îndrăgostită care, negândindu-se la asemene primejdie și având altăceva de făcut decât să se păzască de foc, nu auzise cum am venit la colibă și cum am aprins chibriturile care au dat foc cetinei uscate. Am fost descoperit și am mâncat dela tata o corecțiune din cele mai sfinte. Dar a doua zi Cuza m'a mângâiet, zicându-mi că sînt un viteaz și dăruindu-mi o păreche de epolete, pe care le-am pastrat mulți ani, până ce mi s'au furat acasă, pe când mă aflam în străinatate pregătindu-mi bacalaureatul.

Distracțiile la Slănic erau balurile care se dădeau într'o mare șandrama de scânduri lipită de casa noastră precum și aprinderea brazilor în fiecare Duminică și zi de sărbăoare. Am asistat și eu la începutul unui bal, permițându-ni-se mie și surorilor mele Ana și Maria să privim până la 9 ceasuri (acele petreceri începeau foarte de vreme). Lumea mare nu dansa, se mulțămia să privească la dansuri un ceas sau două, apoi se retrăgea.

Arderea brazilor se făcea în chipul următor. Se aducea un brad întreg curățit de vârfurile crengilor, lăsând la tulpină numai câte o lungime de o palmă sau două. Pe urmă, pe acești craci se legau împrejurul trunchiului, de sus până jos, straturi dese de cetină, luate de pe 10—12 brazi. Apoi.

1) V. în *Viața Românească* pe Ianuar 1924: *Comisarul Bailor.*

îndată ce înopta bine, se dădea foc cetinei aproape de pământ. Focul se suia răpede, producând miriade de scânteie care acoperiau cerul. Efectul era într'adevăr foarte pitoresc.

In acel an venise mulţi Munteni. Cei mulţi erau nalţi, oacheşi, cu pielea smolită, purtau lungi favoriţi şi erau deosebit de buni de gură. Ceiace a făcut ca mulţi ani să-mi închipui că toţi Munteni trebuie să fie la feliu. Mă scandaliza mult graiul lor atât de asămănător acelui al ţiganilor şatraşi dela noi din Moldova. Cu toţii erau unionişti înfocaţi.

Nu ţin bine minte dacă atunci sau în anul precedent se afla la Slănic Vasile Mălinescu cu soţia lui. El era un patriot şi un unionist înflacarat. La 1848 izbutise să fugă din Iaşi la reprimarea *buntului* şi să ajungă la graniţă, la Oituz. Aici se odihnia, încă pe pământul nostru, crezându-se în siguranţă, când iaca soseşte un ofiţer de *slujitori* cu doi *cazaci* pentru ca să-l aresteze. Dar Mălinescu trage cu pistolul pe fereastă asupra ofiţerului, rănindu-l greu şi scapă peste hotar. Era acuma bolnav greu de oftică, la Slănic, împreună cu frumoasa lui soţie, una din fiicele camaraşului Mihail dela saline. Intr'o zi mama mă trimete, nu mai ştiu pentru ce, la doamna Mălinescu. Găsind toate uşile deschise, intru şi găsesc pe doamna Mălinescu şăzând pe divan, iar pe soţul ei lungit pe acelaş divan, cu capul pe genunchii ei şi... sugând la sânul frumoasei femei Medicii îi recomandase laptele de femeie, ca surogat pentru acel de măgăriţă, ca leac pentru plămâni. Ea mai fusese căsătorită mai înainte, cu Pascal Vidraşcu şi, rămânând văduvă, o luase Mălinescu de soţie. El a murit dealtmintrelea în curând. Ea avuse cu întăiul ei soţ, un fiu, Ate-

xandru Vidraşcu, care după ce a ieşit din şcoala dela Saint Cyr, a fost ofiţer, întâiu în armata franceză, luând parte la războiul franco-german dela 1870—71, apoi în armata română, făcând acel al Independenţei noastre şi distingându-se în amândouă. Pe urmă a fost deputat şi prefect de Bacău. Era un copil deosebit de frumos. Doamna Mălinescu, la Slănic, îl punea pe masă şi lumea de faţă îl întreba cine-i. Iar el răspundea: „Alexandru Vidraşcu, Român verde ca stejarul, democrat şi liberal".

Tot lui Cuza îi datoresc amintirea unui incident care ar fi putut deveni tragic. Luam mesele pe cerdacul casei în care locuiam. Intr'o dimineaţă, trebuia să fie între zece şi zece şi jumatate, masa era pusă, se vedeau cocotiere în farfuria de dinaintea fiecărui loc, ceiace însamna că aveau să fie ouă fierte la dejun. Tata, după obiceiul lui (era un tată foarte iubitor) se muta dela unul la altul din scaunele ce aveam să le ocupăm noi, copiii şi tăia pentru fiecare fălii înguste de pâne *(mouillettes)*, menite a fi mâncate cu ouăle, iar eu priviam la el. Deodată îl văd cum pune mâna la frunte, se scoală în picioare şi un şivoiu gros de sânge i se sloboade din frunte.

La ţipetele mele a venit sofragiul, mama şi toată casa. S'a adus un lighean în care a curs sângele şi mama, care avea mult sânge rece, a legat răpede pe tata la cap cu un prosop mare ce l'a strâns bine şi sângele a încetat să curgă. A venit apoi doftorul şi a constatat că rana fusese pricinuită de un gloante Flaubert mort, probabil ricoşat de pe vr'o piatră, care gloante îi spărsese o minusculă arterie de sub păr. Pe câteva ceasuri a avut o viguroasă du-

rere de cap şi s'a simţit slab din pricina pierderii de sânge.

Toată lumea a priceput că micul gloante ieşise din pistolul lui Cuza.

Acesta după amiază venind să vadă pe tata, l'am luat eu în primire de pe cerdac şi, arătându-i pata de sânge care nu se spalase încă, i-am zis:

— Uite ce ai făcut!

Mama sosind în acel moment, viitorul Domn a capatat un perdaf din cele mai sfinte.

Cuza, care era un minunat trăgător cu pistolul avea obiceiul, în fiecare dimineaţă, să tragă, din cerdacul de dinaintea locuinţii sale, în cortelul verde a cumnatului său, Lambrino, pe care îl făcuse ciur. Se vede că acel gloante, foarte mic ca toţi glonţii acelor pistoale, ricoşase după ce trecuse prin cortel, pe vr'o piatră, pentru a veni să lovească pe tata la o distanţă destul de mare De atunci Cuza a început să dee pace cortelului verde a cumnatului său, până când acesta a avut proasta ideie să pue să astupe bortele făcute până atunci, ceiace a ademenit pe viitorul Domn al Ţărilor Surori să nu se mai poată stăpâni şi să facă cortelulului alte borte şi mai număroase.

După ce ne-am întors la Căiuţi, am asistat la o scenă caracteristică a moravurilor administrative de atunci.

Tata fiind dus în ţinutul Neamţului, la moşia mamei, la Mărgineni, a sosit în satele noastre *zăcuţia*. Adică privighitorul de Trotuş, al cărui nume l'am uitat, sau ajutorul lui (în acest moment nu-mi mai aduc aminte dacă privighitorii noştri aveau deja ajutori atunci şi, unde mă aflu în acest moment, n'am cum să mă lămuresc), a venit cu doi *cazaci* ca să împlinească banii biru-

lui cu care ţaranii erau foarte întârzieţi. Pentru a scoate acei bani, se întrebuinţau mijloacele uzitate atunci: bătăi înfricoşate, sfaramarea străchinilor şi a mobilelor rudimentare aparţinând datornicului, prinderea găinilor şi a gâştelor lui, plus variantele iscodite de mintea mai mult sau mai puţin ageră a împlinitorului, mai făcându-şi râs de câte o fată sau de câte o nevastă.

Privighitorul în chestiune era un împlinitor cu deosebire vrednic; întrebuinţa, pe lângă toate mijloacele cunoscute şi altele improvizate de crierul său. Două zile după sosirea lui era pe moşie un chiu şi un vai nemaipomenit: bieţii oameni împresurase curtea şi rugau cu lacrimi pe mama să-i scape de acea urgie. In zadar trimesese ea la aprigul cinovnic pe vechilul nostru, medelnicerul Manolache Oatu, în zadar îl poftise pe executor la curte prin noul vatav de ogradă, sardarul Neculai Lefter, fostul camardiner al tatei, în zadar îi trimesese răspuns că are să scrie ispravnicului şi chiar la Ieşi, *zăcuţia* se făcea tot mai straşnică. Dar a treia zi dă Dumnezeu şi soseşte tata pe neaşteptate. Nu apucase bine să iasă din trăsură şi mama îi şi spusese ceiace se întâmpla la Popeni. Tata poronci îndată să i se înhăme o păreche de cai proaspeţi la altă trăsură, m'a luat cu el şi am mers la satul Popeni. Dinaintea crâşmei se afla lume multă. Nu plouase de mult şi era un colb cumplit. Pe prispa crâşmei şădea domnul privighitor sau ajutor de privighitor, calare, pe un scaun. In drum, *cazacii* trăgeau, ţânând-o de picioare şi târându-i faţa în colb, o femeie al cărui bărbat fugise în ajun ca să scape de bataie.

Tata a sărit din trăsură, poroncindu-mi să nu

mă mişe şi, într'o clipă, cei doi *cazaci* zăceau la zece paşi, în mijlocul drumului. Ţaranii împrejurară îndată pe tata, fiecare spunându-i ceiace suferise, era un zgomot groaznic: ţipete, plânsete bocete. Cu mare greu tata obţinu ca să se facă linişte şi vr'o zece oameni mai cuminţi fură chiemaţi pe rând ca să spue ce văzuse. Privighitorul care îngălbenise, voi să fugă, dar tata poronci să-l oprească. După ce ţaranii mântuiră jalnica lor povestire, tata întrebă pe cinovnic ce are de întâmpinat. El îngână câteva cuvinte, zicând că are poronci şi cerându-i-se acele poronci, el înmână tatei o hârtie. Tata o ceti tare. In hârtie i se poroncia să meargă la un număr de anumite sate şi să împlinească banii birului.

— Nu văd ca aici să ţi se poroncească să baţi să necinsteşti, să strici şi să schingiuieşti, zise liniştit tata.

Cinovnicul tăcu.

— Dumneta ai bătut, ai necinstit, ai stricat, ai schingiuit, urmă tata, eşti un hoţ. Am să-ţi dau răsplata care se cuvine hoţului. Puneţi-l jos, poronci el ţaranilor.

Intr'o clipă domnul privighitor era lungit la pământ, cu faţa în jos şi ţinut de cap, de mâni şi de picioare.

— Acuma trageţi-i o sută de bice, chiar cu harapnicul lui, mai poronci tata.

Il iertă după cincizeci, dar şi acelea ajungeau şi le va fi ţinut domnul ajutor de privighitor sau privighitor toată viaţa lui. După aceia fu ridicat, dus la cal, legat pe el, iar frâele fură date în mânile unuia din cazaci şi astfeliu porni spre reşedinţa lui dela Târgul-Trotuşului.

Dar când era să plecăm, iaca vedem că aleargă oamenii spre noi şi ni spun că al doilea *cazac*

cere numai decât un car *de beilic*, (de corvadă), bine înţeles fără plată, ca să ducă două cuşte mari, una cu găini şi cealaltă cu răţe şi cu gâşte, adunate fără bani de cinovnic dela datornicii fiscului. *Cazacul* fu chiemat de tata şi invitat, în termeni cât se poate de drastici, să încalece şi să plece, iar nenorocitele păsări fură puse în libertate, iscându-se între gospodine cumplită sfadă cu prilejul alegerii lor.

Zăcuţie mai făcutu-s-au în toată domnia lui Cuza şi în vremea lui Carol în ţinutul Bacăului, dar în satele de pe Căiuţi, după acea pe care am povestit-o, n'a mai venit alta de acest feliu.

Şi ca să mântui cu bataia, iaca încă două istorioare care mă privesc personal.

In şură se afla o trăsurică care era zisă a mea, Ar fi putut să facă drumuri lungi dacă s'ar fi înhamat la dânsa cai, chiar patru cai în şir, dacă ar fi fost mici, căci avea absolut toate organele nu numai ale unei trăsuri ci încă acele ale unei trăsuri bune; în fund erau două locuri îndămânatece şi pe scăuieş putea în voia cea bună să şadă un copil de zece ani, iar pe capră un vezeteu cât de voinic. Tata o cumparase exclusiv pentru ca să se înhăme la dânsa o păreche de capre pe care să le mâi eu. Dar din nu ştiu ce pricină, deşi posedam mai multe sute de capre, acele care ar fi trebuit să tragă la trăsura mea n'au venit niciodată şi, când aveam gust să mă primblu cu dânsa, trebuia să le înlocuiesc cu... băieţi de ţarani sau de ţigani. De oarece aceste primblări se făceau numai după ce mama sau bunica îmi aprovizionau buzunarul cu *gologani* sau cu *puişori*, această muncă era totdeauna binevăzută de cei opt sau zece băieţi care trăgeau trăsurica mea, uşoară ca o pană şi având goană nebună;

tracţiunea nu-mi lipsia deci niciodată. Intr'o zi însă, am găsit că unul din *caii* mei era moale şi, pentru a-l iuţi, l'am croit cu biciul, alcătuit dintr'a nuie de care era legată o şfară, însă lovindu-l nu cu şfara, ci cu nuiaua. Băietul a ieşit îndată din ştreangurile de frânghiuţe cu ajutorul cărora se tragea vehiculul şi a declarat că:

— Dacă-i aşa, nu mai trag!

Atunci eu, furios, şi uitând făgăduinţa făcută mamei în drumul nostru dela Pralea la Ieşi, am sărit de pe capră şi, grămădind pe băiet de gardul lângă care se petrecea scena, am început să dau iar într'însul cu nuiaua. Dar, deodată, m'am simţit apucat de ceafă şi am auzit glasul răstit al tatei zicând:

— Mişelule, de ce dai în băiet? Răspunde îndată!

— O fost obraznic, răspuns-am eu.

— Ce obrăznicie ţi-o făcut el?

N'am avut ce face şi a trebuit să spun adevărul.

— Şi tu, mişelule, îţi închipui că ai dreptul să baţi pe alţii fiind că te-ai născut fiul meu şi că ei nu îndrăznesc să-ţi dee loviturile înapoi şi înzecit? Am să te învăţ eu pe tine!

—Măi băiete, zis-a el atunci ţiganaşului de vr'o unsprezece ani pe care îl lovisem, zmuncindu-mi varga din mână şi dându-i-o, na varga asta. Dă într'însul, dă cât poţi de tare, până când ţi-oiu zice să nu mai dai. Dar dă, măi! adăugi el, văzând că băietul nu îndrăzneşte să lovească în *cuconaş*, dă, că acuş dau eu în tine.

Numai după această ameninţare îndrăznit-a ţiganaşul să dee în mine, dar moale, ceiace făcu pe tata să zică:

— Dacă nu dai mai tare, să vezi cum te fac eu acuş să urli!

De astădată ţiganaşul începu să dee din toate puterile, ceiace, deşi aş fi vrut să fiu eroic şi să nu ţip, îmi scoase ţipete de durere. Şi numai după ce umerile, spinarea şi părţile mele de mai jos au primit o porţiune de lovituri din cele mai respectabile, datu-mi-a tata drumul. Iar băieţilor care, spre suprema mea umilire, rămăsese faţă, li-a poroncit:

— Voi, duceţi trăsura în şură şi, de acum înainte, de câte ori va îndrăzni să dee în voi, întoarceţi-i bataia înapoi cu vârf şi îndesat. Să ştiţi că de-oiu afla că v'o bătut şi nu i-aţi întors bataia cu bielşug înapoi, vă bat eu pe voi fără milă. Dar v'o plătit el oare? Nu? Plăteşte-li îndată, iar celui care l'am pus să te bată, ai să-i dai acuma, faţă cu mine, plată întreită.

Cumplită mi-a fost umilirea şi, deatunci, nu m'am mai făcut vinovat de faptă la feliu. Trebue să adaog însă că tata, barbat de pe altă vreme, cu altă creştere şi cu alte obiceiuri, îşi bătea bucatarii când greşiau vr'un feliu de bucate şi vezeteii când caii sau hamurile erau rău grijiţi, când furau ceva sau s'îmbatau prea din cale afară. Totuş cred că tocmai din aceste consideraţiuni, întâmplarea de mai sus, este spre lauda şi spre cinstea lui. Mulţi oameni ridicaţi foarte de jos cunoscut-am, care toată viaţa lor au făcut profesie de simţiminte foarte egalitare, au ajuns la stare frumoasă, mai ales prin parada ce au făcut-o cu acele simţiminte şi care oameni, un şfert de veac mai târziu, închideau în hambare şi sub pază ţaranii care se îndatorise la ei pe muncă şi-i băteau fără milă dacă se încercau să *fugă* (?), iar mai bat în chip brutal şi astăzi servitorii şi servitoarele lor! Dacă voiu trăi să urmez seria

Amintirilor, voiu avea prilej să citez multe fapte de asemene natură.

Mama, adversară hotărîtă a oricărui act de brutalitate, nu numai că niciodată n'a ridicat mâna asupra cuiva, dar chiar nu voia să ştie de proverbul atât de înţelept al regelui Salomon că: *Cine cruţă varga, strică copilul.* Totuş, într'o zi am scos-o eu din sărite. M'am apucat, încă în anul 1858, de antisemitism şi de huliganism.

Aproape fiecare din *dughenile* (magazinele) din târguşorul Căiuţui era o crâşmă, în care se vindea vin dar, mai ales, rachiu. Pe fiecare tarabă vedeai un şir de gărăfi proaste, pline de o băutură şi mai proastă, de coloare deosebită fiecare: verde, roşie, albastră, vânătă, galbănă şi albă. In fiecare era bine înţeles acelaş rachiu, tot atât de prost şi de vătămător sănătăţii. Jîdovii erau tot atât de urîţi de clasele inferioare atunci caşi astăzi, mai ales de surtucarii de jos. Eu, fiindcă ei purtau perciuni, scufii pe cap, talere lungi, papuci târâiţi şi mâncau usturoiu, condiment care totdeauna mi-a stârnit greaţa, nu-i puteam suferi. Tare mă mieram cum tata şi mama nu-mi împărtăşesc ura împotriva neamului lui Israil şi-mi ziceau că şi jidovii sunt oameni caşi noi.

Auzînd odată că rachiul care-l vând otrăveşte şi prosteşte poporul, m'am hotărît, tata fiind absent, să contribuiu la mântuirea de rălele urmări ale alcoolului pe ţaranii care-mi erau dragi. M'am dus în capătul de sus al târgului, m'am suit pe cea dintăiu tarabă pe care am văzut steele cu rachiu şi luându-le una după alta, le-am aruncat în uliţă unde bine înţeles s'au spart. Apoi mi-am urmat drumul în jos, spre curte, făcând tot la feliu, când pe partea dreaptă când pe acea stân-

gă a uliţii. Nici unul din acei cărora li aparţineau băuturile astfeliu rîsipite de mine n'a încercat să mă împiedece, nu numai doară din respect pentru persoana *cuconaşului*, dar pentrucă fiecare ştia că va fi despăgubit de două şi chiar de trei ori pentru paguba suferită. Dar când am ajuns aproape de poarta curţii, m'am întâlnit cu sofragiul care, spunându-mi că are poroncă dela mama să mă aducă la dânsa, m'a şi luat în braţe. Eu nu prea eram îngrijit, cunoscând principiile mamei în privinţa argumentelor lovitoare şi eram sigur că am să scăp cu o ocară bună, poate cu un *katzentisch* sau o *punere la colţ* pentru un ceas sau două. Dar mă înşalam amar. In sala cea mare de jos, am găsit pe mama cu câţiva jîdovi, având fiecare din ei mai multe hârburi de steclă în mână, mai fiind acolo o bancă adusă din grădină şi vr'o trei vergi de dimensiune respectabilă. Şi, după o ocară zdravănă, am fost aşazat pe bancă şi faţă cu jîdovii, am capatat o corecţiune poate mai zdravănă decât acele ale tatei, căci mâna frumoasă şi albă a mamei moştenise dela tată-său o putere de barbat: însă aceasta a fost, afară de două sau trei palme, singura corecţiune ce mi-a dat-o ea vr'odată.

CAPITOLUL II

Mama

Mama era fiica lui Grigore Ghyka şi a Anicăi, fiica lui Iordache Catargiu. Amândoi mai fusese căsătoriţi, el cu domniţa Elenco, fiica lui Ion Sandu Sturdza Voevod, ea cu logofătul Ion Buhuş, ultimul vlăstar al acestei vechi şi ilustre familii.

Anica Catargiu era nu numai deosebit de frumoasă, dar şi plină de duh: contimporanii făceau dintr'însa o adevarată zină fărmăcătoare. A murit însă foarte de tînără, în anul 1838, la Chişinău, unde i se află mormântul, lăsând soţului său două fete din care mama, născută la 1832 era cea mai în vrâstă. Durerea soţului ei fu atât de mare în cât rudele şi prietenii se temură să nu şi pue capăt zilelor. Până atunci fusese ateu desăvârşit, moartea soţiei iubite i se păru o osândă trimesă de cer pentru pedepsirea necredinţii sale şi, din ateu, devenisé ortodox practicant, mai făcând şi un pelerinagiu la Ierusalim care-i dădu drept la titlul de *Hagiu*.

Mama, în copilărie era departe de a justifica credinţa că va deveni marea frumuseţă ce a fost. Tata care era atunci căsătorit cu o prietenă in-

timă şi din copilărie a Anicăi Catargiu şi purtase de nenumarate ori în braţe pe viitoarea lui soţie, ni spunea, faţă cu dânsa, că era cârnă, avea păr roş şi faţa acoperită cu pistrui. Şi mama râdea şi zicea că această descriere este absolut exactă.

In primii ani după moartea Anicăi Catargiu, sora lui Grigore Ghyka, Elena Şubin, căsătorită cu acel mare beţiv şi mojic care era generalul rus Şubin, îngriji de cele două fete ce le lasase. Şubin luase pe mătuşa numai din cauza marei zestre ce o avea, căci poseda toate virtuţile ce pot face podoaba unei femei afară de frumuseţă şi o bătea măr de câte ori s'îmbata, adică aproape în fiecare zi. Mătuşa Elena Şubin trăia în Vaslui, care-i aparţinea (nu numai moşia cu acest nume, dar şi târgul), unde creştea pe număroşii ei copii, de ale căror lecţii se împărtăşia şi mama. In curând însă tată-său o aduse în Ieşi unde fu plasată dintâiu în pensionatul Garet, dirijat de profesorul francez cu acest nume şi de soţia lui şi în care învaţau aproape toate fetele boierilor aşazaţi în capitala Moldovei, pe lângă altele ale căror familii şădeau la ţară. Ea se arătă dela început o elevă foarte sârguitoare şi deosebit de ageră la minte. Garet era un deosebit de bun profesor de limba franceză; mama care stăpânia această limbă cum o stăpânesc puţini Francezi, ni zicea că temelia acestei stăpâniri o pusese fără îndoială lecţiile lui Garet. Ea nu-şi aducea aminte să fi fost vr'odată pedepsită pentru lecţiile ei. Vacanţiile le petrecea totdeauna la Vaslui împreună cu verii şi verele şubineşti şi cu fraţii ei din întâia căsătorie a lui Grigore Ghyka. După aceia fu plasată în alt pension, tot în Iaşi, dirijat de un domn Haddek. In a-

nul 1844 tată-său o duse la Viena şi o plasă în institutul van Demergel, condus de Doamna van Demergel şi de soră-sa, Doamna von Phillisdorf, soţia consilierului aulic von Phillisdorf, unde ramase până în anul 1848. Pe lângă studiile obişnuite, mama se perfecţionă în cunoştinţa limbii franceze, îşi însuşi acea a limbii germane în chip temeinic, apoi mai învăţă englezeşte şi italieneşte destul de bine pentru a putea susţinea orice conversaţie în acele limbi asupra oricărui subiect; aceasta pe lângă o temeinică cunoştinţă a literaturilor lor. Elevele erau des conduse la Operă şi la Burtheater precum şi la toate conferinţele literare ce se ţineau pe acea vreme în capitala Austriei. Se încuraja în ele gustul cetirii şi în fiecare seară se consacrau câte două ceasuri la o lectură în vr'o una din limbile ce se învaţau în Institut. Artele de agrement nu erau uitate, mama desemna binişor şi avea serioase cunoştinţi muzicale.

După patru ani, la 1848, Grigore Ghyka adusese în institut pe a doua sa fiică Natalia, şi în anul urmator, 1849, luă cu el, la Ieşi pe mama, despre care directoarele institutului îi declarase că nu mai are ce s'o învete în institutul lor.

Când a sosit în ţară, nimene nu a mai recunoscut, în fata de săptesprezece ani, copila cârnă, cu păr roş şi cu faţa acoperită de pistrui care plecase cu câţiva ani mai înainte. De talie mijlocie, dar admirabil proporţionată, fiica lui Grigore Ghyka avea un cap cu trăsături clasice, cu ochi şi păr negru, cu pieliţă de strălucitoare albeaţă. Erau persoane care nu voiu să creadă că este aceiaş persoană, că trebuie să fie altă fiică a lui Grigore Ghyka, de existenţa căreia lumea nu ştia şi pe care el o aducea acuma din străinatate, unde o crescuse în locul celei dintăi care o avuse

din a doua lui căsătorie. Mama mi-a povestit chiar că s'au găsit persoane care conversând cu ea, au pus-o pe terenul unor împrejurări din copilăria ei ce le cunoşteau, spre a se asigura că-şi aduce aminte de ele şi este prin urmare aceiaşi care o cunoscuse cărnă şi cu părul roş. Minunata ei memorie nu a întârziet să li iee orice îndoială în această privinţă.

Când, în cursul aceluiaş an, Grigore Ghyka a fost ridicat la scaunul Moldovei în locul lui Mihaiu Sturdza, el nu s'a mutat la Curtea Domnească în care erau aşazate o mulţime de diregătorii (căci Mihaiu Sturdza locuia propria lui casă), ci a urmat să locuiască, împreună cu fiică-sa, la tată-său, marele logofăt Alecu Ghyka, care fusese capul opoziţiei împotriva lui Sturdza. Numai după facerea reparaţiilor şi cumpararea (din punga Domnului) a unui nou mobilier, s'au mutat în Curte.

Deşi mama în timpul şederii sale la Viena de loc nu uitase limba românească, în pensionatul Demergel mai fiind şi alte Românce (printre care Domnişoara Smărăndiţa Rosetti, căsătorită pe urmă cu Mihaiu Jora), ea a ţinut să dobândească o cunoştinţă cât mai temeinică a graiului părintesc şi a rugat în acest scop pe tată-său să-i dee un profesor de limba română. Domnul a ales spre acest sfârşit pe Teodor Codrescu şi, mulţi ani mai pe urmă, editorul *Uricariului* îşi aducea aminte cu cea mai vie plăcere de lecţiile ce le dăduse mamei, de inteligenţa ei, de dragostea ei de ţară şi de viul interes cu care se punea în curent cu toate amăruntele trecutului şi cu începutul de viaţă intelectuală a poporului căruia îi aparţinea. După cât ştiu, mama a fost singura fată din marea noastră boierime din vremea regulamen-

tară care, după terminarea studiilor în străinatate, a simţit nevoia să-şi însuşească o cunoştinţă cât mai desăvârşită a limbii şi a literaturii noastre, saracà cum era aceastà de pe urmă. Ea era fiica preferită a Domnului şi, ca atare, ţinută în curent despre toate proiectele şi speranţele lui şi asociată la cele mai multe din operele lui de binefacere. Când, după moartea tătâne-său şi mutarea lui în Curtea Domnească, a hărăzit Sântului Spiridon casa părintească, înzestrată cu toate cele trebuitoare şi transformată în institut de moşit şi de copii găsiţi, a însărcinat pe fiică-sa cu priveghierea acestei fundaţiuni printr'o prea frumoasă scrisoare ce o posed.

Pe la începutul Domniei lui Grigore Ghyka venise la Ieşi un pictor aquarelist bavarez, numit Rietschel, însărcinat de regele Ludovic I, a Bavariei, acel admirator pasionat de femei frumoase să adune chipuri de frumuseţe femeeşti din toate ţările. Văzând, la nu ştiu ce prilej, pe mama, a cerut numai decât voie să-i facă portretul, ceiace i s'a acordat fără greutate. Acest portret a fost reprodus în gravură sub indicaţia de: *Mädchen au der Moldau* (Fată din Moldova) şi reprezintă pe mama în haine de ţarancă, torcând. Originalul se află la München, în *Album schöner Frauen* (Album de femei frumoase).

Precum era firesc, frumoasa, culta şi bogata domniţă numai lipsă de peţitori nu ducea. Printre aceştia, acel care se bucura de preferinţile Domnului era Alexandru (Coco) Sturdza, fiul logofătului Costache Sturdza, despre care am vorbit mai pe larg în întâia parte a acestor *Amintiri*. Coco era un tânăr frumos, cu duh, relativ cult, cu manierele celui mai perfect cavaler şi barbat de salon, ştiuse să câştige favoarea

Domnului prin cele mai deşanţate linguşiri, la care din nenorocire Voda Ghyka, cu toate strălucitele sale calităţi, era foarte simţibil. Dar mama era prea deşteaptă pentru a nu fi pătruns că, sub nişte aparenţe seducătoare, Coco ascundea o fire căreia nu-i lipsia aproape nici un viţiu; ea nici nu voi să audă de această căsătorie şi-i preferi pe tata deşi era cu nouăsprezece ani mai mare decât ea.

* * *

Pentru ca mama să fie mai aproape de părinţele ei, tata cumpără casa Casandrei Sturdza dela Herţa, născută Ghyka, în care ei au dus, timp de mai mulţi ani, o viaţă din cele mai largi, pe picior foarte mare, cu slugi nenumarate, cu echipajuri multe şi frumoase, cu mese renumite pentru bogaţia şi bunatatea lor, tata fiind un gastronom vestit. Această viaţă satisfăcea mai ales gusturile tatei, căci mama nu era mondenă de loc: nu-i plăceau nici toileta nici dansul pe care îl numia: o plăcere stupidă. Rochia cea mai scumpă ce şi-a făcut-o în viaţa ei fusese o rochie de *velours bleu épinglé*, făcută cu prilejul unui bal al curţii, din voinţa expresă a tatei, care costase 36 de galbeni, adică 423 de lei de înainte de războiu, de care rochie, am auzit, cu cincisprezece ani mai târziu, pe Vasile Alexandri vorbind cu entuziasm. Plăcerile ei de predilecţie erau teatrul (comedia şi opera), cetirea şi conversaţiile cu subiecte serioase şi cu oameni instruiţi. Îi plăceau mai ales discuţiunile pe subiecte filozofice şi avea cunoştinţi din cele mai serioase în această materie ca şi în literatura franceză, germană, engleză şi italiană.

Bunul meu, la întoarcerea lui în scaun, la 1855,

în urma părăsirii Principatelor de către trupele ruseşti şi ocuparea lor de acele austriace, adusese cu dânsul un secretar francez, numit Edouard Grenier, foarte devotat lui, care mai era un scriitor şi poet de talent. Frumuseţa şi cultura mamei făcuse o mare impresiune asupra lui şi ea singură nu bagase de samă că tânărul Francez îşi pierduse minţile după dânsa. Această supremă indiferenţă îl făcea să sufere mult — în tăcere — şi a fost poate unul din temeiurile pentru care el a părăsit postul ce-l ocupa şi Moldova, dând bineînţeles plecării sale motive de datorii de familie: sanatatea unei mame înaintată în vrâstă. In seara în care îşi luă congediu dela Domn, acesta văzându-l trist şi părându-i însuşi rău de despărţire, voi să dee convorbirii o notă mai veselă zicându-i că dacă el este trist, mulţi trebuie să fie în acel moment ochii umezi de lacrimi la gândul că se despart de el.

— Alteţa Voastră se înşală, răspunse Grenier, eu într'adevăr sînt mâhnit, inima îmi este îndurerată pentru că mă despart de Ea, care a fost ca un părinte pentru mine tot timpul cât am stat în Moldova, îmi pare rău că părăsesc o ţară frumoasă ce m'am deprins s'o iubesc şi oameni care m'au primit ca pe un frate. Dar, adause el cu oareşcare amărăciune, nu mi-a ramas mângâerea să pot crede că în acest timp să fi făcut să bată pentru mine inima macar a unei singure femei moldovence.

* * *

Mama de mult stăruia pe lângă tata să mai restringă traiul ce-l aduceau, care depăşia mijloacele lor, însă fără succes. După părăsirea sca-

unului de către Grigore Ghyka, vânzarea Bazgăi, partea tatei din Bohotin pe care el o pusese la dispoziţia fraţilor pentru a lichida datoriile părinteşti şi facerea socotelilor între dânşii, se văzu că partea ce-i revenia din banii încasaţi pe Bazga era mult mai mică decât acea la care se aştepta şi nu ajungea pentru lichidarea acelor datorii ce le făcuse în anii din urmă. Se hotărîră deci, tot în urma îndemnului mamei, să părăsască Ieşul şi să se mute la ţară pentru a face economii. Am dat în capitolul I amărunte asupra traiului nostru la Pralea, într'un capitol viitor voiu da altele asupra acelui dus la Căiuţi dela 1858 la 1870. Din amândouă se va vedea că dacă acest traiu nu s'a deosebit mult de acel dela Ieşi din ani 1851—1856, răspunderea acestui fapt desigur că nu priveşte pe mama.

Deşi o intelectuală în toată accepţiunea cuvântului, mama de loc nu se desinteresa de gospodaria casnică: era meşteră în confecţiunea tuturor bunătăţilor care făceau mândria cucoanelor în tot cursul veacului trecut. Dinaintea ochilor mei văd şi astăzi icoana ei pe terasa de jos a curţii dela Căiuţi, cu mânecile suflecate, cu pestelcă lungă albă, prinsă de umere cu bolduri şi strânsă la talie, dinaintea unei sobe mobile de fier, deasupra căreia fierbea cu clocot, într'o tingire de formă specială, un sirop oareşcare, curăţându-l de spuma albă ce se ridica dintr'însul, sau frecând, plecată jos de tot, cu meleşteiul, vr'un şerbet în aceiaş tingire, ţinută cu amândouă mânile şi cu toata puterea, de vr'o slujnică sau de cămărăşiţă. Dulceţile de tot soiul, ce le făcea după reţetele vestite ale bunicăi Frosiniţei, aveau reputaţie cinsteşă în ţară caşi compoturile, vutcile *(liqueururile)*, pastele de gutăi, perjuţele us-

cate, murăturile şi spirturile din camara noastră.

In grădină, sub un frumos pavilion, era o clădire joasă, un feliu de subsol, trei păreţi ale căreia aveau, pe toată lungimea, câte un lung cuptor în faţa căruia se vedeau aşazate o mulţime de alambice. Această încăpere, căreia i se dădea numele pompos de *velniţă*, servia la fabricarea apelor: de cimbru, de trandafir şi de levenţică şi a diferitelor spirturi. Meşterul însărcinat cu lucrarea acestor ape şi spirturi era un beţiv vestit în satul şi în târguşorul Căiuţul, numit Gheorghe Dragolea. Când velniţa lucra, mama o inspecta de două ori pe zi.

Imi mai aduc aminte, pe vremea culesului cimbrului, a sulcinii şi a levenţicăi, aceasta bineînţeles cultivată în grădină, de *clăciile* făcute pentru culegerea acestor plante. Cimbrul servia la fabricarea apei şi a spirtului de cimbru, care altădată înlocuiau apa de Colonie; tata a întrebuinţat până la sfârşitul vieţii apa şi spirtul de cimbru pentru toaleta lui. Floarea de sulcină servia la facerea de săculteţe umplute cu petalele ei şi aşazate în dulapuri sub grămezile de albituri, spre a le satura cu parfumul ei dulce, din levenţică se făceau apă, spirt şi săculteţe având acelias întrebuinţare ca acele de sulcină. Aceste *clăci* aveau totdeauna loc în vr'o una din număroasele zile de sărbătoare în care ţaranul român crede că s'ar expune urgiei cerului dacă ar lucra. Se dădea veste din ajun şi, desdimineaţă, porniau din satele mai apropiete de curte: Căiuţul, Popenii, Blidarii şi Boistea, cârduri de fete sub conducerea vr'unui fecior boieresc sau vr'unui pădurar, spre locurile unde plânta căutată în acel moment se găsia mai cu bielşug. Pe la amiază ele se adunau împrejurul carului cu mân-

care ce li se trimetea dela curte şi, îndată după ce mâncau, plecau înspre târguşor. Lunga terasă de jos se umplia cu ele, se aşazau pe dânsa şi, având fiecare gramada ei luată din carul care li adusese mâncarea şi pe care îl încarcase cu floarea culeasă, se apucau să smulgă florile de pe stipită, aruncându-le în vr'un paner sau legătură pusă dinaintea lor. Aproape totdeauna venia şi mama, se aşaza pe una din treptele de piatră care duceau de pe terasă în antret şi începea şi ea să smulgă floarea de pe stipită. Indată ce se vedea că operaţia este spre sfârşit, se chiemau pe cei doi grădinari bătrâni, foşti robi, care alcătuiau, vai! tot ce mai rămăsese din taraful vestit altădată al hatmanului Răducanu, un scripcar şi un cobzar, îmbracaţi în anteriu şi giubea, care începeau să cânte o horă. Totodată se deschideau porţile cele mari prin care intrau din uliţa târgului în incinta curţii şi mulţimea flăcăilor năvălia într'însa. Jocul ţinea până în amurg şi se termina printr'o *cinste* frumoasă dela care nici fetele nu se dădeau în lături.

Dar ocupaţia de predilecţie a mamei era îngrijirea frumoasei grădini sădite din dosul casei, după planurile vestitului grădinar Sobeck, revăzute de mama, care era mândria ei şi alcătuia un adevarat raiu. Grădinarul străin, francez sau german, ce-l aveam angajat cu anul, nu făcea nimica fără de ştirea şi aprobarea ei. Se pricepea minunat la toate cele privitoare la grădinărie şi avea cunoştinţi temeinice în botanică.

* * *

Mama avea deosebite aptitudini medicale şi se îndeletnicia bucuros cu căutarea bolnavilor. In casă era o enormă *bisacta*, totdeauna bine apro-

vizionată cu medicamente furnisate de spiterul Mildt din Târgul Ocnei sau aduse de tata din desele sale drumuri la Ieşi. Contul nostru la Sasul Mildt se ridica în fiecare an la câteva sute de galbeni, căci medicamente, mai cu samă chinină, se dădeau la toţi acei care cereau. De câte ori se auzia că vr'un ţaran de pe moşie este bolnav, tata şi mama sau numai mama mergeau cu trăsura la dânsul, luând bisactaua-farmacie cu dânşii, îl căutau, trimeteau după medic în cazurile mai serioase şi în tot timpul bolii îl ţineau cu vin vechiu şi cu mâncare bună.

Când unul din noi se îmbolnăvia, îl luau în camera lor de culcare, îl îngrijiau cum se pricepeau până la venirea medicului, după care se trimetea imediat, şi nu-l întorceau în camera lui până ce nu trecuse orice primejdie.

Mama avea în această privinţă multă iniţiativă, nu sta la îndoială pentru a lua la caz de nevoie măsurile cele mai îndrăzneţe şi totdeauna era felicitată de medic pentru ceiace făcuse. Îi plăcea să stee la vorbă cu medicii asupra medicinii şi-i uimia prin întrebările ce le li punea, care tradau, pe lângă interesul ce-l punea în chestiile medicale şi aptitudiniie ei pentru asemene chestiuni.

S'a străduit şi în parte a izbutit să stârpească mai multe obiceiuri având, dragă Doamne, de scop prevenirea şi tămăduirea bolilor, dar care duceau la rezultate absolut opuse. Aşa era obiceiul ca lehuzei, îndată după facere, să i se învăleasca basenul în argilă umedă, ţinându-se astfeliu până la desăvârşita uscare a acestei comprese. Mama, observând că mortalitatea între lehuze era mare şi cerând avizul doftorului, acesta i-a răspuns că acest obiceiu este

foarte neigienic şi că fără îndoială trebuie să i se atribuie o mare parte a cazurilor de moarte ce se observă la lehuzele din sate. Mama s'a pus pe stârpirea obiceiului răufăcător, dar numai uşor nu i-a fost să iasă învingătoare din lupta ce a trebuit s'o ducă cu două babe doftoroaie, care aveau renume de mari lecuitoare şi ţineau morţiş la dânsul, fiind că îl apucase dela bătrâni. A izbutit să obţie ordine speciale dela Leşi, în urma cărora babele au fost închise, judecate şi osândite la gloabe serioase şi să vadă, după câţiva ani, desăvârşita părăsire a obiceiului ticălos.

Şi veniau să ceară sfat medical şi medicamente dela mama nu numai ţărănimea de pe moşie şi Jîdovii din târg, dar şi locuitorii din sate de pe alte moşii şi nu li se refuzau nici unele nici altele.

In vara anului 1866 s a ivit holera în ţară. Pe la noi epidemia a fost mai mult uşoară: dacă se îmbolnăviau mulţi, în schimb numărul deceselor era mic de tot: era mai mult holerină decât holeră. Tata dela început dăduse de ştire, nu numai în satele de pe moşie, dar şi în acele de pe împrejur, că are un leac sigur împotriva molimii. Acest leac consista într'un număr de picături de laudanum disolvate în oareşcare câtime de apă de mintă concentrată, ce se lua nu mai ţin minte de câte ori pe zi. Ograda noastră era veşnic plină de pacienţi, iar în antretul de jos, par'că-l văd şi acuma pe Neculai Lefter, vatavul de ogradă, şăzând pe o ladă mare de Braşov, având lângă el o beşică urieşă de steclă, plină de apă de mintă şi, în mână, o steclă cu laudanum, dând fiecărui pacient numărul de picături hotărît din cea de a doua şi câtimea ştiută din cealaltă. Cei mulţi din

bolnavi, îndată ce-şi înghiţeau doftoria, mergeau de se culcau într'o parte hotărîtă a grădinei. Mulţi veniau să ceară „doftorie" pentru bolnavi ramaşi acasă. In grădină la noi nu a murit nici unul, din alţii care au luat „doftorie" dela noi, numai unul sau doi.

* * *

Amândoi părinţii mei aveau o memorie admirabilă şi erau nişte povestitori neîntrecuţi. In lungile seri de iarnă ne ţineau pe noi, copiii, pe profesori, pe guvernante şi pe musafirii zilei ceasuri întregi sub farmecul povestirilor lor, făcând să treacă pe dinaintea ochilor noştri icoanele unui trecut la care luase parte sau auzise amărunte din gura batrânilor lor. Tata povestia corect, dicţiunea lui era mai înflorită, modul de povestire al mamei era mai artistic, apoi, înzestrată cu un rar dar de imitaţie, ea, de cele mai adeseori mima întâmplarea ce o povestia. Ce pacat că, mai pe urmă, când îmi dam sama de preţul acelor povestiri şi îmi aduceam încă bine aminte de ele, nu le-am notat, lăsând să se piardă o mulţime de amărunte nepreţuite pentru istoria noastră politică, socială şi chiar economică în veacul trecut!

Memoria minunată, darul de imitaţie şi facultatea de a reproduce exact gesturi văzute şi simţiminte exprimate de alţii constituiau mamei un adevarat talent dramatic, care s'a manifestat şi a fost admirat cu prilejul reprezentaţiilor de societate date de ea în scop de binefacere, la Ieşi, în a opta şi a noua decadă a veacului trecut.

Fiică a Grigore Ghyka, mama nu putea decât să fie patrunsă de principii naţionaliste şi liberale. Dacă în privinţa acelor naţionaliste înţele-

gerea ei cu tata era desăvârşită, divergenţa între ei era mare în ce privia pe acele liberale; mama era pentru abolirea tuturor privilegiilor de castă, pe când tata nici nu voia să audă de astfeliu de lucru, privind existenţa unor asemene clase ca indispensabilă pentru buna ordine, sanatatea, puterea şi progresul unei societăţi bine organizate. Şi doară liberalismul mamei era departe de a fi exagerat: s. e., dacă găsia că, în principiu, sistemul republican este cel mai perfect, admitea că pentru o ţară aflându-se pe treapta de cultură pe care se afla a noastră, forma republicană ar fi dezastroasă. Dar era pentru stricta garantare a libertăţii şi a demnităţii omului fără distincţiune de clasă şi, mai ales, avea o sfântă oroare de bataie pe care o denunţa ca o barbarie şi o mişelie faţă de o fiinţă mai slabă. Nu înceta să tune şi să fulgere în contra acestui obiceiu barbar atât de răspândit la noi, obiceiu distrugător al simţului de demnitate omenească, fără de care omul este redus la starea de brută. In această privinţă discuţiunile ei cu tata erau dese: el pretinzând că bataia este indispensabilă când ai de aface cu oameni primitivi, lipsiţi de orice cultură, care nefiind decât nişte copii mari trebuie să aibă o salutară frică de vargă. Iar mama răspundea că bataia este distrugătoarea amorului propriu şi a mândriei omeneşti, că fără de aceste două însuşiri omul este o brută şi că, dintr'o colectivitate de brute, n'ai cum să faci un popor conştient de drepturile şi de îndatoririle lui.

Bataia după ea nu putea decât, sau să degradeze pe acel ce o suferă la starea de brută sau să stârnească în el simţiri de ură neîmpacată şi adânc dor de răsbunare. Tata, născut cu nouăsprezece ani înaintea ei, crescut până la vrîsta de

şaptesprezece ani într'un mijloc mai puţin cult şi mai primitiv decât în acel în care crescuse mama, având necontenit sub ochi pilda bunicăi care numai zgârcită ca vergile nu era, tata care petrecuse numai patru ani în străinatate, la München, care după întoarcerea lui în ţară avuse sub ochi exemplul celorlalţi boieri din vremea lui Mihaiu Sturdza, care uzau de vergi şi de biciu ca de un drept ce-l priviau ca sfânt, găsia lucru firesc ca pentru greşeli uşoare, ca nu feliu de bucate greşit, un ham rău curăţit sau o beţie, să poroncească punerea jos, la scară a vinovatului şi tratarea lui cu o porţie mai mică sau mai mare de lovituri. Porţia la noi era, de obiceiu modestă, dar în alte case, mari şi mici, această pedeapsă devenia prea adesea o adevarată schingiuire. Deoarece mi se întâmpla şi mie, până la vrâsta de doisprezece ani, să am parte de asemene corecţiuni, dealtmintrelea totdeauna bine meritate şi cât se poate de modeste, eram un partizan convins al teoriilor mamei şi-mi permiteam să condamn acele puse în practică de tata.

Astăzi însă când, după trecere de şasezeci şi cinci de ani, văd nişte guverne ce se zic liberale reîntroducând de fapt, prin jandarmii şi funcţionarii lor, în provinciile alipite, bataia desfiinţată, atât în principiu cât şi de fapt pe acele meleaguri, de zecimi de ani, nu numai de Austriaci şi de Unguri, dar până şi de grozavul regim ţarist, când în Bucureşti poţi vedea pe fiecare zi nişte principi ai baroului, cu titluri din străinătate, de naştere foarte plebeiană, care au cutrierat lumea apusană, tărînd de păr şi pălmuind servitoare de şasesprezece ani, mă căesc de judecata purtată asupra boierilor altădată, având în vedere că dela 1860 s'a desfiinţat bataia.

Mama era o naţionalistă înfocată, nu numai în ceiace privia neamul nostru, dar şi în cât se atingea de toate neamurile din lume: Greci, Italieni, Poloni (pe care nu-i iubia), Germani, Irlandezi, Sârbi, Bulgari etc. Dorea din inimă emanciparea şi întemeierea de state naţionale pentru toate. Imi aduc aminte că, pe la 1859—1860, când mă învaţă, cu ajutorul unui atlas, care sunt ţările Europei şi capitalele lor, mă făcea să zic:

— Italia, capitală Roma.

Iar Costache Negri care se afla de faţă şi-şi fuma ciubucul, scuzându-se că ne întrerupe, îi zise:

— Ştii, Domniţă, că subscriu din toată inima, caşi Dumneta, că doresc, ca aşa să fie, dar nu crezi oare că asta însamnă a cam anticipa asupra viitorului?

Imi aduc bine aminte de însufleţirea ei pentru ideia unităţii italiene şi de interesul febril cu care urmăria pe hartă mersul triumfal al lui Garibaldi spre Napoli şi progresele armatei lui Cialdini în Statele Pontificale.

N'am nevoie să mai vorbesc de însufleţirea ei pentru ideia Unirii; ea cea dintăi mi-a vorbit de *Unirea cea Mare*, a celor trei crâmpeie în care era rupt neamul nostru, la sinul ei am văzut, la 1858, cea dintăiu cocardă în trei culori, trimasă de o vară a ei din Ieşi, prin Place, consulul francez căruia Românii îi datoresc atâta, venit la noi, la Căiuţi, spre a lua parte la o vânătoare de urşi dată de tata. Iar trei ani mai pe urmă, am auzit-o, la Viena, zicând lui Vogoridi, fostul caimacam:

— Am trei băieţi, sper că în curând voiu mai avea unul (era grea de opt luni), pe toţi vreu să-i fac soldaţi, căci când vor fi mari, vom avea nevoie de soldaţi mulţi şi buni.

Crezul ei unionist însă nu împiedeca ca să fi ramas Moldovancă desăvârşită şi să fi iubit Moldova ei peste tot, nu putea să rostească numele ei decât cu patimă, nu pot uita chipul în care pronunţa cuvântul Moldova care, în gura ei, totdeauna suna: Moldo-o-va, apăsând pe cel al doilea o.

Mai erau şi alte cucoane, mari şi mici, în Moldova, liberale şi naţionaliste, dar mama a fost, fără îndoială, întâia Moldovancă feministă şi aceasta pe faţă. Ea nu se sfia să reclame desăvârşita egalitate între femeie şi barbat, inclusiv exercitarea drepturilor politice caşi emanciparea soţiei de tutela soţului. Îşi bătea rău joc de cuvintele din slujba cununiei, prin care se ordonă femeii să asculte de barbat, fiindcă: *barbatul este capul.*

— Dar dacă în loc de cap are un bostan[1]) întreba mama.

Mama, din tinereţe era o liber cugetătoare care credea în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului, admira doctrina lui Hristos, dar nu credea nici în dumnezeirea lui nici în celelalte dogme ale bisericilor creştine; la biserică nu mergea şi nu se spovăduia, posturile nu se ţineau în casă. Dar privia pe Hristos ca cel mai mare binefăcător al omenirii, morala predicată de el cea mai frumoasă, mai înălţătoare de suflet şi mai mângâietoare din toate. Pe preuţi nu-i facea haz; puţini vedeai în casa noastră.

Puţine fiinţe cunescut-am atât de stăpâne pe nervii lor ca mama; bătrânul doctor Russ zicea că ea, în loc de nervi, are coarde de vioară. Avea un sânge rece absolut faţă de orice primejdie. Sanatatea ei era de fier şi moştenise dela tată-său o

1) Bostan este cuvântul sub care Moldovenii înţeleg dovleac

putere fizică cu care s'ar fi putut făli mulţi barbaţi.

Dacă tata şi-a compromis averea printr'un traiu nemăsurat şi prin lipsă de ordine, lasase acea a mamei absolut intactă. Al doilea ei soţ, Anton Alaux, fostul meu profesor, i-a mâncat-o în vr'o zece ani întreaga acea avere, ridicându-se la mai bine de un milion şi jumatate în aur, cu ajutorul cărţilor şi al unei incapacităţi însoţite de o îngâmfare încă mai mare. Mama a dus anii din urmă ai vieţii într'o stare de mare lipsă, însă cu demnitate şi tărie de inimă.

Până la sfârşit şi-a pastrat toate facultăţile intacte, şi a ramas credincioasă gusturilor ei intelectuale. Deşi, la întoarcerea ei în ţară limba franceză înlocuise cu desăvârşire pe acea grecească ca limbă de salon şi chiar ca limbă vorbită de preferinţă în casele boiereşti, în familia noastră se vorbia încă mult greceşte din cauza bunicăi, care precum am aratat, era ţărigrădeancă. Mama, scurt timp după căsătoria ei cu tata, nu numai că era în stare să înţeleagă tot ce se vorbia în limba greacă, dar putea să rupă binişor dintr'însa. In ultimii ani ai vieţii începuse să înveţe latineşte şi nu mă îndoiesc că dacă ar mai fi trăit şi-ar fi însuşit şi cunoştinţa acestei limbi.

S'a săvârşit din viaţă în al şăptezecelea an. la Ianuar 1902.

CAPITOLUL III

Ce ştiu despre Unire

Şăderea noastră la Pralea precum şi mutarea la Căiuţi se petrecuse în toiul luptelor pentru Unire. Cuvântul: UNIRE este unul din cele dintăi care au răsunat la urechile mele; tata, mama, bunica, moşii, mătuşele, rudele, prietenii, chiar cele mai multe din slugile casei erau trup şi suflet pentru Unire. Şi acest cuvânt era totdeauna rostit cu dor, cu evlavie, cu înflacarată însufleţire. L'am auzit rostit cu mult înainte să-i fi priceput înţelesul.

După cele povestite de acei care ţineau minte de mult, gândul Unirii nu fusese străin nici de bătrânii lor, din care mai mulţi decât s'ar putea crede visase chiar de o Unire şi mai mare.

Pe când m'am trezit eu, ideia Unirii ţărilor surior devenise banală în cercul marii boierimi moldoveneşti şi fusesem deprins să privesc ca *oameni de treabă* numai pe acei care se împărtăşiau de dânsa. Proclamată de Iordache Catargiu în comitetul de redactare al Regulamentului Organic, ea trăise şi se desvoltase în chip mai mult tacit în tot timpul Domniei lui Mihalache Sturdza. A-

cesta dacă prin nimică nu a încurajat-o, dar nici n'a combătut-o în chip serios, deşi ştia prea bine că nu putea să fie decât antipatică pravoslavnicii împărăţii, protectoarei în umbra căreia era osândit să domnească.

In cursul întâiului period al Domniei sale, Grigore Ghyka, partizan înflacarat al Unirii, nu a putut s'o sprijine pe faţă din cauza atât puterniciei de care se bucura în ţările noastre, înainte de răsboiul Crimeii, Rusia, care ar fi făcut ca oricare manifestare unionistă din partea Domnului să fie imediat urmată de cele mai grele urmări pentru el. S'a mulţămit deci să protejeze în chip tăcut acea cauză, sfântă pentru dânsul şi pentru prietenii săi. Dar imediat ce şi-a luat iar în stăpânire scaunul în urma retragerii mai mult grăbite a Ruşilor din Principate şi a ocupării acestora de către oştirile austriace, s'a grăbit, în chip făţiş, să întemeieze partidul Unirii în Moldova şi să lucreze din răsputeri la sporirea şi la întărirea lui. Fără ca să se îngrijască de nemulţămirea ce această purtare o pricinuia Austriei şi Porţii, ale căror trupe ocupau Principatele, el n'a neglijat nimica pentru ca să asigure izbânda ideii în care, împreună cu toţi acei ce se împărtăşiau de dânsa, vedea temelia întregului viitor al neamului nostru. S'a grăbit să numească în toate posturile care puteau să aibă vr'o înrâurire în această privinţă, barbaţi tineri, câştigaţi ideii mântuitoare, fără a se preocupa dacă aparţin sau nu *protipendei*, având totodată grijă să curăţe, pe cât îi era cu putinţă, administraţia de elementele nărăvite şi învechite de care consulatul rusesc şi paşalele corupte din Tarigrad nu-l îngăduise până atunci să se mântuie. Şi, în a-

ceastă lucrare de curăţire, nu a cruţat chiar pe acei cu care era înrudit sau încuscrit.

Nemulţămirea Austrici şi a Porţii a fost din cele mai vii când, la întoarcerea lui Grigore Ghyka, l-au văzut punându-se în fruntea luptătorilor pentru Unire şi pentru aducerea, pe scaunul Principatelor-Unite, a unui principe străin, aparţinând unei din familiile domnitoare ale Apusului. Mai ales acea dintâiu, ale cărei oştiri ocupau toată întinderea ţărilor noastre, era încredinţată că Domnul Moldovei *se va mulţămi să domnească sub umbra ei*, pentru a-i asigura, prin protecţia cabinetului dela Viena, reînoirea puterilor încredinţate lui pe şăpte ani care expirau la Iulie 1856. Această nemulţămire şi-a ajuns culmea când Austriacii au văzut că Grigore Ghyka, nemulţămindu-se să se pue în fruntea luptătorilor pentru Unire, mai propovăduieşte prin grai şi prin scris aşazarea pe scaunul Principatelor astfeliu unite a unui Domn străin, constituţional şi ereditar. Perspectiva unui stat naţional român la graniţile provinciilor sale locuite éde Români nu a putut decât să stârnească cele mai vii îngrijiri în sufletele conductorilor destinelor Monarhiei Habsburgice. Acele pricinuite paşalelor turceşti nu au fost întru nimica mai mici, căci la îngrijirile politice se adăugiau acele ale intereselor lor materiale. Unirea Principatelor sub un Domn străin ereditar avea fără îndoială să dee acestor ţări un neasamanat spor de vază, de putere şi de neatârnare. Apoi statornicia adusă scaunului domnesc prin ereditatea, vaza şi protecţia de afară de care avea să se bucure vlastarul unei dinastii domnitoare înrudit cu suveranii stând pe tronurile europene, nu puteau decât să pue foarte curând şi pe veci, capăt foloaselor ilicite

realizate de cei cu influenţă în Stambul prin vecinicile schimbări de domni şi ameninţări de schimbări, prin nesfârşitele intrigi în mijlocul cărora îşi urmau cu greu drumul nenorociţii noştri Domni, scoşi şi puşi în scaun, când de intriga rusască, când de acea turcească, când de acele ale concurenţilor din ţară şi din Fanar.

Şi poate, dacă mai puţin primejdioşi, dar şi mai înverşunaţi împotriva Unirii şi a Domnului străin, era mănunchiul de boieri bătrâni, nărăviţi în răle, în abuzuri, în vânzări de dreptate şi în concusiuni de tot feliul, care veşnic trăiau în speranţa Domniei, sau pentru ei sau pentru rude sau prieteni de ai lor. Fiecare din ei avea în Ţarigrad unul sau mai mulţi protectori speciali.

Indată ce curtea din Viena a avut în ţările noastre interese coincidând cu acele ale Porţii, ei s'au grăbit să se pue sub ocrotirea specială a comandanţilor armatei de ocupaţiune austriace, intrigând din toate puterile împotriva Domnului. Printre aceştia era însuş cumnatul lui Grigore Ghyka, marele logofăt Costinu Catargiu, al cărui nume era nedespărţit de ideia de intrigă, de brutalitate şi de abuz de tot soiul. Foarte multe din numaroasele neînţelegeri ce Mihalache Sturdza le avusese cu consulii ruseşti fusese pricinuite de intrigile acelui boier de câte ori Domnul îl scotia din slujbă pentru a-l reintegra într'însa în curând, în urma cererii imperioase a reprezentantului împărătesc In corespondenţele lor, consulii sunt unanimi pentru a-i înfiera purtarea în chipul cel mai aspru. Grigore Ghyka, care-i era cumnat, n'a voit niciodată s'audă de chiemarea lui în funcţiune.

Dar duşmanul cel mai primejdios al Domnului Moldovei şi al Unirii era marele vornic Toderiţă

Balş, sau mai degrabă a doua lui soţie, Catinca, născută Dimaki, altădată căsătorită cu vornicul Iordache Beldiman şi lasată de el în urma descoperirii necredinţii sale cu nenorocitul poet Hrisoverghi despre a cărui tragic sfârşit am vorbit în partea întăia a acestor *Amintiri*. Toderiţă Balş luase dintăiu în căsătorie pe o soră a tatei, Maria, care a murit de tânără, şi dela care i-au ramas doi băieţi. Era un barbat mărginit la minte şi vanitos, dar cinstit şi neprevaricator. Slujise în miliţie şi fusese unul din număroşii hatmani făcuţi de Mihalache Sturdza. Lui chiar i se datoreşte întăia traducere, din ruseşte şi tipărită a *Regulamentului infanteriei şi a cavalerici miliţiei Moldovei*. A doua lui soţie era femeia cea mai pierdută de reputaţie din toată boierimea Moldovei, cea mai răutăcioasă, cea mai intrigantă şi cea mai venală. Era sora, mai mare, cu respectiv optsprezece şi săsăsprezece ani a soacrei mele Henrietta Bogdan născută Dimaki şi a surorii acesteia, Elena Docar. In absenţa mamei lor, Vornicesei Profira Dimaki născută Miclescu, călugărită după moartea soţului ei, vornicul Neculai Dimaki, cucoana Catinca era însărcinată cu priveghierea creşterii şi a conducerii lor în lume *(monde)*. Era atât de rea faţă de ele, încât soacrămea şi soră-sa povestiau cum, de câte ori sora lor trimetea să le chieme la dânsa, înainte să intre în odaia în care se afla, îşi făceau cruce şi se rugau lui Dumnezeu să le ocrotească împotriva gurii şi a mâniei ţiţacei lor.

Toderiţă Balş, înaintea înfrângerii Ruşilor în Crimeia, era rusofilul cel mai înfocat: îşi iscălia chiar numele ruseşte. (Se ştie că între buchile noastre cirilice şi cele ruseşti şi mai ales între ortografia noastră şi cea rusască era o deosebire).

La 1854, după părăsirea vremelnică a Domniei de către Grigore Ghyka, generalul Budberg, însărcinat cu ocârmuirea Moldovei, îl numise visternic (ministru de finanţe), iar două zile înainte de plecarea Ruşilor din ţară, îl mai numise şi şef al miliţiei Moldovei (care, încunjurată de o brigadă de infanterie rusească şi de treizeci şi două de tunuri, refuzase să urmeze oştirile ruseşti peste Prut).

Cucoana Catinca era foarte bogată, iar Toderiţă Balş aproape lipsit de avere, căci, precum am mai aratat, pe lângă că nu moştenise mare lucru dela părinţi, era barbat cinstit şi diregător neprevaricator. A devenit amanta lui (era foarte frumoasă) şi l'a adus la căsătorie numai în vederea Domniei, atât din pricina ambiţiunii de care era mâncată cât şi din acea a setei de bani ce nu-i lasa astâmpăr. Incă de înainte de izbucnirea răsboiului Crimeii îşi începuse intrigile împotriva lui Grigore Ghyka, deşi acesta proteja pe Balş şi l numia în slujbe însamnate, ştiindu-l barbat cinstit. Dar la revenirea bunului meu la Domnie, în toamna anului 1854, după ieşirea din ţară a Ruşilor şi intrarea Austriacilor, el neavând interes să se slujască de un barbat puţin capabil şi care nu împărtăşia părerile sale în privinţa Unirii şi a Domnului străin, l'a lasat de o parte. Aceasta era o ofensă pe care cucoana Catinca nu o ierta. In vremea lipsei din ţară a Domnului, îşi făcuse relaţii număroase şi preţioase în statul-major al armatei austriace de ocupaţie, iar la Constantinopol avea de timp îndelungat legături cu familia Vogoridi, cu paşalele cele mai în vază şi chiar cu haremul împărătesc. S'a pus îndată pe lucru. Pe de o parte semnala Austriacilor toate măsurile *revoluţionare* luate de Domn, cum

era liberarea robilor şi introducerea unor instituţiuni noue, după calupul francez zicea ea, şi mai ales acţiunea făţişă a lui Grigore Ghyka în favoarea ideii Unirii, atât de aducătoare de primejdii pentru Impărăţia Habsburgică prin stârnirea năzuinţilor blastamate de închegare şi de neatârnare ale naţionalităţilor care trăiau atât de fericite sub sceptrul milos şi înţălept al casei de Habsburg-Lorena. Pe de alta denunţa Turcilor purtarea şi intenţiunile viclene ale acestui Domn nechibzuit care, pe lângă că aducea în ţară fermentele revoluţionare cele mai primejdioase, nu avea de scop, prin năzuinţele de Unire ce le stârnise şi ideia punerii unui principe străin pe scaunul acestor ţări, decât saparea legăturilor de vasalitate seculare şi binefăcătoare cu Poarta şi deslipirea lor de suzeranitatea gloriosului sultan. Şi paşalele îşi dădeau foarte bine sama că, odată cu aceste legături de vasalitate, plecau, pentru a nu se mai întoarce, grasele folcase ce uzul şi mai ales abuzul li-l procurau. In urma conferinţelor ţinute la Constantinopol la începutul lui Ianuar, st. v. 1856, de reprezentanţii Angliei, Austriei, Franţei şi Turciei, se semnase un protocol privitor la relaţiunile Principatelor cu Poarta Otomană, la administraţia lor şi la câteva dispoziţiuni constituţionale, dar se calca totodată, în chipul cel mai făţiş, vechile drepturi ale ţării, se făcea din ele două provincii otomane, şi mai supuse Porţii decât în trecut şi se începea prin a stabili că vor avea fiecare câte o administraţie deosebită.

In urma îndemnului lui Grigore Ghyka, un număr de notabili i-a adresat o petiţiune prin care i se cerea să apere vechile drepturi ale ţării şi mai ales să aducă la îndeplinire, înaintea Congresului

de pace dela Paris, care avea să se deschidă a doua zi, Unirea Moldovei cu Ţara Românească.

Această faptă a Domnului a fost îndată denunţată de duşmanii lui şi la Constantinopol şi la Viena şi deatunci aţâţarea împotriva-i, a Austriacilor de o parte, a Turcilor de alta, n'a mai contenit nici un moment.

Austriacii care nu erau în principiu rău dispuşi împotriva-i s'au încercat să-i facă să-şi modifice îndreptarea politică, dându-i să înţeleagă că, dacă se va lasa de politica lui unionistă şi *filofranceză*, vor sprijini faţă de Poartă renumirea lui la Principat, nu numai pe viaţă, ci chiar în chip ereditar. Răspunsul Domnului însă, a fost categoric şi de natura a nu da loc la nici o îndoială posibilă: el a declarat că naţiunea priveşte Unirea ca temelia şi însuş condiţiunea viitorului ei şi că nici o consideraţiune personală nu este în stare să-l facă să i se pue împotrivă.

In faţa unui asemene răspuns, Austriacii n'au putut decât să-şi caute alt instrument, pe care l'au şi găsit în persoana lui Toderiţă Balş sau, mai bine zis, în acea a cucoanei Catincăi.

Protocolul şădinţii dela 8 April a Conferinţelor pentru încheierea Tratatului dela Paris hotărîse ca: „Moldova şi Ţara Românească vor urma să se bucure. sub suzeranitatea Porţii şi sub garanţia Puterilor contractante, de privilegiile şi imunităţile de care sunt în posesiune. Nici o protecţiune exclusivă nu va fi exercitată asupra-le de către una din Puterile garante".

Apoi se hotăra ca „legile şi statutele în vigoare astăzi vor fi revizuite". Spre acest sfârşit avea „să s'întrunească o Comisiune Specială, asupra compunerii căreia înaltele Puteri contractante aveau să se înţăleagă fără ragaz, cu un comisar al

Sublimei Porţi". In sfârşit sultanul făgăduia ca: „imediat va convoca, în amândouă provinciile, câte un *Divan ad hoc*, compus astfeliu în cât să alcătuiască reprezentarea cea mai exactă a intereselor tuturor populaţiunilor, în privinţa organizării definitive a Principatelor. Apoi: „O Instrucţiune a Congresului avea să reguleze raporturile Comisiunii cu aceste Divanuri".

In sfârşit se convenise, în chip verbal, că: *pentru alegerea acestor Divanuri, în timpul funcţionării lor şi până la organizarea definitivă a Principatelor. sultanul va fi liber: sau să prelungească puterile Domnitorilor de pe scaun sau să-i înlocuiască cu caimacamii prevăzuţi de Regulamentele lor Organice sau prin alţii, numiţi de el.*

Precum se vede, această dispoziţiune era din cele mai importante, căci erau puţine probăbilităţi ca Domnii pe scaun, mai ales acel al Moldovei, suspect şi Porţii şi Austriei, să mai fie menţinuţi în locurile lor, ci, după toate probabilităţile, alegerile pentru Divanurile *ad hoc* aveau să fie făcute sub cârmuirea unor *caimacami* numiţi de sultan. Poarta şi Austria aveau tot interesul pentru ca acei care aveau să prezideze alegerilor să fie barbaţi pe devotamentul cărora ele să poată conta.

Incă înainte ca aceste dispoziţiuni să fie cunoscute, cucoana Catinca Balş luase dispoziţiuni pentru a se asigura de căimăcămie. Academia Română posedă în original scrisoarea următoare a defunctului Panaite Balş, (un văr al lui Toderiţă) din 15/27 Martie 1856:

„Sinetul de zece mii de galbeni ce i i-am dat Domnului Adossiades şi pe care vărul meu, vornicul Toderiţă Balş îl confirmă, că această sumă

va fi valabilă şi plătită, mă îndatoresc să n'o reclam dela vărul meu decât în cazul când vărul meu va fi numit Domn al Moldovei prin îngrijirea Domnului Adossiades. Drept care am dat vărului meu această hârtie în schimbul scrisorii ce o va scrie S. S. Episcopului de Niconiedia.

(Semnat) *P. Balş*

Mi se pare că această scrisoare zice mult atât despre gradul de onorabilitate a înalţilor funcţionari turci şi a încunjurimilor lor cât şi despre mijloacele întrebuinţate de Toderiţa Balş!

Vodă Ghyka căruia puţine din uneltirile duşmanilor săi îi erau necunoscute, îşi urma cu hotărîre lucrarea în favoarea Unirii, fără sa se lese impresionat de intrigile, de calomniile şi de pamfletele ce se răspândiau împotriva-i.

La începutul lui Maiu 1856 a făcut pe Divanul General să voteze o nouă legiuire asupra pressei, foarte liberală şi care desfiinţa de fapt censura. (Divanul General era un feliu de Adunare de Notabili numită de Domn şi instituită la 1849, de curţile suverană şi protectoare, pentru ca să înlocuiască Obşteştile Adunări ale Principatelor, găsite de acele curţi prea independente şi pătrunse de principii revoluţionare). La 12 Maiu legea era promulgată. Scopul Domnului nu era altul decât să dee în mâna partidului Unirii, pentru susţinerea acelei idei, puternica párghie a propagandei prin presă. Speranţele sale n'au fost înşalate, căci s'au înfiinţat răpede mai multe foi unioniste care au pătruns până în ungherile cele mai departate ale ţării.

In ziua de 25 Maiu (6 Iunie), ajungea să vadă partidul Unirii constituit şi declarându-şi hotărîrea să lucreze pe faţă pentru Unire şi pentru un principe străin ereditar, **aparţinând unei dinastii eu-**

ropene alta decât acele ale împărăţiilor megieşe, prin presă şi prin delegaţi trimeşi să facă propagandă prin ţinuturi şi prin întruniri, ţinute atât în capitală cât şi în reşedinţele de ţinuturi şi la ţară. Un comitet special, alcătuit din cinci membri, avea să se ocupe mai în special de modul de alegere al Divanurilor *ad hoc*.

Se mai arata necesitatea să se numească delegaţi care să intre în relaţii cu Muntenii şi, deocamdată, se dădea această însărcinare lui Vasile Alexandri.

Iaca acuma numele semnatarilor actului constitutiv al noului partid:

Stefan Catargiu, Petru Mavroieni, Gheorghe Lăţescu, Leon Ghica, Constantin Ghyka, Iancu Ghyka, Alexandru Ghyka, Alexandru Catargiu, Constantin Rolla, Constantin Hurmuzaki, Neculai Şuţu, Dumitru Rallet, Costache Negri, Mihaiu Kogălniceanu, Neculai Pisoski, Vasile Alexandri, Anastasie Panu.

In luna lui Iunie, Domnul a întreprins în ţară o călătorie care i-a servit mai ales de pretext pentru a face însuş propagandă unionistă şi primirea de care a avut parte a fost cât se poate însufleţită, prezintându-i-se pretutindeni acte prin care se cerea Unirea. Şi de atunci au început să curgă la Domnie petiţiunile pentru Unire, acoperite de mii şi mii de iscălituri.

Dar de abie s'întorsese la Ieşi, când *kapukihayaua* lui din Constantinopol l'a vestit că se pregăteşte o depeşă a marelui vizir prin care i se face cunoscut că termenul puterilor sale sosind, sultanul a hotărît să-l desărcineze de ocârmuirea Moldovei şi să numească în calitate de caimacam al Moldovei pe vornicul Toderiţă Balş, căruia să-i remită îndată frâele guvernului.

Deoarece telegrama marelui vizir către Balş a întârziet mai multe zile, Grigore Ghyka a remis cârmuirea, conform Regulamentului Organic, Sfatului Administrativ Extraordinar şi a plecat la moşia Băseştii dela ţinutul Fălciului, a uneia din fiicele sale, de unde s'a dus apoi deadreptul la Paris.

Cu câteva zile după întoarcerea din călătoria ce Grigore Ghyka o făcuse în ţară, Place, consulul francez, prin două scrisori la feliu. adresate una lui Walewski, ministrul afacerilor străine a Franţei şi cealaltă lui Thouvenel, ambasadorul francez la Constantinopol, li comunica faptul că Toderiţă Balş trimesese deplinele lui puteri casei Zarifi şi Vlasto din Constantinopol, pentruca să trateze în numele său cu miniştrii turci pentru numirea lui la Domnia Moldovei, însărcinând acea casă să meargă până la 80.000 de galbeni, adică aproape de un milion de franci, spre a obţine acest rezultat şi-i promitea, dacă reuşeşte, să-i dee, pe preţ mic, arenda salinelor şi dreptul de exportare al cerealelor. Casa în chestiune a răspuns că-i poate procura căimăcămia pentru 25.000 de galbeni (apr. 300.000 fr.) şi Balş a răspuns că va lua căimăcămia numai cu siguranţa că va obţine pe urmă Domnia.

Balş şi a luat postul în primire în sgomotul tunurilor austriace. Pe piaţa Palatului a trecut în revistă detaşamente moldoveneşti şi austriace şi a intrat în palat între doi generali austriaci. Atât comanda trupelor de ocupaţiune cât şi consulul Gödel-Lannoy aratau pe faţă cea mai vie mulţămire. Caimacamul găsind pe miniştrii predecesorului său cu demisiile date acestuia şi primite, ei gerând numai în chip provizor afacerile, s'a grăbit să numească la toate departamentele pe

antiunioniştii cei mai hotărîţi, printre care pe Costinu Catargiu în capul ministerului justiţiei.

De abie părăsise Vodă Ghyka ţara şi se produceau mai multe defecţiuni în rândurile acelor care până atunci figurase printre fruntaşii lucrând pentru Unire. Unul era Neculai Istrati care, după ce semnase petiţiunea unionistă dela 16/28 Fevruar 1856, deveni deodată cel mai înfocat antiunionist. Un exemplu între altele pentru a arata ce feliu de om era Neculai Istrati. El era căsătorit cu fiica unui Paraschiv, care fusese vatav de ogradă la Mihalache Paşcanu şi făcuse avere în casa acestuia. Când marele om de bine şi marele patriot ce era Mihalache Paşcanu îşi dădu obştescul sfârşit, la Ianuarie 1857, pe când trupul lui neînsufleţit era veghiat de preoţi în ultima noapte ce o petrecu în casa lui şi ţara întreagă îl jalea, Neculai Istratti, parcă înadins, dădea în casa de alături un bal care ţinu toată noaptea. Al doilea, era Neculai Millo, un fost ministru de finanţe al lui Grigore Ghyka, care semnase şi el aceiaş petiţie şi făcea acum propagandă antiunionistă până şi faţă de ambasadorul Franţei la Constantinopol, Thouvenel, apoi Neculai Mavrocordat, făcut de caimacam şef al miliţiei, Vasilică Ghyka care scrisese în favoarea Unirii, amândoi semnatari ai petiţiei unioniste, Alexandru (Coco) Sturdza care-şi vânduse convingerile unioniste pentru slujba de secretar de stat şi încă doi indivizi mai puţin însemnaţi, ca Neculai Docan şi Dumitru Cornea. Cu vremea s'au mai adăugit şi alţii.

O goană cumplită a plecat îndată împotriva tuturor funcţionarilor numiţi sub Grigore Ghyka; cruţaţi au fost numai acei puţini care *aveau spete* separatiste şi consimţiau să-şi schimbe pă-

rerile în privinţa Unirii. Toţi ispravnicii, aproape toţi privighitorii, aproape întreaga justiţie au fost schimbaţi, numindu-se în locul lor oameni care putuse să se fi făcut vinovaţi de toate turpitudinile, numai să se declare antiunionişti.

Aceste schimbări alcătuiau o abatere din ceie mai făţişe atât dela Regulamentul Organic cât şi dela vechile obiceiuri ale ţării, potrivit cărora caimacanii nu erau în drept să facă nici o numire, nici o înaintare în grad sau în funcţie, să nu confere nici o boierie, să nu înainteze nici pe un boier în rang.

Cu deosebire scandaloase fost-au numirile făcute în ramul judecătoresc de Costinu Catargiu.

Ispravnicii şi privighitorii au fost însărcinaţi să stoarcă dela ţarani, prin orice mijloace, petiţii antiunioniste, menite să distrugă efectul făcut de cele unioniste, oferite cu însufleţire administraţiei lui Grigore Ghyka. Şi dela staturile din Ieşi în care se puneau la cale aceste petiţiuni impuse şi aceste schimbări de funcţionari, erau nelipsiţi consulul austriac, Gödel Lannoy, generalii austriaci şi, mai ales, cucoana Catinca. Iar în ţinuturi ispravnicul şi privighitorii nu făceau nici un pas până nu se sfătuiau cu comandanţii trupelor austriace. In ţinutul Bacăului, unde era ispravnic Costache Paladi, s'au văzut chiar militari austriaci în uniformă ducând petiţiuni împotriva Unirii prin sate, spre a fi iscălite de ţarani.

In ţinutul Neamţului fusese numit de curând ispravnic colonelul Gheorghe Rosetti-Roznovanu. Guvernul neavând mare încredere în zelul său antiunionist şi mai ales austrofil (era un turbat admirator al Rusiei, în oastea căreia slujise, în calitate de subofiţer, în regimentul Garzilor Că-

lări, timp de un an) trimesese o adevarată misiune însărcinată să strângă, în satele ţinutului, petiţiuni împotriva Unirii. Roznovanu a adus faptul la cunoştinţa ministerului, cerând ordin de urmare şi ministerul i-a răspuns că: toate opiniunile fiind libere, nu trebuie să pue obstacol semnăturilor, numai întrunirile şi manifestaţiunile publice fiind interzise.

Dar Roznovanu, întemeindu-se pe un ordin al căimăcămiei din întâiele zile ale existenţei sale şi menit să pue capăt semnăturilor şi manifestaţiilor în favoarea Unirii, a dat ordin privighitorilor să aresteze orice persoană, oricare i-ar fi rangul, care ar aduna ţaranii pentru a li lua semnături sau a provoca manifestaţii politice. Doi din adunătorii de petiţiuni antiunioniste au fost arestaţi, dar au putut să scape şi să-şi pue hârtiile cele mai compromiţătoare în siguranţă înainte de a fi prinşi pentru a doua oară. Ispravnicul a făcut atunci o cercetare din cele mai aspre şi s'a constatat cu prisosinţă că acei musafiri voiau să silească pe vornici şi pe preuţi să pue, sub nişte petiţii separatiste, pecetile satelor şi acele ale parohiilor, dându-se drept delegaţi ai Sfatului Administrativ. La terminarea anchetei sosi un înadins curier care aducea lui Roznovanu ordin să pue imediat persoanele arestate în libertate şi, predând administraţia în mânile vornicului Costache Ghyka, să vie la Ieşi, unde prezenţa lui este de absolută nevoie. Costache Ghyka era tocmai unul din emisarii anti-unionişti arestaţi de Roznovanu şi devenise celebru în toată Moldova pentrucă, ceva mai înainte, în calitate de ispravnic, însoţise, în plină uniformă de ispravnic, pe capra trăsurii, pe soţia consulului austriac Gödel Lannoy, într'o călătorie ce aceasta

o făcea dela Piatra la mănăstiri. Lui Roznovanu însă nu i-a fost cu putinţă să afle vr'odată pentruce prezenţa lui la Ieşi era trebuitoare. Cu mare greu a obţinut audienţă dela camaicam, iar explicarea dintre dânşii a fost din cele mai furtunoase. Bineînţeles că Roznovanu şi-a dat fără întârziere demisia.

In mai multe ţinuturi, când tinerii orăşeni întrebuinţaţi de partidul Unirii pentru propagandă percurgeau satele în costum naţional, erau arestaţi şi maltrataţi în chipul cel mai brutal de agenţii administraţiei.

Şi ocârmuirea caimacanului nu era învinovăţită numai de arbitrar împotriva partidului Unirii, ci şi de toate celelalte pacate ale unei administraţii ticăloase şi corupte, iar partea din aceste pacate pusă în sarcina cucoanei Catincăi numai mică nu era: se citau, ca fiind datorite ei, fapte de hatîr, arbitrar, venalitate şi desăvârşită lipsă de orice simţimânt de demnitate faţă de Turci şi de Austriaci. Era dealtmintrelea un secret cunoscut de toată lumea că cabinetul austriac se angajase să procure lui Teodor Balş domnia ereditară a Moldovei, dacă el, în alegerile pentru *Divanul ad hoc*, reuşeşte să învingă partidul Unirii. In familiile noastre boiereşti nu erau expresiuni destul de energice când era vorba să se exprime indignarea resimţită pentru *tradarea intereselor ţării* de către părechea căimăcamească, pentru incapacitatea lui, pentru josnicia, răutatea, lăcomia de bani şi lipsa de scrupule care caracterizau pe cucoana Catinca.

Precum am arătat mai sus, tata fusese cumnat cu Toderiţă Balş şi trăise cu el totdeauna în cele mai bune relaţiuni. Insă, dela ridicarea la căimăcămie a lui Balş, nu au mai dat ochi unul cu

altul, iar pe cucoana Catinca toată familia mea o avea în oroare.

Libertatea pressei, acea armă puternică ce Grigore Ghyka o pusese în mâna partizanilor Unirii nu putea decât să stingherească în cel mai înalt grad pe adversarii Unirii: caimacamul, Austria, Turcia şi micul mănunchiu de boieri potrivnici marei idei şi, pentru cea mai mare parte, abuzivi. Nu se ştie precis de unde a pornit suggestiunea, probabil dela Austriaci, dar la începutul lunii Septemvre 1856 a sosit caimacamului un ordin peremptoriu al lui Fuad Paşa, punându-i în vedere ca, fără întârziere, să desfiinţeze legiuirea pressei promulgată de fostul Domnitor şi să reînfiinţeze regimul care exista înainte de acea legiuire, adică censura. Faud Paşa mai adăugia că, spre acest sfârşit, mijloacele cele mai nemerite i se păreau următoarele: *să nu se mai dee autorizaţie pentru publicarea a niciunui ziar nou de orice feliu;* să se chieme redactorii jurnalelor în fiinţă şi să li se facă cunoscut: că ei sunt datori a nu trata în nici un chip despre chestiunile care pot jigni drepturile Inaltei Porţi, să se oprească cu stricteţă de a se da în public vreun atac de orice feliu în contra M. S. Sultanului... sau să se insereze vr'un articol care să poată da prilej la reclamaţie din partea Inaltei Porţi sau a Puterilor Aliate. La caz de neurmare ziarul avea să se suspende definitiv. Un censor însărcinat cu privigherea şi executarea acestor măsuri şi răspunzător de executarea lor avea să fie numit imediat.

N'am nevoie să spun că măsura ordonată de Turci fără umbră de drept a fost îndată executată, G. Asaki şi Costache Negruzzi fiind însărcinaţi cu censura.

Steaua Dunărei, valorosul organ unionist con-

dus de Kogălniceanu, Mălinescu şi Neculai Ionescu, îndată ce a apărut decretul caimacamului care suspenda legiuirea lui Ghyka asupra pressei, a anunţat printr'un suplement ieşit, la 11 Septemvre 1856 că: „apărută odată cu legiuirea pressei, la 12 Maiu trecut, îşi întrerupe publicarea odată cu suspendarea acestei legiuiri şi restatornicirea censurii de mai nainte". Totodată aducea la cunoştinţa abonaţilor că pune la dispoziţia lor prisosul banilor plătiţi până la împlinirea abonamentului.

De abie trecuse câteva zile şi nu se mai publica în Ieşi, şi prin urmare în toată Moldova, decât foaia oficioasă a guvernului care nu contenia cu articolele împotriva Unirii, cu lauda Turciei şi a oştirii austriace care ocupa ţara.

In patima de a lovi în tot ce credea că este favorabil Unirii, ocârmuirea lui Toderiţă Balş desfiinţă chiar cele mai multe din puţinele şcoli ce le poseda Moldova de atunci ca: Academia dela Ieşi, singura şcoală secundară laică de stat înfiinţată încă din vremea lui Mihaiu Sturdza, marea şcoală secundară din Târgul Neamţului, înfiinţată cu veniturile mănăstirii şi douăzeci şi două de şcoli primare urbane, adică toate acele care erau în fiinţă în Moldova, profesorii şi învăţătorii fiind suspecţi de unionism.

Amestecul consulului austriac în ocârmuirea ţării şi desăvârşita supunere la ordinele sale a ocârmuirii caimacamului deveniau din zi în zi mai evidente. Gödel negăsind ministerul moldovenesc destul de devotat intereselor turco-austriace, izbutise să obţie modificarea lui în sens şi mai separatist decât era până atunci. In locul logofătului Teodor Balş (conu Toderaş), trecu la Interne, logofătul Neculai Cantacuzino. Acesta

fusese ministru aproape toată viaţa lui, dar trecea drept cel mai cumplit prevaricator ce-l avuse Moldova pe lângă Mihalache Sturdza, un barbat împotriva căruia se articulau acuzaţiile cele mai grave. Insă dacă era adversar neîmpacat al Unirii cu trupul şi cu sufletul, mai era în schimb un barbat capabil şi experimentat, în stare să facă unioniştilor cele mai cumplite greutăţi.

C'est un homme rompu aux affaires, zis-a de dânsul cucoana Catinca lui Place care-şi arata mirarea ce-i pricinuia numirea lui.

Il passe pour être encore plus rompu aux concussions et aux autres abus, răspuns-a Francezul, iar căimăcăneasa a schimbat vorba.

Iaca ce meşteşug s'a întrebuinţat pentru a decide pe Neculai Canta să primească ministerul *din lăuntru*, cum i se zicea şi a scapa totodată de Divanul domnesc, Curtea Supremă a Moldovei, foarte bine alcătuită atunci şi foarte independentă, având ca preşedinte pe Vasile Sturdza, unionist convins şi barbat al cărui integritate era recunoscută de toată ţara şi, ca atare, alcătuia o piedecă pentru multe proiecte de ale caimacamului şi ale miniştrilor săi. Iaca ce meşteşug s'a întrebuinţat, atât pentru a ademeni pe Neculai Canta să primească ministerul de Interne cât şi pentru a scapa de Divan. Logofătul Neculai Canta având a se judeca înaintea acelui divan cu aga Manolache Codrescu, pentru o moară, a adresat caimacamului o petiţie prin care îl ruga să prezideze însuş divanul cu prilejul acelei judecăţi, date fiind iregularităţile fără exemplu (?) şi persecuţiunea vederată (?) a divanului în acea afacere, care ar fi mers până la întrebuinţarea de fraude şi „văzând actele atât de necuviincioase ale acestui divan". Caimacamul a pus rezolu-

ţie că: „văzând împrejurările expuse, afacerea va fi judecată sub preşedinţia noastră". Vederat că, faţă de o asemenea rezoluţie, preşedintele nu putea decât să-şi dee demisia. A fost urmat de întregul divan, iar caimacamul şi Costinu Catargiu, ministrul dreptăţii, s'au grăbit să primească aceste demisii, scăpându-se de o instanţă supremă care era cât se poate de supărăcioasă pentru ei şi numind alta, alcătuită din creaturi de ale lor, şi după o săptămână, logofătul Neculai Canta era ministru de interne.

Transfugul Neculai Istratti a fost numit ministru al Lucrărilor Publice, departament unde putea găsi număroase prilejuri de afaceri mănoase cum avea obiceiu să le facă, fără însă să se îngrijască dacă sunt spre paguba sau spre folosul statului. Dar numirea care, cu drept cuvînt, a surprins pe toată lumea, a fost acea a lui beizadè Neculai Conache-Vogoridi la departamentul finanţelor. Neculai Vogoridi, care fusese împământenit moldovan în chip ilegal de cumnatu-său Mihaiu Sturdza şi vorbia o moldovenească din cele mai pocite, se căsătorise, spre nenorocirea ei, cu Catinca Conache, cea mai bogată moştenitoare din Moldova, fiica unică a poetului şi prea bogatului logofăt Costache Conache, a cărei avere urieşă, după moartea lui Conache, Vogoridi o mâncase aproape pe jumatate, mai ales cu femei uşoare şi în chiefuri. Era tocmai contrarul unui barbat căruia să i se încredinţeze ministerul de finanţe al unei ţări: risipitor, incapabil, leneş, uşuratec şi fără cultură. Adevarata pricină a numirii lui fusese faptul că dispunea de sprijinul puternic la Constantinopol, al tătînesău, Ştefanache Vogoridi, fostul caimacam dela 1821—1822, căruia servicii însamnate făcute Porţii

îi pastrase, până la adânci bătrîneţe, influenţă şi vază la Poartă. Cucoana Catinca, atât puternică asupra minţii soţului său, lucrase pentru a aduce pe beizadea Neculai în minister, numai în scopul să-şi asigure şi acest sprijin.

In cursul verii anului 1856 cauza Unirii se alesese cu un nou şi formidabil duşman; Anglia care până atunci i se aratase mai mult favorabilă, fie din interes rău înţeles pentru viitorul Turciei, fie din spirit de gelozie şi de neîncredere către Franţa, se vădi de acum înainte făţiş ostilă acestei idei. Iar Austria, care de mult făcuse pregătirile trebuitoare pentru evacuarea Principatelor, începu să iee măsuri care indicau intenţiunea să prelungească rămânerea într'însele a trupelor cesaro-craieşti. Aceste de pe urmă măsuri erau atât de vederate şi de nejustificate în cât ele avură drept rezultat să neliniştească până şi pe Turci. Tocmai atunci Poarta supunea Comisiei Europene, ai căror membri se aflau încă mai de multă vreme la Constantinopol, un proiect de firman pentru convocarea Divanurilor *ad hoc*, proiect care de altmintrelea reducea cu desăvârşire drepturile şi atribuţiunile acelor adunări. Compunerea propusă de Poartă pentru divanuri, caşi modul de alegere şi de deliberare ar fi asigurat cu bună samă izbânda părerilor favorizate de Poartă, de Austria şi de partizanii abuzurilor din trecut. Ambasada franceză a combătut acest proiect de firman în chipul cel mai hotărît şi nu încape îndoială că acelei opuneri se datoreşte faptul că firmanul nu a fost promulgat în forma care i-o dăduse Poarta. A urmat o lungă discuţie între puteri asupra cuprinsului acelei convocări. Turcii voiau mai cu samă să împiedece şi să suprime orice discuţiune şi hotărîre a Diva-

nurilor asupra chestiunii Unirii. Numai insistenţelor stăruitoare şi energice făcute de Napoleon al III-lea, datorim faptul că acest drept, mai preţios decât toate celelalte la un loc, nu ni-a fost tăgăduit şi, că condiţiunile în care s'a convocat Divanul şi modul în care avea să se facă alegerea n'au pus cu desăvârşire stavilă năzuinţilor unioniste. Dacă firmanul de convocare al Divanurilor *ad hoc* dela 1/13 Ianuar 1857 era departe să cuprindă condiţiuni de alegere democratice, el totuş a făcut cu putinţă alegerea unei adunări însufleţită de cel mai viu patriotism, de un frumos spirit de sacrificiu şi de o desăvârşită pătrundere a interesului vital al neamului.

Şi Unirea era fără îndoială dorinţa fierbinte a naţiunii întregi. Imi aduc aminte încă în casa noastră de vălătuci dela Pralea, nu numai de cuvintele pline de patriotică însufleţire ale tatei şi ale mamei, ale moşilor mei, ale rudelor şi prietenilor casei, dar şi de acele ale slugilor şi ale ţaranilor. A suflat, în cursul acelor trei ani: 1856, 1857 şi 1858, un vânt deosebit de generos asupra Moldovei noastre, un vânt care nu vorbia de bănci, de acţiuni, de întreprinderi, de slujbe, de foloase, ci de muncă şi de jertfe pentru neam, un vânt la suflarea căruia oricine cu bucurie îşi vîra mâna cât mai în fundul buzunariului spre a aduna mijloacele trebuitoare pentru întemeierea viitorului acestui neam. Şi în această luptă, pentru a doua oară de atâtea sute de ani dela Răsboieni încoace, obştia marei boierimi moldoveneşti era în fruntea luptătorilor şi, punând binele Românimii mai presus de toate, lupta ca însuşi să doboare temelia bogăţiei şi a puterii sale.

Datu-s-au luptă pentru Unire şi dincolo de Milcov, luptă frumoasă şi departe de mine este

intenţiunea să micşoreze valoarea ajutorului dat pricinii sfinte de naţionaliştii munteni, dar neasamanat mai uşoară fost-a lupta pentru ei decât pentru Moldoveni. Turcia şi Austria şi-au pus toate puterile în combaterea ideii unioniste în Moldova, unde Unirea primejduia greu interesele materiale tocmai ale classei celei mai puternice, ale marei boierimi, care se bucura de monopolul funcţiunilor publice şi a influenţei politice. Muntenia fiind mai mare şi mai populată decât Moldova, partea ei în funcţiuni şi în influenţă politică nu putea decât să copleşească şi, cu încetul, să reduca la nimica pe acea a Moldovei. iar capitala ne mai putând rămânea în Ieşi, valoarea caselor din acel oraş ale boierimii moldoveneşti avea să scadă în chip simţitor. Unirea era o transacţiune între amândouă ţările în care Muntenia avea numai foloasele materiale, iar Moldova numai pagube. Deşi instrumentele Porţii şi ale Austriei precum şi reprezentanţii celor năravîţi în răle au avut grijă să repete necontenit, pe toate tronurile, acest cântec Moldovenilor, ei nu au izbutit să moaie întru nimica înflacarata şi curata lor iubire de neam. In veci mândră are dreptul să fie Moldova de lupta ce a dus-o pentru Unirea Ţărilor Surori. temelia fără de care nu s'ar fi putut ajunge la Intregirea Neamului şi binecuvântate fost-au roadele ce abnegaţia Moldovenilor din a şăsa decadă a veacului trecut le-a adus acestui neam.

Acţiunea lor era atât de stăruitoare şi de energică, *Steaua Dunărei*, transportata la Bruxelles, făcea aşa de mult rău duşmanilor Unirii, expunând, în limba franceză, în faţa Europei întregi, atât barbaţii pataţi şi mijloacele odioase de

care se serviau Poarta Otomană, Austria şi creaturile lor, caimacamul şi mănunchiul acelor potrivnici aspiraţiunilor naţionale, în cât, în luna Fevruar 1857, Balş se plângea Porţii că nu posedă mijloacele necesare pentru ca să se apere împotriva opoziţiei înverşunate a *câtorva oameni* care pregătesc tulburări şi cerea dela Turci puteri pentruca să poată proceda cu forţa împotriva lor. In realitate însă, ocârmuirea separatistă n'a neglijat nimica pentruca să provoace pe unionişti la tulburări, dar din fericire nu a reuşit, deşi li-a pus rabdarea la grea încercare. Partidul Unirii a dovedit cu acest prilej o disciplină admirabilă, deşi nu lipsiau într'însul elemente tinere şi energice, foarte dispuse la întrebuinţare de mijloace energice. Caimacamul nu aştepta decât prilejul care i-ar fi permis să întrebuinţeze mijloacele ce i le-ar fi dat Poarta pentruca să lovească în barbaţii din fruntea comitetului unionist. Răspunsul Porţii n'a avut vreme să sosească, căci Toderiţă Balş a murit la 17 Fevruar) 1 Marte 1857 în urma unei pneumonii.

Cucoana Catinca a izbutit să obţie dela Poartă, drept răsplătire pentru serviciile făcute sultanului, o pensie de două mii de galbeni (23500 franci) pe an. Şi pentruca să nu aibă nici o cheltuială pentru încasarea ei, această pensie a fost afectată asupra tributului tării. Economia ce zisa cucoană o realiza, încasând-o deadreptul de aici, a ieşit pe dos, ca multe economii, căci când, după războiul Independenţei şi după Congresul dela Berlin, cucoana Catinca şi-a reclamat dela Turci pensia pe un an şi jumatate, guvernul sultanului a răspuns în termenii cei mai elogioşi pentru serviciile cucoanei Catincăi, dar a arătat că pensiunea ce ise hărăzise pentru ele era special

afectată asupra tributului şi că acel tribut fiind acuma desfiinţat şi nemai încasându-se de guvernul împărătesc, iar pe de altă parte dată fiind situaţia precară a tezaurului otoman, cu mare părere de rău nu-i mai poate plăti pensiunea. Foasta căimăcăneasă era deci sfătuită să se adreseze guvernului român, căci, zicea Poarta, de serviciile făcute de dânsa şi de neuitatul caimacam nu se folosise numai Sultanul ci mai ales Moldova. Şi cucoana Catinca s'a adresat, într'adevăr în chip discret, guvernului român şi chiar regelui Carol, bineînţeles cu un succes negativ. Era departe de a fi saracă dar, pentruca să frustreze pe fiul ei de orice moştenire, îşi pusese toată averea în viager.

Am auzit pe nenumaraţi marturi oculari descriind funeraliile lui Toderiţă Balş şi toţi, fără excepţie, afirmau că ele au avut loc în mijlocul indiferenţii obşteşti. Afară de lumea oficială, care nu se putea scuti să fie faţă, căci primise ordinile cele mai severe în aceasă privinţă, n'au asistat decât puţine rude şi afini. Pentru a ţinea cordoanele nu s'au găsit decât coloneli de pompieri şi ofiţeri afară din cadre. Persoanele însărcinate cu purtarea cheltuielilor de înmormântare neglijase să prevadă un fond pentru pomenile obişnuite în asemene cazuri. Această negligenţă a făcut ca calicimea adunată spre acest sfârşit să izbucnească într'un lung: *Ura!* când a văzut cortegiul părăsind Uliţa Mare pentru a se angaja în acea ducând la biserica Sfântului Dumitru, biserica familiei Balş, unde aveau să fie înmormântate rămăşiţele caimacamului.

CAPITOLUL IV

Ce ştiu despre Unire (Urmare)

In Ieşi se ştia că candidatul la Căimăcămie protejat de Austria era Costinu Catargiu şi mare era, în cercurile unioniste, temerea că Poarta să nu-l numească pe el, care era urît de toată lumea. Unioniştii şi chiar parte din separatişti, cunoscându-l de vreme îndelungată, perfect în curent cu lipsa lui de scrupule, cu spiritul său de intrigă şi cu cumplita-i brutalitate, s'au grăbit să adreseze şi consulilor din ţară şi ambasadorilor dela Constantinopol, repeţite jălbi pentruca să obţie dela Poartă trimeterea unui caimacam cinstit şi imparţial.

Spre mierarea şi indignarea tuturora, alegerea Porţii căzu asupra lui Neculai Vogoridi, aceasta în urma unui *tertip*, datorit fără umbră de îndoială, cricrilor îmbătrâniţi în intrigă ai lui Ştefanache Vogoridi fostul caimacam dela 1821—1822, tatăl lui Neculai şi al cărui victimă n'a mai fost de astădată un boier moldovan incult, vanitos şi, dacă patriot, nu tocmai clar văzător, ca Teodor Balş dela Flămânzi, dar foarte deşteptul şi perspicacele consul al Franţei din Ieşi, Victor Place.

Neculai Vogoridi se dusese la Place şi-i propusese să-l recomande lui Thouvenel, pentruca acesta să sprijine pe lângă Poartă, numirea lui ca caimacam în locul lui Balş, el îndatorindu-se să-i dee în schimb următorul revers:

„Eu, subsemnatul, increzător în lealitatea Franţei şi în simpatia ei pentru Principate, m'aş stima fericit să am concursul guvernului său, pentruca să fiu numit Caimacam. In acest caz mă îndatoresc, în chipul cel mai formal, să nu fac nimica ce ar putea să împiedece, fie în alegeri, fie în Divanuri, libera expresiune a dorinţilor populaţiunilor. Promit să administrez cu cea mai întreagă imparţialitate.

(cele de mai sus erau scrise de mâna lui Place, ceiace urmează de acea a lui Vogoridi)

„Aprobat scrisoarea de mai sus ale cărei clauze le primesc toate.

2 Marte 1857.

Semnat: *Neculai Conache Vogorides.*

Spre întocmai copie cu originalul.

Semnat: *V. Place*"

Şi Place, barbat deosebit de deştept şi de fin, cu totul câştigat ideii Unirii şi al cărui carieră depindea în mare parte de reuşita ei, a fost cu totul înşalat de aceşti Greci vicleni şi a recomandat lui Thouvenel pe Neculai Vogoridi, trimeţând ambasadorului, odată cu recomandaţia şi reversul de mai sus. Iar Thouvenel ştiind că internuntiul austriac, Prokesch, lucrează din răsputeri pentru Costinu Catargiu, spre a scapa de acesta, a recomandat pe Vogoridi şi Poarta, care ştia ce face, s'a grăbit să-l numească.

Indignarea ţării era justificată prin faptul că

Vogoridi era fiu de străin, născut în străinatate, împământenit în chip cu totul nelegal în violarea anexei X a Regulamentului Organic şi chiar după acea înpământenire, urmase să rămîe funcţionar otoman şi capatase puţină vreme înainte de numirea la căimăcămie, demnitatea de *Routlei Oulia*. Vorbia o moldovenească din cele mai păsăreşti, având în multe cazuri nevoie de talmaciu pentru a înţelege bine sau a se face înţeles în limba ţării. Aşa, într'o adunare, nu mai ţin minte unde, la care era de faţă şi mama, cineva făcând aluzie la originea lui străină, el a protestat prin câteva cuvinte, din care asistenţa a înţeles numai cele de pe urmă: *Vogoridi mi icste Moldovano*. Apoi purtarea lui stârnise cu drept cuvânt dispreţul ţării. Faptul că nu s'a făcut îndată o protestare impotriva acestei numiri trebuie fără îndoială atribuit sfaturilor de moderaţiune ale lui Place şi înţelepciunii Comitetului Unionist, care şi-a dat samă de importanţa ca relaţiunile cu Poarta să nu se încordeze prea tare şi avea fermă încredere în reuşita scopului pentru care lucra.

Puţine zile după venirea la Ieşi a lui Cabuli Efendi şi a lui Photiade, care aduceau firmanul de numire a lui Vogoridi, Neculai Canta a trecut la justiţie pentruca să facă loc, la interne, lui Costinu Catargiu. Aceasta pentrucă, la intrarea în minister, cu trei luni înainte, a lui Neculai Canta, Vogoridi şi Istrati, se pusese celui dintâiu întrebarea: dacă el se obligă să împiedece ca macar un singur unionist să pătrundă în Divanul *ad hoc*. Şi Neculai Canta, barbat experimentat, răspunsese că se obligă să lucreze în acest scop, dar nu se poate obliga să reuşească. Atunci a fost întrebat dacă primeşte ministerul de interne cu

condiţie ca toată acţiunea electorală precum şi numirile şi destituirile de funcţionari să fie încredinţate lui Istrati care ie asupra-şi toată răspunderea izbutirii. Canta consimţind, Istrati a dus deatunci toată campania împotriva partidului unionist. Acuma, după instalarea noului caimacam, cu prilejul unei întruniri, în casă la Costinu Catargiu, a ministrilor, cu Vogoridi, cu Photiade şi cu consulul austriac Gödel-Lannoy, punându-se din nou lui Neculai Canta aceiaş întrebare ce i se pusese în alt rând, el a dat acelaş răspuns ce-l dăduse şi atunci. Iar Costinu Catargiu declarând că, dacă i se dă lui departamentul internelor, el răspunde de desăvârşita reuşită a alegerilor, iar „dacă se va alege în divan un singur unionist să i se radă musteata”, Gödel Lannoy a impus transferarea lui la Interne. Grăbindu-se să chieme la Iesi pe toţi ispravnicii si privighitorii din ţară, li-e declarat că:

— Va zdrobi partidul Unirii şi va face praf din unioniştii!

A dat apoi tuturor diregătorilor ordinele cele mai straşnice pentruca, prin toate mijloacele să împiedece orice propagandă a unioniştilor, neîngăduind pe delegaţii comitetelor lor să pătrundă prin sate şi să ţie întruniri cu taranii. Apoi toţi au primit ordin să se înfăţoşeze lui Gödel-Lannoy.

Dealtmintrelea Photiade nu ascunsese lui Place că adusese pentru Vogoridi dela Constantinopol instrucţiuni poroncindu-i să păstreze miniştrii numiţi de Balş şi să lucreze cu toată energia împotriva Unirii, lucru despre care consulul se grăbise să scrie lui Thouvenel.

Cam în acelaş timp plecase din Constantinopol baronul de Talleyrand-Périgord, comisarul Fran-

ţei în Comisia Europeană, însărcinată cu cercetarea stării Principatelor şi cu controlarea aducerii la îndeplinire a stipulaţiunilor tratatului dela Paris privitoare la ele. Pe rând, sosiră în Bucureşti, unde avea să fie sediul acelei comisiuni, Liehmann von Palmerode, comisarul austriac, Baronul von Richthofen, acel prusian, Sir Edward Bulwer, acel britanic, cavalerul Benzi, comisarul Sardiniei, Basily acel al Rusiei şi Savfet Paşa, comisarul Porţii, care era totodată şi preşedintele Comisiunii Europene. Talleyrand fu primit cu cel mai mare entuziasm de oarece se cunoştea sprijinul ce împaratul Francezilor îl dădea ideii Unirii. De o primire simpatică s'au bucurat asemene şi comisarii Sardiniei, Prusiei şi Rusiei care reprezentau guverne favorabile şi ele dorinţelor Românilor.

La mijlocul lui Marte plecau în sfârşit ultimele detaşamente de trupe austriace, după ce sleise toate pretextele de prelungire a ocupaţiunii ţărilor noastre. Lasau însă în urma lor simţiminte de ură neîmpacată şi de dispreţ nemărginit în sufletele de altmintrelea atât de blânde ale poporului moldovenesc de atunci. Şi această ură nu era doară datorită nici unor abuzuri grozave nici unor brutalităţi deosebite, dar mai ales spiritului lor meschin, necontenitelor sîcăieli şi pretenţiilor să găsească, într'o ţară aşa de înapoiată ca Moldova deatunci, comfortul şi uşurinţile legate de civilizaţia apusană şi în sfârşit dispreţului ce-l manifestau faţă de ţară şi de locuitorii ei, de câte ori se găsiau în prezenţa unor oameni care nu ştiau sau nu îndrăzniau să li răspundă cum se cuvenia. Ţin minte cum barbaţii şi mai ales femeile din clasele de jos, slugi şi clienţi ai caselor boiereşti, nu puteau vorbi de Austriaci,

pe care îi numiau Nemţi, fără ca privirea să li se încrunte şi fără ca să scrîşnească din dinţi. Şi aceste simţiminte au trăit cât a trăit generaţia care văzuse ocupaţia austriacă, mai lăsând urme şi în urmaşii lor.

Precum am văzut, ziarele unioniste încetase să mai apară de când Toderiţă Balş, din ordinul Porţii, desfiinţase legea pressei a lui Grigore Ghyka şi restabilise censura. In Ţara Românească însă, caimacamul, fostul Domnitor Alexandru Ghika, nu ceruse nici o înăsprire a legii pressei (pe care Stirbey nu o scosese de sub censură) astfel că, la începutul anului 1857, apăreau peste Milcov cinci ziare care susţineau cauza Unirii. (Şi Alexandru Ghika, asupra simpatiilor unioniste ale căruia lumea îşi făcuse dintâiu mari iluziuni, nu întârziese să arăte, pe lângă o absolută incapacitate, un desăvârşit servilism către voinţile Porţii şi ale Austriei).

Dar îndată după numirea lui Vogoridi, foştii editori de ziare din Moldova care încetase să mai scoată ziarele lor, bazându-se pe firmanul de convocare a alegătorilor Divanului ad-hoc, pe dreptul acelor alegători să-şi susţie şi să-şi facă cunoscute părerile privind viitorul ţării şi pe ilegalitatea desfiinţării legii lui Grigore Ghyka, desfiinţare „care nu se baza pe nici o lege votată de corpul legiuitor", au petiţionat caimacamului cerând repunerea în vigoare a legii dela 12 Mai 1856, mai cerându-i să numească un censor. Guvernul nedând nici un răspuns la acea petiţiune, editorii în chestiune s'au adresat consulilor puterilor garante. Place, Richthoffen şi Basily au intervenit la caimacam însă acesta nu li-a dat nici lor vr'un răspuns Şi astfeliu partidul Uni-

rii în Moldova, a fost silit să ducă lupta electorală fără nici un organ de presă.

Dar, precum am arătat mai sus, *Steaua Dunărei*, cel mai valoros din ziarele unioniste, își mutase sediul dela Ieși la Bruxelles, unde apărea în franțuzește. N'a putut da ajutor printre alegători, dar în schimb a contribuit mult la crearea, în străinatate, a unei atmosfere favorabile Unirii.

In acest timp, Costinu Catargiu se ținea cu sfințenie de făgăduința ce o dăduse față cu Gödel-Lannoy și cu Photiade. El nu se dădea înapoiu înaintea nici unei samovolnicii pentruca să împiedece pătrunderea macar a unui singur unionist în adunarea care avea să exprime Europei dorințile Moldovei. Prin toate mijloacele căută să intimideze pe unioniști și mai ales să falsifice listele electorale, folosindu-se în acest scop de textul puțin clar al firmanului. Dispozițiunile lui fiind obscure, mai ales în ceiace se atingea de domiciliul alegătorilor din categoria proprietarilor mari, guvernul s'a folosit de faptul că mulți din aceștia stăpâniau moșii în mai multe ținuturi, pentru a poronci ispravnicilor acelor ținuturi unde aveau proprietăți să-i șteargă de pe liste, sub cuvânt că domiciliază în alt ținut.

Partidul Unirii alcătuise comitete în toate ținuturile și redactase programe care au fost tipărite la București, tipărirea lor la Ieși fiind strict oprită. Indată ce a aflat acest fapt, guvernul, asimilând comitetele electorale unor societăți secrete, le-a interzis, cași publicarea profesiunilor de credință și le-a declarat criminale. Ispravnicii au fost autorizați să întrebuințeze forța armată pentru îndeplinirea acestor ordine. Apoi s'a luat

dispoziţia ca toate listele electorale să fie trimese la Ieşi spre a fi supuse revizuirii ministerului de Interne.

Institutorul Turculeţ dela şcoala din Tataraş, din Ieşi şi Cuparencu, proprietar din acelaş oraş, pentrucă se văzuse în mânile lor un program unionist şi fiindcă ei îşi exprimase opiniunile politice faţă de mai mulţi cetăţeni, au fost ridicaţi, noaptea, din paturile lor, duşi înaintea lui Costinu Catargiu care, după ce i-a batjocurit şi i-a suduit în chipul cel mai vulgar, i-a amerinţat că-i va pune jos şi va poronci să-i bată cu biciul la c... Au fost apoi duşi la închisoarea poliţiei de unde nu li s'a dat drumul decât după câteva zile, în urma interventţiunii consulilor Franţei, Prusiei şi Rusiei.

Turculeţ şi Cuparencu au scapat cu ameninţarea că vor fi puşi jos şi batuţi, dar în ţinuturi agenţi unionişti au fost bătuţi de fapt. Aşa a păţit spre exemplu, la Roman, Ion Agărici, barbatul politic bine cunoscut în urmă.

Prins de *cazacii*, cum se numiau atunci slujitorii, ai ispravnicului de Roman, în flagrant delict de propagandă unionistă, cu buzunările pline de manifeste şi alte hârtii unioniste şi dus la isprăvnicie, a fost întins jos şi bătut cu nuiele. Păţania neplăcută l-a făcut mai prudent, dar întru nimica nu i -au modificat opiniunile.

— Iaca un c... istoric şi care merită să fie sărutat de voi, tineretul, zisu-mi-a odată în anticamera Camerii, Cogâlniceanu, povestindu-mi apoi faptul în toate amenuntele şi arătându-mi pe Agărici care în acel moment, stătea cu spetele spre noi.

Târgoveţilor din Vaslui, pentruca să-i facă să aleagă antiunionişti, li s'a promis că, dacă vo-

teză după voinţa guvernului, li se va da câştig de cauză în procesul ce-l aveau cu proprietara moşiei şi a târgului.

Firmanul dispunea că colegiul marilor proprietari din fiecare ţinut se compune din acei care stăpânesc, în cuprinsul lui, o proprietate de cel puţin o sută de fălci, negrevată de nici o ipotecă. Multe moşii de mii de fălci fiind grevate de ipoteci neînsemnate relativ la valoarea lor totală, care cu toate sarcinile de pe dânsele întrecea adesa, de zeci de ori, valoarea a unei sute de falci, negrevate de pământ cât se poate de roditor, ministerul de interne a pus să se şteargă de pe listă toţi alegătorii unionişti, posedând moşii cât de mari, dar grevate de sarcini oricât de mici ar fi.

Astfel fost-a şters de pe lista electorală a marilor proprietari din ţinutul Bacăului tata, proprietar al moşiei Căiuţul, în întindere de 5800 fălci (8300 hectare, evaluată 90.000 galbeni (1.050.000 franci în aur) fiindcă un trup de 670 fălci dintr'însa era grevată cu o ipotecă de 3500 galbeni (41125 franci în aur).

Dar Vogoridi fu în curând silit să congedieze pe Costinu Catargiu, nu de către Poartă, în urma reprezentaţiilor ambasadorilor străini, ci... de către propria lui soţie. Aceasta, Catinca Conache, mai cunoscută sub porecla de *Cocuţa*, era soră, după mamă, a lui Costache Negri, a Catincăi Negri, a maicii Evghenia Negri şi a Zulniei Sturdza, adică aparţinea unei familii care se distingea printr'o mare şi însufleţită iubire de neam şi prin înflacaratele-i convingeri unioniste. Cocuţa Vogoridi împărtăşia cu totul convingerile şi aspiraţiunile fratelui şi a surorilor. Văzuse cu mare părere de rău intrarea soţului ei în rândurile separatiştilor precum şi numirea lui.

de către Toderiță Balș, la departamentul financelor. Ridicarea lui la căimăcămie o îngriji și mai tare, iar atitudinea ce o adoptase dela începutul căimăcămiei sale față de Unire și samovolniciile lui Costinu Catargiu o suparase într'atâta în cât părăsise Ieșul și se dusese să stee la moșia ei Țigănești dela ținutul Tecuciului, declarând lui Vogoridi că nu se va întoarce în capitală până când nu-și va schimba politica.

In nevoia lor, unioniștii, care cunoașteau prea bine simțimintele ei patriotice, au trimes la dânsa, la Țigănești, pe unul din ei, pe Alexandru Moruzi, cu însărcinare să facă apel la simțimintele ei românești ca s'o ademenească să pretindă caimacamului în chip cominatoriu, departarea din guvern a lui Costinu Catargiu, amenințând pe Vogoridi, la caz de refuz, cu cererea de despărțenie către dicasterie. Deși Vogoridi îi ierosise, în desfrâu și în feliu de feliu de alte cheltuieli futile, o bună parte din uriașa ei avere, deși toate neamurile o sfătuiau de ani să-l părăsească, ea, din principiu, nu se plecase acestui sfat.

Dar Moruzi, barbat foarte fin și dibace, adresându-se patriotismului ei, nobila femeie, dându-și prea bine sama de primejdia ce rămânerea mai departe la ministerul din lăuntru a lui Costinu Catargiu o alcătuia pentru viitorul țării, a dat lui Moruzi carte liberă ca să nu mai cruțe față de caimacam nici o amerințare pentru a-l sili să congedieze pe Catargiu în cel mai scurt timp. Dacă trecuse peste proasta purtare a lui ca soț și peste risipirea unei părți însemnate a averii sale, nu-i va ierta, declarat-a ea, zdrobirea viitorului țării.

Indată întors la Ieși, Moruzi s'a dus la caima-

cam şi i-a comunicat hotărîrea nevestei sale. In zadar Vogoridi încercatu-s-au să dea răspunsuri evazive, căutând să câştige astfeliu timp. Moruzi nu l'a slăbit. I-a adus aminte cum venise în ţară fără absolut nici o avere şi că numai faptului că se însurase cu fiica lui Conache îi datora trecerea lui subită dela neagră sărăcie la bogăţie domnească; cum el avuse, faţă de soţia lui, o purtare incalificabilă şi, în puţini ani, îi risipise jumatate din avere în chipul cel mai nedemn şi cel mai insultător pentru dânsa. Să nu-i pară amerinţarea de despărţenie şagă sau vorbă deşartă. El, Moruzi, a găsit-o foarte hotărîtă şi doară Caimacamul ştie că fratele şi surorile ei o împing de mult şi cu stăruinţă să-şi scăpe prin despărţenie rămăşiţa averii. Să se gândească serios şi să chibzuiască cum este mai bine pentru el: dacă se poate expune la asemene primejdie pe nădejdea ipoteticelor foloase ce le înfăţoşază făgăduinţile turceşti. Vogoridi de nimica netemându-se ca de sărăcie, cu care făcuse o îndestulătoare şi amară cunoştinţă înainte de căsătorie, argumentele lui Moruzi n-au ramas fără efect. Apoi în Ieşi sosise comisarii europeni şi soţia lui fiind retrasă la ţară, iar nici una din surorile ei nevoind s'o înlocuiască, caimacamul nu avea pe cine să însărcineze a face acelor diplomaţi onorurile casei sale, ceiace îi jignea mult vanitatea. Ştia că Saîvet Paşa era de părere că Costinu Catargiu procedează în chip din caleafară brutal şi nu se va opune la congedierea ministrului din lăuntru, dar rămânea Gödel-Lanney pe care îl cunoştea ca cel mai aprig susţiitor al lui Catargiu. Se hotărî deci să-i vorbească, pipăind întâiu terenul de departe.

Spre marea lui surprindere, consulul austriac

nu făcu nici o greutate pentru a recunoaşte că Costinu Catargiu mersese prea departe şi fusese prea brutal. Adăugia că el, Gödel-Lannoy, s'a gândit de mai mult la înlocuirea lui şi că a găsit pe un înlocuitor minunat, în persoana logofătului Vasilică Ghyka. Acesta convenind pe deplin şi lui Vogoridi, sacrificarea lui Costinu Catargiu a ramas lucru definitiv hotărît.

Se vede însă că sau Gödel sau Safvet sau caimacamul nu au ţinut această hotărîre secretă, căci ea a transpirat. Chiar în acea sară Costinu Catargiu a venit la Vogoridi şi l-a întrebat ce însamnă zvonurile din oraş despre înlocuirea lui, care nu puteau decât să-i ştirbească autoritatea. Vogoridi, ca un adevarat Levantin, i-a răspuns, apucându i amândouă mânile şi strigând:

— Scumpul meu prieten, fii încredinţat că câtă vreme voiu fi eu caimacam, dumneta vei rămânea ministrul meu de Interne!

Ceiace nu a împiedecat ca, a doua zi, de dimineaţă l-a chiemat la dânsul unde, de faţă fiind Alexandru Moruzi şi Neculai Millo, ministrul de finanţe, i-a cerut demisia. Costinu Catargiu a cerut atunci caimacamului să-i arăte motivele acestei cereri neaşteptate. Vogoridi răspunzându-i că i le va da după ce va avea demisia în mână, Catargiu a răspuns că el, la rândul lui, îi va înmâna demisia numai după ce va cunoaşte temeiurile pentru care i se cere. Discuţia s'a prelungit până când Catargiu a declarat că nu va face nimica înainte ca să fi vorbit cu Safvet Paşa, la care s'a şi dus îndată. Nu se ştie ce s'a petrecut la comisarul turc. Catargiu şi-a trimes demisia.

Urmaşul lui, Vasilică Ghyka, era un barbat deosebit de fin şi de dibace, meşter neîntrecut în arta intrigii şi concusionar bine cunoscut. Unio-

nist înfocat[1]), sub Grigore Ghyka, al cărui deplorabil ministru de finanţe a fost în cel de pe urmă an al Domniei, în vremea căimăcămiei lui Toderiţă Balş se schimbase în antiunionist tot atât de convins. După moartea întâiului caimacam era unul din candidaţii Austriei la căimăcămie, iar când a văzut că sub Vogoridi nu capătă nici macar un minister, a devenit din nou unionist şi a iscălit petiţii unioniste.

Tot atât de lipsit de scrupule caşi Costinu Catargiu, tot atât de gata să urmeze orice poroncă austriacă sau turcească pentru a-şi pastra slujba permiţându-i să comită abuzuri şi concusiuni, tot atât de gata să zugrume expresiunea voinţii ţării, era barbat în stare să săvârşească aceleaşi ilegalităţi, dar în chip mult mai dibace, mai puţin bătător la ochi, cu o brutalitate mai puţin aparentă şi să mascheze mai bine toate nelegiuirile şi abuzurile ce le comitea. In rezumat noul ministru de Interne era pentru Unionişti un adversar neasamanat mai primejdios decât Costinu Catargiu. precum ei în curând s'au putut convinge.

Comisarii europeni care se adunase la Bucureşti. după ce îşi dăduse samă de starea lucrurilor în Ţara Românească, se hotărîse să vie la Ieşi pentruca să intre în contact cu lumea politică de aici. Ei nu urmară cu toţii acelaş drum, unii apucând pe la Bârlad şi pe la Vasluiu, ceilalţi luând calea Bacău-Roman. Unioniştii pregătise pentru comisarii Franţei şi a Sardiniei, pu-

1) A scris două broşuri în limba română: *Proiect de formulă a dorinţilor României* şi: *Ce se cuvine să cerem dela adunările ad-hoc*, precum şi alte două în limba franceză: *Coup d'œil sur le passé et le présent des principautés moldovalaques* şi: *Réorganisation des Principautés Danubiennes* în care toate susţine Unirea.

teri mai favorabile espirațiunilor naționale, o primire din cele mai entuziaste, cu deosebire pentru baronul de Talleyrand. Delegațiuni de țarani, impunătoare prin numărul lor, îi ațineau calea pentru a-i ura bunăvenire și a depune în mânile lui *cărțile unioniste*, personale sau colective ce, în ciuda interdicțiilor lui Costinu Catargiu, se tipărise cu zecimile de mii, pe care numele înfățoșitorului sau acel al comunității ce o reprezenta, era încadrat prin enunțarea dorințelor țării în limba franceză: *Union, Garantie de nos droits, Prince étranger héréditaire, Gouvernement Constitutionnel Représentatif*. Guvernul avusese însă grijă să lanseze în orașele mai însamnate, ca s. e. exemplu Bacău, unde se știa că mișcarea unionistă era deosebit de puternică, telegrame, anunțând că baronul de Talleyrand își schimbase itinerarul și luase calea Bârladului, apoi se dăduse ordine ispravnicilor și privighitorilor să facă tot ce li stă în putință pentru ca să întârzie călătoria comisarului francez. Mulțimile de țarani au așteptat sosirea lui cu ceasuri; în multe locuri, ca la Bacău, sătenii adunați au așteptat noaptea întreagă împrejurul unor focuri și, când Talleyrand, în ziuă, a sosit, ei tot nu se împrăștiese cu desăvârșire și l-au primit cu nesfârșite urale, iar trăsura i-a fost umplută cu cărți unioniste și cu flori. Cu toate măsurile luate de guvern, primirea comisarului francez la Iași a întrecut toate așteptările. Iar în zilele care au urmat după sosirea lui, zecimi de mii de cărți de vizită unioniste au fost depuse la gazda lui. De o primire simpatică, deși pe departe nu atât de însuflețită ca acea a colegului lor francez, s'au bucurat și comisarii Rusiei, a Sardiniei și a Prusiei. Cu toții au putut să se convingă în câte-

va zile de chipul fără scrupul în care guvernul caimacamului se pusese orbeşte în slujba Porţii şi a Austriei, de ilegalităţile şi de fraudele ce le comitea pe fiecare zi pentru ca să împiedece ca ţara să-şi pută exprima dorinţa pentru Unire de care era obşteşte stăpânită. Comisarii Franţei, a Rusiei, a Sardiniei şi Prusiei se grăbiră să aducă la cunoştinţa guvernelor lor, atât manifestaţiile de simpatie de care avusese parte, însufleţirea pentru Unire a Moldovenilor, cât şi ilegalităţile comis e de caimacam. Talleyrand confirmă toate Rusia favoriza acuma şi ea unirea, o făcea nu din dragoste pentru Români, ci pentru ca să se pue amănuntele date de Place în depeşile sale. Dacă bine cu Napoleon al III-lea, din ostilitate către Anglia şi mai cu samă către Austria, căreia Alexandru al II-lea nu-i ierta „ingratitudinea" ce o aratase în timpul războiului Crimeii, către tatăsău, Neculai I, care, la 1849, o scapase de prăbuşire.

Cu toate silinţile poliţiei caimacamului, comisarii Turciei, Austriei şi Angliei au avut parte de o primire mai mult decât rece şi, afară de personagiile oficiale, mic a fost numărul acelor care şi-au depus cărţile la gazdele lor.

Comisarii celor patru puteri favorabile Unirii făcură pe lângă caimacam repeţite demersuri pentru a-l ademeni să părăsescă calea ilegală pe care apucase, dar în zadar: falşificările de liste, intimidarea alegătorilor prin ameninţări şi bătăi, influenţarea justiţiei pentru a câştiga voturile unor alegători de samă, împiedecarea oricărei propagande în favoarea Unirii, urmară în timpul prezenţei comisiei europene în Moldova caşi înainte şi după plecarea ei, care avu loc tot în Maiu 1857.

La începutul iunii următoare, Iunie, se petre-

cu în Ieşi un fap care dădu în vileag toată perfidia politicii Porţii şi a caimacamului. Vogoridi avea atunci legături de dragoste cu o Franceză care venise în Ieşi pentru a-şi precupeţi frumuseţa. Doamna Vogoridi fiind din nou plecată la Ţigăneşti după întoarcerea la Bucureşti a comisarilor europeni, caimacamul primia pe zisa Franceză la dânsul acasă. Se vede că nu avea nimica ascuns pentru dânsa, căci ea ştia unde el îşi ţine corespondenţa secretă. Dar dacă caimacamul nu avea taine pentru Franceză, aceasta spunea tot ce afla dela Vogoridi lui Place, barbat burlac, care, neducând deloc la Ieşi o viaţă de anachoret, avea şi el parte de favorurile compatrioatei sale. Consulul dându-şi îndată samă că, în acele hârtii nu puteau lipsi piese cuprinzând instrucţiile secrete ce le primia Vogoridi dela Poartă, precum şi dovezi despre amestecul ce atât Austria cât şi Anglia îl aveau în politica urmată de caimacam, îi ceru să pue mâna pe ele şi să i le aducă. Ea n'a refuzat, dar a aratat lui Place că o asemene faptă o va face să piardă imediat bunele graţii ale caimacamului şi, prin urmare, foloasele unite cu acele bune graţii. Place, barbat practic, îi răspunse că unioniştii ar plăti pentru acele hârtii o sumă destul de însamnată, care ar despăgubi-o de ceiace va pierde dacă, ceiace este probabil, Vogoridi o va părăsi. Apoi adăugi că caimacamul numai statornic în legăturile lui de dragoste nu este şi că, după toate probabilităţile, favoarea ei aşa şi aşa nu va mai fi de lungă durată. Se vede că a ştiut cum s'o convingă, căci la urma urmei Franceza a consimţit să fure hârtiile şi să le dee în mâna lui Place, în schimbul unei sume, ridicându-se după unii la o mie de galbeni, după alţii cu mult

mai mare. Place s'a grăbit să informeze pe unionişti despre aceste împrejurări. S'a întâmplat însă că acei cu dare de mână din ei să nu fie în Ieşi, dar se găsi unul care, deşi era departe să fie bogat, nu stătu la îndoială pentru a face, în folosul neamului, o jertfă foarte însamnată pentru averea lui. Acest barbat era Vasile Mălinescu şi adaug că el n'a cerut nici n'a primit vr'odată să fie despăgubit pentru acei bani.

Franceza s'a ţinut de cuvânt şi chiar a doua zi a adus lui Place, împreună cu alte hârtii, un număr de scrisori îndreptate către Vogoridi de membri ai familiei sale în slujba otomană: dela kapukehayaua lui, Photiade, dela Edhem Paşa, dela Prokesch-Osten, nunţiul austriac la Constantinopol, dela Alison, unul din secretarii ambasadei engleze de acolo, dela Gödel-Lannoy: de toate şăptesprezece piese. Ele conţineau, sau instrucţiuni categorice să combată prin toate mijloacele acţiunea partidului Unirii: aprobări pentru măsurile luate împotriva unionieştilor, laude pentru purtarea lui, încurajări pentruca să urmeze astfeliu şi pe viitor, făgăduinţi că, dacă va urma astfeliu şi de acum înainte va dobândi scaunul Moldovei, asigurări că Anglia şi cu Austria sunt în această chestiune, cu totul alături de Turcia şi că Franţa nu va putea izbuti la nimică faţă de hotărîta opunere a cabinetului englez. Aceste toate în ciuda tăgăduirii formale, dată de marele vizir, prin scris şi prin graiu, că Poarta ar da în secret ordin să se combată Unirea, pe când în instrucţiile oficiale, comunicate ambasadorilor străini ea recomanda Caimacamului să aplice cu stricteţă dispoziţiunile firmanului.

Bine înţeles că aceste scrisori au fost îndată

trimese la Bruxelles şi că *L'Etoile du Danube* s'a grăbit să le publice dar, cu tot scandalul enorm ce publicarea lor a pricinuit-o în lumea politică europeană, caimacamul n'a fost destituit.

Se vede că Photiade a avut cunoştinţă despre furtul corespondenţei secrete a caimacamului mai târziu decât ambasada Franţei căci, cu prilejul unei discuţiuni ce o avea cu dragomanul acelei ambasade, Outrey, faţă cu marele vizir, despre nişte instrucţiuni date lui Vogoridi de către Reşid paşa şi transmise de dânsul (Photiade), el nu numai tăgădui că le-ar fi transmis, dar chiar se declară gata se jure că niciodată nu a scris asemene lucru caimacamului. Atunci Outrey, zicând că îl va scuti de un sperjur, a scos din buzunar copia scrisorii în chestiune a kapukehayelei. Şi poate cineva închipui obrazul marelui vizir care, faţă de Outrey, tăgăduise şi el faptul dării unor asemene instrucţii de către Poartă.

Amabasadorul francez, Thouvenel, ţinut în curent de toate abuzurile şi nelegiuirile săvârşite de caimacam în această chestiune în urma ordinilor secrete ale Porţii, transmise lui în acest chip, precum şi de încurajările Austriei şi a Angliei, făcuse în zadar Porţii, în repetite rânduri, reprezentările cele mai energice. Pe la sfârşitul lui Iulie (stilul nou), autorizat de guvernul său, el adresă Porţii, odată cu reprezentanţii Prusiei, Sardiniei şi Rusiei, o notă identică, prin care protestau împotriva ilegalităţilor comise de guvernul Moldovei şi declarau că „nu era de demnitatea comisiunii europene să se pue în relaţii cu un divan care nu va fi alcătuit astfeliu încât să poată trece drept adevarata expresie a ţării şi care ar corespunde atât de rău intenţiunilor Congresului dela Paris în această privinţă". Nu gă-

seşte îndestulătoare declaraţia prin care Poarta răspinge orice solidaritate cu agenţii ei din Moldova şi nu o exonerează de răspundere câtă vreme nu-i va desaproba în chip formal şi nu-i va sili să-şi modifice purtarea".

Poarta, încurajată în rezistenţa ei de ademenirile şi chiar de amerinţările ambasadorilor Austriei şi a Angliei, mai cu samă de acele ale Lordului Stratford de Redcliffe, barbat deosebit de violent, a încercat prin feliu de feliu de răspunsuri evazive şi dilatorii, să nu dee nici o satisfacere reală exiginţilor conţinute în notele identice ale celor patru puteri; se vede că era legată prin vr'un angajament formal luat faţă de Anglia. Nici macar ruperea de către reprezentanţii acelor patru puteri a relaţiunilor diplomatice şi scoborîrea pavilioanelor nu au izbutit să facă pe Poartă să cedeze, deşi şi sultanul şi marele vizir se aratau foarte afectaţi şi îngrijiţi.

In acest timp alegerile pentru divanul ad-hoc avusese loc în Moldova. In colegiile clerului, a marilor şi a micilor proprietari şi chiar a târgurilor numai un număr ridicol de restrâns de alegători a luat parte la vot.

In Ieşi, la colegiul egumenilor din întreaga ţară, s'au prezentat numai 5 alegători care au ales, dintre ei, doi deputaţi, iar la colegiul preuţilor de mir, s'au prezentat trei preuţi care au ales pe unul din ei deputat. Trebuie adăugit că, din 3263 de preuţi din Moldova, erau înscrişi 193, din care au votat peste tot 16. Din peste 3000 de mari proprietari, guvernul a înscris 477, iar numai 214 au votat. Şi tot aşa a fost şi în colegiile micilor proprietari şi în acele orăşăneşti. Tot ce nu era slugarnic, cumparat sau terorizat de guvern s'a abţinut dela vot. Din 40000 de alegători

ce le numarau aceste colegii privilegiate, numai 4000 au fost înscriși. Bine înțeles că întreg divanul ales prin asemene alegeri numara numai separatiști.

Dar situațiunea la Constantinopol era acuma extrem de încordată. Thouvenel aștepta ordinile împaratului cu relațiunile diplomatice rupte, cu steagul scoborît și cu bagajele făcute, reprezentanții celor trei puteri care semnase și ei nota comună se găsiau în aceiași situație. Turcii ar fi cedat acuma bucuros, ar fi destituit pe Vogoridi și oferise chiar să exileze pe Reșid pașa, pe care îl înlocuise la marele vizirat prin Aali pașa, dar nu îndrăzniau să iee vr'o măsură pentru casarea alegerilor de frica lui Stratford de Redcliffe (Canning) și a Angliei, față de care, precum am aratat mai sus, se vede că erau legați prin vr'o legătură anterioară.

Napolean al III-lea a salvat atunci situația. In primele zile ale lui August a făcut cunoscuta lui vizită reginei Victoria a Angliei, la Osborne, în Insula Wight și, acolo, a obținut dela cabinetul englez să consimtă la casarea alegerilor din Moldova, la revizuirea listelor și la refacerea lor în chip absolut legal, precum și la garantarea absolutei libertăți a nouelor alegeri. In schimb ceda în chestiunea Unirii și a principelui străin, fără însă a lua vr'o îndatorire să împiedece libera expresiune a dorințelor națiunii române în această privință. Știa el doară că dacă acea expresiune va fi lasată liberă, ea se va pronunța cu hotărîre pentru aceste două puncte și că va ști să găsească momentul oportun pentru a le face să triumfe.

Poarta nu putu decât să se închine și, în acest moment, era atât de bucuroasă să iasă din în-

curcătură în cât, dacă Thouvenel ar fi cerut destituirea lui Vogoridi, i-ar fi acordat-o fără greutate. Dar ambasadorul temându-se de alt caimacam, mai rău, dar totodată mai capabil, răspunse ca nu cere decât stricta şi leala executare a hotărîrilor Congresului dela Paris. In această privinţă se vede că şi Anglia hotărîse Porţii cu tot dinadinsul că dereşte ca nouele alegeri să fie absolut libere şi că nu admite nici ingerinţă, nici siluire la voinţa naţiunii române. Mai pâcâlită şi mai nemulţămită rămânea Austria care se vedea absolut neputincioasă, fiind acuma cu desăvârşire izolată.

Listele au fost revizuite şi de astădată cu imparţialitate, ingerinţele ocârmuirii au încetat, dar abuzurile şi prevaricările ei au urmat. Moldova luase acuma în stăpânire partea din Basarabia ce tratatul dela Paris i-o restituise. Statul rusesc poseda într'însa un mare număr de clădiri mari, cazărmi şi altele, care neîntrebuinţându-se de Moldova, sub pretext că nu sunt de trebuinţă, fură vândute pe preţuri de nimică, dar spre cel mai mare folos al miniştrilor caimacamului. Asemene statul moldovenesc se găsi în stăpânirea unor mari bălţi cu peşte şi a unor întinse terenuri de păşune. Se publică o licitaţie din care, mulţămit unor uneltiri, ieşi un preţ cu totul derizoriu, dar pe care miniştrii se grăbiră să-l aprobe, fără a mai aştepta macar termenul pentru supralicitare, deşi ştiau bine că, pentru acel termen se făcuse supra-oferte pentru un preţ neasamanat mai mare. De astădată prevaricarea era atât de mare şi atât de bătătoare la ochi în cât a stârnit indignarea generală şi caimacamul a fost silit să se despartă de ministrul său de interne, Vasilică Ghyka, destituindu-l.

Tot în Septemvre au avut loc alegerile pentru Divanul ad-hoc în amândouă ţările. Ingerinţile guvernamentale lipsind de astădată cu desăvârşire, ţara a trimes în Divan optzeci şi trei de unioniści faţă de doi separatişti, Alecu Balş *Cucoşul* şi arhiereul de scaun dela episcopia Romanului, Nectarie Hermeziu care, acesta, fusese dintăiu unionist şi semnase petiţiuni şi manifeste unioniste.

Intăia grijă a Divanului ad-hoc al Moldovei, după ce s'a constituit şi a dat un vot de mulţămire către Puterile garante, a fost să se pronunţe în şedinţa dela 7 Otcomvre 1857, în chipul cel mai categoric, cu optzeci şi unu de voturi în contra a două (logofătul Alecu Balş şi arhiereul Nectarie Hermeziu) pentru garantarea vechilor noastre drepturi de către marile Puteri, pentru Unirea cu Tara Românească, pentru un Domn străin ereditar, aparţinând unei dinastii europene, pentru garantarea neutralităţii noastre şi pentru regimul constituţional. După aceasta s'a votat în unanimitate şi cu aclamaţie desfiinţarea tuturor privilegiilor, apoi libertatea cultelor, respectul domiciliului şi al libertăţii individuale, rectificarea printr'o comisiune europeană a fruntariilor noastre, desfiinţarea jurisdicţiei consulare, înfinţarea unei forţe armate pentru apararea teritoriului, dreptul acestor ţări să ridice cetăţi, separaţiunea puterilor, respectul proprietăţii, obligativitatea instrucţiunii, organizarea clerului, înfiinţarea comunei, pe scurt înlocuirea organizaţiunei regulamentare, atât de împiedecătoare de progres, printr'o alcătuire modernă şi compatibilă cu progresul. Toate aceste reforme au fost votate cu aceiaş însufleţire de deputaţii marei boierimi moldoveneşti care alcătuiau mai bine de o

pătrime a numărului total al deputaţilor, cu care au votat-o acei ieşiţi din ţărănime, din clasa orăşănească sau din mica boierime.

Din nenorocire însă această unanimitate şi acest spirit de abnegaţiune nu s'a mai menţinut când s'a prezentat tocmai chestiunea de ordin interior primând toate celelalte, o chestiune absolut vitală pentru aceste ţări: acea privitoare la relaţiunile dintre stăpânii de moşii şi săteni. Ea fusese adusă înaintea Divanului în ziua de 9 Noemvre 1837, printr'o petiţiune care este nu numai o minune de logică, dar şi o minune de stil. Iaca două din penultimele paragrafe ale acestei *jălbi*, care a făcut atunci efectul unei bombe explodând în Divanul ad-hoc al Moldovei:

„Din buni şi străbuni noi am avut dreptul de a ni lucra pământul trebuitor pentru hrana noastră şi a vitelor noastre, fără să ne poată alunga nimene de pe dânsul. Toate uricile ţării, toate aşăzămintele vechi şi noui, ni sfinţesc acest drept precum şi acela de a se da copiilor noştri până la acoperirea a două treimi din moşie: iar până la Regulament aveam dreptul de a lucra cât vom putea. De asemenea boierii de moşie au avut dreptul de a ne cere boieresc.

„Să fie deci o Adunare obştească, unde să avem şi noi oamenii noştri, să se cearnă şi să se desbată drepturile boierilor şi drepturile noastre, şi ceiace o ţară va găsi că suntem datori, cu sudorile noastre vom plăti; că omul, ca să scape din robie şi să fie stăpân la casa, vatra şi ogorul său, cu tragere de inimă va lucra şi se va răscumpara.

Iaca plecatele noastre rugăminţi şi cereri... [1]).

1) Redactorul acestei petiţiuni se zice că ar fi fost inginerul Chinezu, care a murit încă de tânăr.

Pe lângă că, de astădată erau în joc interesele materiale, principala avere a marei proprietăţi, apoi chestiunea era cu desăvârşire necunoscută pentru aproape toată lumea. Studiile istorice la noi erau încă în pelinci, materialul documentar ascuns în lăzi, nepublicat, autorii străini care făcuse istoricul chestiunii în ţările lor erau cu desăvârşire necunoscuţi la noi. Stăpânii de moşii erau convinşi, şi convinşi cu bună credinţă, de sfinţenia dreptului lor asupra întregii întinderi de pământ ce o cuprindeau moşiile lor. Insuş Cogălniceanu, singurul care de ani de zile ducea o campanie stăruitoare pentru împroprietărirea sătenilor, nu avea ideie cât de mari şi cât de întinse erau drepurile ţaranilor asupra pământului lucrat de ei. Dealtmintrelea marii proprietari nefăcând parte din marea boierime nu s'au aratat de loc mai favorabili revendicărilor ţărăneşti decât colegii lor din *protipendă*. Apoi chiar boierii cei mai înaintaţi în idei, ca Negri şi Costache Rosetti Teţcanu, n'au pus niciodată la îndoială sfinţenia drepturilor marei proprietăţi. Sfada a durat până la închiderea Divanului, fără ca să se fi putut ajunge la o înţelegere şi, la sfârşit, s'a hotărît ca deslegarea chestiunii să fie încredinţată Puterilor garante. Divanul dându-şi astfeliu insuş un brevet de incapaciiate cu prilejul soluţiunii celei mai însemnate chestiuni a reorganizării lăuntrice a ţării.

Pentru a ademeni ţărănimea să iee parte la lupta pentru Unire, partizanii acestei idei nu stătuse la îndoială pentru a-i face oareşcare făgăduinţi, de altmintrelea destul de vagi, despre eventuale îmbunătăţiri a soartei sale în cazul când Unirea ar deveni fapt indeplinit. Poate că unii agenţi unionişti

sau chiar unii membrii ai partidului Unirii cu idei mai înaintate, cum erau, spre exemplu, Zaharia Moldovanu şi Dumitru Miclescu[1]) sau Popa Da[2]) să fi făgăduit ţaranilor împroprietărirea pe pământurile ce le cultivau. Fapt este, cum au raportat guvernelor lor şi membrii Comisiei Europene care îşi avea sediul în Bucureşti, că ţaranii în Moldova erau foarte agitaţi. Nu se dedeau la nici un act de violenţă, dar se vedea cât colo că povara jugului ce-l purtase până atunci cu atâta supunere începuse să li pară nesuferită. Se lasau greu la îndeplinirea obligaţiunilor lor şi înfăţoşarea li era pe unele locuri atât de dârză încât vechilii, vatajii şi feciorii boiereşti începuse să stee la îndoială înainte de a cuteza să-i lovească ca altădată. In multe părţi ale ţării, stăpânii de moşii începuse să iee măsuri de apărare, să aducă pentru paza curţilor oameni de încredere sau pe care îi credeau de încredere. Alţii făcuse tunuri de lemn de cireş, de nuc sau de stejar legate cu cercuri de fier şi le încarcau cu praf de puşcă, cu glonţi sau cu pietre, cu care aveau de gând să-şi apere, în caz eventual, curţile. Deşi relaţiunile noastre cu ţaranii din satele moşiei erau cât se poate de bune, ţin minte că am văzut cu ochii mei, la cănţelaria moşiei, două tunuri de lemn de nuc sau de stejar, legate cu cercuri de fier, pe care vechilul nostru punea

1) Dumitru Miclescu, de şi boer mare şi de neam vechiu, era un barbat cu idei foarte înaintate care îl făcuse să iee numele de Dumitru Sin Scarlat renunţând la acela de familie, se îmbrăca ţărăneşte cu căciulă ţuguiată, cămeşă, mintean, chimir, iţari, cluboate şi, în loc de baston, ţinea în mână o secure. L'am cunoscut mai târziu, dar atunci nu se mai purta ţărăneşte.

2) Un membru al familiei Vârna, nebun de legat.

Dumineca să le încarce spre a trage în niște ținte făcute din lătuncae prinse împreună, care se așazau la cincizeci sau șăsezeci de pași de tunuri, Dar mama și-a bătut într'atâta joc de acea „artilerie de balerci" în cât tata a poroncit să fie puse la magazie. Am auzit însă de alți stăpâni de moșii care aveau baterii întregi de tunuri de lemn pentru serviciul cărora tocmise Poloni sau Arnăuți.

CAPITOLUL V

Ce ştiu despre Unire (Urmare şi sfîrşit)

Anul 1858 a trecut în nişte adevarate friguri politice: nu mai auziai vorbind decât de Unire, de alegere de Domn, de Domn pământean şi de Domn străin, de Mihalache Sturdza, de beizade Grigore, de Cogalniceanu, de caimacami şi de căimăcămie. In acea toamnă văzut-am, la sânul mamei, cea dintâiu cocardă în trei culori. Ii fusese trimesă din Iaşi de către nu mai ştiu ce prietenă, prin Place, consulul francez, care venise la o vânătoare de urşi ce o dădea tata.

Divanul ad-hoc al Moldovei se închisese la sfârşitul lui Decemvre 1857 după ce îşi aratase dorinţile în privinţa tuturor punctelor nouei alcătuiri politice, atât interne cât şi externe, ce urma să se dee ţării, afară de acel privitor la regularea raporturilor dintre stăpânii de moşii şi săteni, „autonomia fără de Poartă", garantarea acestei autonomii de către Puteri, Unirea şi Domnul străin ereditar fiind cele de căpetenie. Divanul muntenesc se pronunţase numai asupra acestora, ele alcătuind crezul unionist şi nu mai intrase în discuţiunea acelor relative la alcătuirea internă a ţării — probabil pentrucă se temea ca

discuţia asupra unor chestiuni care atingeau multe interese materiale ale classei privilegiate să nu dee loc la defecţiuni în partidul naţional şi prin urmare la slăbirea lui.

Indatoririle luate de Napoleon al III-lea la Osborne, dacă îl obligau să renunţe la efectuarea imediată a Unirii, nu-l împiedecau însă să lucreze la pregătirea ei pentru viitor. Divanurile *ad-hoc*, odată misiunea lor terminată, fusese disolvate, iar lucrările lor date în cercetarea Comisiei Europene care îşi avea sediul în Bucureşti. Aceasta a alcătuit asupra lor un lung raport, menit să servească de bază viitoarei alcătuiri a ţărilor noastre, iar acest raport a ramas să fie examinat de delegaţii marilor puteri care au fost convocaţi în acest scop la Paris, spre sfârşitul verii anului 1858.

In acest răstimp însă, diplomaţia lui Napoleon al III-lea dobândise două însemnate succese. Mai întâiu izbutise să mai moaie întru câtva opunerea Angliei la orice măsuri menite să favorizeze Unirea într'un viitor oareşcare şi, al doilea, reuşise să obţie şi dela marele vizir, Aali Paşa şi dela ministrul afacerilor străine al Porţii, Fuad Paşa, promisiunea că nu se vor opune ca cele două Principate să poarte pe viitor titlul, comun pentru amândouă, de: Principatele Unite Moldova şi Valahia, şi să aibă unele organe legisiative, judiciare şi militare comune, păstrând însă Domni şi administraţii deosebite. Singură din cele şăpte puteri, Austria a ramas neînduplecată în opoziţia ei; numai cu mare greu şi spre a nu rămânea afară de concertul european, obţinutu-s'au ca delegatul ei să semneze Convenţiunea dela Paris din 19 August 1858, prin care se hotăra statutul ţărilor noastre.

Această Convenţiune la articolul 2, hotăra că Principatele: „în virtutea capitulaţiunilor emanând dela sultanii Bayazet I, Mahomet II, Selim I şi Soliman II, care constitue autonomia lor, întărite de hattişerifuri ale Porţii, vor urma să se bucure, sub garanţia colectivă a Puterilor contractante, de privilegiile şi de imunitaţile de care sunt în posesiune. Prin urmare ele se vor administra în chip liber şi în afară de orice ingerenţă a Sublimei Porţi, în limitele stipulate prin acordul dintre Puterile garante şi Sublima Poartă".

Apoi Convenţia, dacă menţinea câte un Domn deosebit pentru fiecare Principat şi două administraţii deosebite, consfinţia titlul de Principate Unite; recunoştea existenţa unor interese generale comune amânduror ţărilor române, înfiinţând, la Focşăni, o Comisie Centrală alcătuită dintr'un număr egal de membri pentru fiecare din ambele ţări, pe jumatate numiţi de Domni şi pe jumatate aleşi de fiecare Cameră din sânul ei, o Curte de Casaţiune şi de Justiţie comună, cu sediul la Focşăni, o organizare comună pentru oştirile amânduror ţărilor, cu steaguri deosebite, dar purtând o banderolă comună, care oştiri se puteau concentra împreună, într'un lagăr, în scop de instrucţie şi al căror comandant suprem avea să fie numit, alternativ de fiecare din Domni.

Dacă unii din partizanii mai fervenţi şi mai nerăbdători ai Unirii nu şi-au ascuns mâhnirea faţă de această amânare a visului lor cel mai desmierdat, aproape întreaga Moldovă, dându-şi prea bine samă că, de fapt, Unirea era pe jumatate făcută şi că acest început înlesneşte şi garantează chiar îndeplinirea ei într'un timp apropiet, a izbuhnit într'un însufleţit strigăt de

recunoştitnţă la adresa Imparatul Francezilor, căruia i se datora punerea temeliei viitorului nostru. Imi aduc aminte cum tata, partizan convins al regimului orleanist şi duşman hotărît al lui Napoleon al III-lea şi al cezarismului care era baza sistemului său politic, a pus pentru mai mult timp capăt diatribelor, ce în discuţiunile avute cu buna noastră prietenă, cucoana Catinca Negri, sora lui Costache Negri, de câte ori venia la noi, le rostea împotriva Imparatului Francezilor şi în care era de o vehemenţă cumplită L-am auzit chiar atunci declarând că s'ar cădea ca Românii să pue mână dela mână pentru a ridica lui Napoleon al III-lea o statuie de aur masiv. Pe acea vreme, pentru Moldovenii din cercul nostru era un singur Imparat şi o singură Impărăteasă în Europa: acei ai Francezilor. Când se pronunţa cuvântul: „Imparatul" sau „Impărătesa", toată lumea ştia că este vorba de Napoleon al III-lea sau de Impărăteasa Eugenia, pe când dacă vorbiai de suveranii Austriei sau de aceia ai Rusiei, la cuvântul: Imparatul. adaogiai totdeauna: „Austriei" sau: „Rusiei".

Potrivit hotărîrilor Convenţiei, în cursul lunii Octomvre 1858, caimacamii Alexandru Ghika (fostul Domn al Ţării Româneşti dela 1834—1842) şi Neculai Vogoridi au fost înlocuiţi, în amândouă Principatele, prin câte o Căimăcămie de Trei, alcătuită, în Moldova conform dispoziţiunilor Regulamentului Organic, din Ştefănică Catargiu, Vasilică Sturdza şi Anastasie Panu. Aceştia erau în momentul părăsirii puterii de către Grigore Ghyka, respectiv: cel dintâiu ministrul de interne, al doilea preşedintele divanului domnesc şi al treilea locţiitorul ministrului justiţiei. Tustrei erau unionişti încercaţi: Ştefănică Catargiu şi A-

nastasie Panu fusese chiar dintr'acei care semnase actul constitutiv al partidului Unirii în Moldova.

Din nenorocire, articolul 47 al Convenţiei hotăra că: „Până ce se va fi procedat la revizuirea legiuirilor prevăzute în art. 35 al Convenţiei, legislaţiunea actualmente în vigoare în Principate este menţinută în dispoziţiunile care nu sunt potrivnice stipulaţiunilor prezentei Convenţii".

Ceeace însamna că Căimăcămia avea să ocârmuiască conformându-se dispoziţiunilor învechitului Regulament Organic.

Pe lângă Convenţie, Conferinţa dela Paris mai alcătuise şi o lege electorală, aceiaş pentru amândouă ţările, menită să servească la alegerea Camerilor Elective care, la rândul lor, aveau să aleagă Domnii. Această lege electorală dădea dreptul de alegători numai unor păturii foarte restrânse ale naţiunii, pe baza unui sistem censitar din cele mai înguste care menţinea preponderenţa claselor fruntaşe ale vechilor privilegiaţi, excluzând cu desăvârşire massa naţiunii.

Condiţiunile puse de Convenţie pentru candidaţii la Domnia uneia sau alteia din ţările române erau să aibă vrâsta de treizeci şi cinci de ani împliniţi, să fie fiul unui tată născut Moldovan sau Muntean, să fi ocupat zece ani funcţiuni publice sau să fi fost membru al Obşteştelor Adunări şi să dispue de un venit de trei mii de galbeni (35250 franci în aur).

Preşedinte de fapt al nouei Căimăcămii era, din cauza vrâstei şi a rangului său în ierarhia boierească, marele logofăt Ştefan Catargiu: un boier cu reputaţia de diregător integru, harnic şi priceput, nepatat de nici un abuz, despre care nu se vorbia decât în bine, dar lipsit de cultură şi de o

inteligenţă foarte mărginită. Fusese ultimul ministru de interne al lui Grigore Ghyka şi sub înrîurirea firii mărinimoase a Domnului, a patriotismului şi a simţimintelor generoase ce domniau împrejurul lui, fusese cu totul câştigat crezului unionist şi ideii Domnului străin. Până atunci se aratase partizan convins, statornic şi foarte activ al Unirii şi al Donmului străin. Toţi coreligionarii lui politici aveau în el cea mai deplină încredere şi au primit cu bucurie numirea lui în fruntea Căimăcămiei. Dar Ştefănică Catargiu, dacă fusese până atunci un barbat foarte onorabil şi un funcţionar harnic, integru şi priceput, era şi un barbat de o inteligenţă foarte modestă şi cu totul lipsit de cultură. Apoi era om bătrân, îşi petrecuse tinereţile în vremea lui Ioniţă Sturdza, floarea vrâstei şi a activităţii sale sub Mihaiu Sturdza. Dacă nimene nu l'a acuzat să fi tras vr'odată, ca atâţia alţii, folos bănesc din slujbile ce le ocupase, era hatîrgiu, îi plăcea mai ales să aibă protejaţi şi să-şi arăte puterea. Era firesc ca această fire cu creştere de înainte de Regulamentul Organic, văzându-se ajunsă în capul Căimăcămiei, să se fi simţit ispitit, independent de crezul unionist la care se raliase, să dee vânt la unele din aplecările cele mai nevinovate ale boierilor din întăia jumatate a veacului. Apoi mai era ceva: Ştefănică Catargiu deşi cunoştea pacatele care făcuse Domnia lui Mihaiu Sturdza odioasă, avea o nemărginită admiraţie pentru strălucitele sale capacităţi de barbat de stat. Deabie se auzise în Ieşi vestea despre numirea logofătului în fruntea căimăcămiei şi Gödel raporta deja la Viena că acest caimacam

nu va face altceva decât să susţie candidatura lui Mihaiu Sturdza.

Din câte ştiu, el nu avea atunci asemene intenţiune şi nici nu a manifestat-o după ştiinţa mea (şi am luat dela contimporani multe informaţiuni în această privinţă), dar sigur este că firea lui de reacţionar incult, împinsă de aţâţările şi intrigile partidului reacţionar şi antiunionist, intrigi ajutate şi de Austria şi de Poartă şi de Mihaiu Sturdza l'au făcut, scurt timp după numirea căimăcămiei, să-şi renege crezul unionist de altădată şi să se transforme în unealtă oarbă (dar inconştientă) care a compromis un moment în chip serios opera de mântuire la care însuş contribuise până atunci cu atâta râvnă.

Poarta trimesese cu firmanul care promulga Convenţia, anexele ei şi numirea noei Căimăcămii, în însuşire de Comisar Impărătesc, pe secretarul divanului celui mare, pe Afif Bey, însoţit de doi secretari. In corespondenţa Porţii cu Căimăcămia nu se vorbia de altă însărcinare a lui Afif Bey decât aducerea şi cetirea firmanului; era deci natural ca Căimăcămia şi lumea politică din Ieşi precum şi consulii străini să se aştepte ca el să părăsască Ieşul puţine zile după cetirea acelui act şi instalarea Căimăcamilor. Trecuse însă aprcape două săptămâni dela acea cetire şi dela instalare, iar Comisarul Impărătesc nu dădea nici cel mai mic semn că are intenţiunea să plece, ceiace făcea ca toată lumea să se întrebe cu drept cuvânt care poate fi cauza acestei şederi prelungite. Şi trebuie să se ştie că toată cheltuiala întreţinerii lui Afif bey şi a secretarilor săi în Ieşi adică: gazduirea, hrana lui şi a celor doi secretari, precum şi ţinerea pentru u-

zul lor a trei trăsuri în permanenţă apasa greu asupra Visteriei cu desăvârşire sleite a Moldovei.

Prin întâiul jurnal încheiat de ei, caimacamii hotărîse că: „Principiul majorităţii va trebui pururea să prezideze la toate lucrările căimăcămiei, minoritatea având să se supue hotărîrii majorităţii şi să semneze acele hotărîte împreună cu majoritatea. Socotinţa deosebită a minorităţii are însă să fie trecută într'un registru special".

Miniştrii lui Vogoridi ţinuse ascunsă, atât numirea noilor caimacami cât şi venirea lui Afif bey cu firmanul de investitură, neînştiinţându-i despre aceasta decât în ajunul solemnităţii cetirii, sara. Apoi ei mai răspunsese ofiţului prin care fostul caimacam lua congediu dela ei, lăudându-şi administraţia, printr'o adresă în care se aratau cu totul devotaţi intereselor personale ale lui Vogoridi. Pe aceste motive noua Căimăcămie, în unanimitate a destituit pe Alexandru Balş (Cucoşul), Alexandru Ghyka (Chefal), Panaite Baiş, Iordache Beldiman, hatmanul Gheorghe Ghika şi cneazul D. Cantacuzino, înlocuindu-i, în chip provizoriu (căci conform Regulamentului Organic nu puteau face numiri definitive) prin Vasile Alexandri la secretariatul de Stat, Iancu A. Cantacuzino la finanţe, G. Cuciuranu (care n'a primit) la instrucţia publică, Cuza la hătmănie, iar Panaite Donici, directorul ministerului lucrărilor publice, fusese însărcinat cu girarea provizorie a acestui de pe urmă departament. Secretar al Căimăcămiei fu numit harnicul, energicul şi devotatul Dimitrie A. Sturdza.

Câteva zile mai târziu, în urma unor cereri de învoire pentru publicare de ziare, Sfatul Administrativ propunea Căimăcămiei: *„pe baza autonomiei ţării, restabilită prin Convenţie"*, repune-

rea în vigoare a legii asupra regimului presei a lui Grigore Ghyka, abrogată de Poartă printr'un ordin către caimacamul Balş (inspirat probabil de Austria). Catargiu s'a opus la această măsură şi nu a voit să semneze apostila prin care colegii lui aprobau propunerea Sfatului, dar nu s'a opus la aducerea ei la îndeplinire. Acesta a fost întâiul semn dând a bănui că bătrânul logofăt s'ar fi departat de ideile politice de care fusese auzit în vremile din urmă. In curând se iviră şi alte semne despre o asemene schimbare: ca vorbe rostite de unii reacţionari cum că înţelegerea între puterile cele mari favorabile Unirii nu mai este desăvârşită, că Austria şi Poarta izbutise să atragă şi pe Rusia de partea lor. Iar Ongley, un funcţionar al ambasadei britanice la Constantinopol, care ţinea loc de consul la Ieşi până la sosirea titularului, Churchill, zicea pe faţă că opera Convenţiei este efemeră, căci unele din puteri se căiesc acuma de graba cu care au ratificat-o. Pe de altă parte se semnalase caimacamilor dese întrevederi între preşedintele Căimăcămiei şi rude mai apropiete ale sale, elemente din cele mai reacţionare, de care până atunci rămăsese departe, relaţiunile lui cu ele fiind, de ani, mai mult reci. Toată lumea reacţionară mai trâmbiţa pe toate cărările că „are nădejde în înţelepciunea lui Ştefănică Catargiu" că „va şti să scape ţara de prapastia în care vor s'o ducă *nebunii*".

Jocul ce-l juca logofătul se dădu în sfârşit pe faţă în ziua de 12 Noemvre. El ceruse şi obţinuse dela colegii lui, fără nici o greutate înlocuirea unor ispravnici cunoscuţi ca prevaricatori şi abuzivi, care mai fusese şi nişte unelte oarbe ale ocârmuirii fostului caimacam. Când însă

Sturdza şi Panu cerură la rândul lor înlocuirea ispravnicilor de Tutova şi de Putna, care erau cu totul deochieţi, dar unul nepot, celalalt văr al logofătului, acesta se opuse cu înviersunare la schimbarea lor. Se opuse deasemenea şi la înlocuirea directorului ministerului de interne, Pruncu, un om al lui Costinu Catargiu, cunoscut de ţara întreagă ca barbat patat de nenumarate abuzuri şi concusiuni şi care, cu prilejul celor dintăi alegeri la Divanul ad-hoc, nu se dăduse înapoia nici unei samovolnicii, spre a putea asigura izbânda candidaţilor lui Vogoridi. Şi aceasta deşi logofătul, în convorbirile sale anterioare cu Panu şi cu Sturdza, admisese neaparata necesitate a schimbării lui Pruncu şi chiar se învoise cu numirea în locul acestuia a lui Teriachiu, un tânăr de curând sosit din străinatate, unde îşi terminase cu succes studiile de drept. Sturdza şi cu Panu stăruind asupra acestor înlocuiri, Catargiu deveni violent, strigă că, fiind ministru de interne, el singur este stăpân în departamentul său şi părăsi sala în care caimacamii îşi ţineau şedinţile, nemai dând printr'însa în zilele următoare, cu toate adresele ce colegii lui îi făcură pentru a-l ruga să vie să iee parte la lucrările lor. Iar directorul ministerului de interne, Pruncu, chiemat de cei doi caimacami ca să lucreze cu dânşii nu dădu urmare acestei chiemări. Sturdza şi cu Panu atunci au scris din nou colegului lor că alegerile având, potrivit Conventiei, să fie efectuate într'un termen de opt săptămâni după instalarea Caimăcămiei, nu mai era nici un moment de pierdut pentru luarea şi expediarea dispoziţiilor relative la alcătuirea şi afişarea listelor electorale, lucrare care, tot după Convenţie, avea să fie terminată în termen de cinci săptă-

mâni, este urgentă nevoie să se ocupe cu aceste formalităţi. Catargiu urmând a nu da nici o urmare la chiemarea colegilor lui, aceştia au pătruns jocul lui care era amânarea alegerilor şi nu mai stătură la îndoială pentru a înlocui, nu numai pe ispravnicii de Tutova şi de Putna, dar şi pe toţi acei a căror purtare, fie ca cinste personală, fie ca corectitudine politică nu mai permitea menţinerea lor în capul ţinuturilor ce le ocârmuiau. Apoi destituiră pe Pruncu, care stăruia să refuze a veni să lucreze cu ei, înlocuindu-l prin Teriachiu.

La aceste măsuri ale colegilor, Catargiu răspunse mergând în persoană la ministerul de interne, unde a scos de guler pe Teriachiu din cabinetul în care lucra şi a dat poroncă funcţionarilor ministerului să nu asculte de alte ordine de cât de ale sale şi de ale lui Pruncu.

Această ispravă a bătrânului preşedinte al nouei Căimăcămii a făcut ca partidul reacţionarilor să-i trimaţă o deputaţie, care i-a mulţămit pentru purtarea lui vrednică şi l-a felicitat pentru energia cu care apără ordinea şi drepturile ţării. Apoi atât corifeii acestui partid cât şi bătrânul caimacam au adresat marelui vizir câte un lung memoriu, protestând despre credinţa lor nestramutată către Sultan şi denunţând acţiunea lui Sturdza şi a lui Panu. In jalba iscălită de partidul reacţionar găsim fraza: „simţimântul de dreptate şi patriotism sincer care ne inspiră, ni dă *speranţă că ele vor fi primite cu bunăvoinţă de către curtea suzerană, dela care ţara aşteaptă încă odată liniştea şi siguranţa*". Iar în acea a lui Catargiu găsim următoarele cuvinte: „Eu hrănesc speranţa că glasul meu, care se ridică în numele dritului pubblic şi a fir-

manului calcat în picioare, *va găsi încă astăzi, în intervenţia legiuită a curţii suzerane, sprijinul mântuitor, care în atâtea rânduri, a scapat nenorocitul nostru principat*". Aceste cuvinte cadrează greu cu lupta purtată de bătrânul logofăt, alături de Vodă Ghyka şi de întreg partidul unionist pentru recunoaşterea drepturilor de autonomie ale ţării încalcate de Poartă atât de des şi în chip atât de flagrant!

In aceleaşi zile, Afif bey, comisarul împărătesc venit în Moldova cu singura misiune cunoscută de a ceti firmanul promulgând Convenţia şi de a instala Căimăcămia de Trei şi care, spre marea uimire a tuturor, nu părăsise încă Ieşul nici după trecere de mai bine de două săptămâni, trimese biurouului telegrafic, spre a fi expediată la Constantinopol, o telegramă cifrată către Poartă în care mai era cuprinsă şi jalba lui Catargiu către marele vizir. Din ordinul celor doi caimacami, depeşa a fost refuzată de funcţionarul de serviciu, care a mai adăugit că numai guvernul şi consulii străini acreditaţi în Ieşi sunt în drept să expedieze telegrame cifrate [1]).

Pus la cale de Catargiu şi de reacţionari, ispravnicul de Ieşi, Ghiţă Căliman, un barbat de moravuri infame, exercitând feliu de feliu de meserii care atrăsese asupra lui dispreţul public, fiind înlocuit de către Sturdza şi Panu prin altul, se opuse cu forţa să părăsească isprăvnicia.

Cei doi caimacami însă nu stătură la îndoială pentru a reinstala cu forţa armată pe Teriachiu în postul de director al ministerului de interne, dându-se un pichet de soldaţi pentru a-l păzi, iar

1) Căimăcămia spre marea mâhnire a lui Gödel-Lannoy congediase şi înlocuise pe austriacul Striegel care până atunci fusese directorul telegrafului.

tot cu forţa Ghiţă Căliman fu scos din isprăvnicie şi arestat.

Poarta, vestită de cele întâmplate în Ieşi, a telegrafiat desaprobând acţiunea caimacamilor, ordonând ca regimul pressei să rămâe acel hotărît de Poartă în vremea căimăcămiei lui Balş, dispunând repunerea în slujbă a tuturor funcţionarilor înlocuiţi şi cerând destituirea telegrafistului care refuzase să primească şi să expedieze telegrama cifrată a lui Afif bey. Caimacamii însă nu au revenit asupra niciuneia din măsurile luate: Pruncu şi ispravnicii destituiţi au ramas înlocuiţi, Teriachiu a ramas director al ministerului de interne, păzit acolo de forţa armată împotriva oricărei agresiuni, pressa a ramas sub regimul legiuirii lui Grigore Ghyka, iar odată cu aceste măsuri, cei doi caimacami adresau Porţii nişte note foarte cuviincioase în formă, dar demne, în care lămuriau şi justificau acţiunea lor, întemeindu-se pe dispoziţiile Regulamentului Organic, dar şi pe vechile drepturi de autonomie ale ţării, restabilite de Convenţie. Ceva mai mult chiar caimacamii în aceste împrejurări au mers mai departe, destituind pe Photiadi, *kapukehaya* ţării la Constantinopol, om al lui Vogoridi, în care nu puteau să aibă nici cea mai mică încredere.

In tot cursul acestui timp Gödel şi cu ceata reacţionarilor nu rămâneau inactivi, ridicau tot feliul de greutăţi guvernului şi răspândiau pretutindeni sgomotul că, văzând acţiunea arbitrară a celor doi caimacami, puterile care până atunci fusese favorabile ideilor naţionaliste îşi schimbase părerile şi dăduse Porţii mână absolut liberă pentru a înfrâna samovolniciile Căimăcămiei de Trei ale cărei zile erau numarate.

Intr'adevăr, marele vizir trimesese o nouă telegramă Căimăcămiei prin care o înştiinţa că Afif bey este însărcinat să-i facă o comunicare importantă din partea guvernului împărătesc. Afif bey din partea lui, anunţând că va veni în sala Căimăcămiei la ora unu după amiază, a fost precedat acolo de logofătul Ştefan Catargiu. Indată ce Comisarul Impărătesc a sosit, secretarul său a dat cetire unei depeşi a Porţii în care aceasta declara că nu recunoaşte valabilitatea destituirii lui Photiadi, căci o asemene măsură este un drept rezervat numai viitorului Domnitor ales, precum şi a altor două telegrame, deja primite de Căimămie de mai multe zile, în care guvernul împărătesc dispunea reinstalarea lui Pruncu în postul de director al ministerului de interne precum şi acea a ispravnicilor destituiţi şi cerea destituirea imediată a funcţionarului care refuzase să expedieze telegrama cifrată a lui Afif bey. Surdza şi Panu cerând comunicare în scris a acestor cereri ale Porţii, Afif bey a răspuns că însărcinarea lui se mărgineşte la facerea unei comunicări verbale şi la cererea unui răspuns prin: da sau prin: nu. Caimacamii răspunzând că au absolută nevoie de o comunicare scrisă spre a putea delibera asupra ei, Afif bey a refuzat o asemene comunicare şi s'a retras urmat de logofătul Ştefan care, înainte de a ieşi, strigă în gura mare: „Unde este ordin, nu încape deliberaţie! Eu mă supun la poroncile Inaltei Porţi".

Ţin minte că, tata când, printr'o scrisoare primită din Ieşi, a aflat despre această scenă şi despre cuvintele logofătului Ştefănică, s'a infuriet şi, trântind de pământ ciubucul ce-l ţinea în mână, sfărmând imameaoa de chihlimbar şi lu-

leaua a strigat: „Ce ciocoism! Cum de nu i-o plesnit obrazul de ruşine!".

Dar în Ieşi, multă lume se aştepta acuma ca într'adevăr Poarta să iee măsuri de rigoare împotriva celor doi caimacami naţionalişti, măsuri ce Gödel, Costinu Catargiu şi logofătul Ştefan le declarau iminente.

Bucuria adversarilor Unirii atinse însă culmea când aflară că reprezentanţii dela Constantinopol ai tuturor puterilor garante semnase un *memoând* prin care, în termeni dealtmintrelea destul de puţin clari, declarau că acţiunea celor doi caimacami arata o vădită tendinţă de a depăşi mărginile ce li erau puse de firmanul prin care fusese numiţi, că ar trebui ca autorităţile moldovalahe să arăte respect către Poartă, că ei au lipsit dela acest respect când au refuzat să expedieze telegrama Comisarului Impăratesc, că acest comisar are dreptul să prelungească şederea lui în Ieşi, în sfârşit desaprobau modul în care s'a procedat cu prilejul înlocuirii personalului administrativ, privindu-l ca un abuz ce ar fi cu drept să fie reformat, exprimau dorinţa ca Comisarul Impăratesc să se sfătuiască în toate cu consulii din Ieşi ai puterilor semnatare şi sunt de părere ca, în cazul când unul din caimacami lipseşte în chip permanent dela şădinţele Căimăcămiei, colegii lui să-l înlocuiască prin unul din miniştri.

Partizanii vechei stări de lucruri, Gödel, Afif bey şi logofătul Ştefănică erau acuma convinşi că biruinţa este a lor şi că Sturdza şi cu Panu nu mai pot decât să se supue sau să părăsască posturile lor.

O pildă despre spiritul de şicană a Austriei faţă de noua situaţie creată de Convenţia Principate-

lor ni-o dă opunerea ce Consulul austriac din Ieşi a pus-o titlului de „Principate-Unite" recunoscut de Convenţie ţărilor noastre. Secretariatul de Stat al Moldovei, grăbindu-se să facă formulare noue de paşaport, cu noul titlu şi mai mulţi Jîdovi indigeni luându-le ca paşapoarte spre a trece în statele austriace, Gödel-Lannoy a refuzat să pue viza austriacă pe ele, menţinându-şi refuzul cu toate insistenţele puse de Secretarul nostru de Stat. Tocmai în Domnia lui Cuza s'a aplanat această dificultate, deşi dreptul nostru la acest titlu ni era acuma formal recunoscut şi de guvernul împărătesc şi regesc.

Puşi la cale de Gödel şi de Afif, toţi miniştrii în funcţiune sub Vogoridi şi mai mulţi funcţionari înalţi din timpul aceluiaş caimacam, adresară noului ocârmuiri, pe baza telegramei Porţii, care comunicase cuprinsul memorandului puterilor, petiţii prin care cereau să fie reintegraţi în posturile ce le ocupau în momentul instalării Căimăcămiei de Trei, pe temeiul că înlocuirea lor nu fusese conformă cu dispoziţiunile Regulamentului Organic care au a servi de bază acţiunii acestei căimăcămii.

Cererile lor erau absurde, căci Regulamentul Organic dă Caimacamilor putere să schimbe *în chip provizor* funcţionarii ce i-au găsit în slujbă şi am văzut că Căimăcămia de Trei, în frunte cu Ştefănică Catargiu, nu stătuse la îndoială pentru a numi pe noui miniştri în chip provizoriu, având grijă să specifice această calitate provizorie prin actul de numire.

Sturdza, Panu şi miniştrii lor întru nimica nu au revenit asupra faptelor îndeplinite, mărginindu-se a oferi bătrânului lor coleg satisfacţiuni de formă, spre a-l ademeni să se întoarcă în sâ-

nul Căimăcămiei şi urmară să facă toate pregătirile pentru efectuarea alegerilor, lăsând ca Poarta să repete, tot în zadar, ordinile ei de a reveni asupra celor hotărîte de ei.

Secretul acestei atitudini atât de dârze a majorităţii Căimăcămiei trebuie căutat în faptul că Sturdza şi Panu erau informaţi că puterile favorabile aspiraţiunilor naţionale, cu Franţa în frunte, cu toate memorandele semnate spre a câştiga timp, de reprezentanţii lor la Constantinopol, erau hotărîte să nu iee şi să nu tolereze ca Poarta să iee vr'o măsură coercitivă împotriva majorităţii Căimăcămiei.

Sturdza şi Panu ştiind bine că Logofătul Ştefănică trage nădejde că va izbuti cu ajutorul Porţii şi al Austriei, să sileasca pe colegii lui la desăvârşită supunere, îi făcuse propunerea următoare: Teriachiu să fie înlocuit prin alt director, care de astă dată ar fi primit de plenul Căimăcămiei, iar ispravnicii numiţi în lipsa preşedintelui să fie înlocuiţi prin alţii, deasemene desemnaţi de acord de tus-trei caimacamii. Fireşte că o asemene propunere nu putea să convie nici lui Catargiu nici sfetnicilor săi, căci nu-i restituia deplinatatea puterilor ce le pretindea şi nu se îndoia că va obţine acea deplinatate de puteri dela Poartă şi dela Austria. El a refuzat deci. Dealtmintrelea, în acel moment, sfârşitul lui Decemvre stil nou, siguranţa izbândei era atât de mare în tabăra antiunionistă, în cât, în anturajul lui Gödel, a lui Afif şi a logofătului se zicea pe faţă că puterile, desgustate de atâtea încurcături, renunţase la stipulaţiile Convenţiei în privinţa alegerii Domnitorului de către o Cameră Electivă şi consimţise la numirea lui direct de către Poartă.

Cu toate aceste, alegerile avură loc în zilele de 14, 16, 17 şi 18 Decemvre st. nou fără ca nici Poarta nici puterile semnatare să fi luat vr'o măsură de constrângere împotriva majorităţii Căimăcămiei. Totuş se mai încercă o lovitură împotriva lor, complice la dânsa fiind de astădată mitropolitul.

In urma refuzului logofătului Ştefan Catargiu să primească propunerea ce i-o făcuse colegii lui, aceştia, conformându-se punctului VIII al memorandului reprezentanţilor la Constantinopol a puterilor garante, au invitat pe ministrul de finanţe, I. A. Cantacuzino, să iee în Căimăcămie locul ramas liber prin nevenirea la şădinţe a logofătului. Acesta bineînţeles a adresat proteste atât caimacamilor cât şi Porţii şi consulilor puterilor semnatare. Deoarece urma ca Camera să s'întrunească în ziua de 28 Decemvre, caimacamii au făcut mitropolitului cuvenita adresa pentru a-l invita să vie să deschidă în acea zi Adunarea al cărei preşedinte de drept era. Insă partida reacţionară condusă de Gödel, prinzând de veste, a pus pe logofătul Ştefan să adreseze şi el o scrisoare mitropolitului pentru a protesta împotriva deschiderii unei Camere ilegal alese. Şi mitropolitul, cu totul câştigat de partidul reacţionar, a răspuns că el, preşedintele permanent al Adunării, nu poate să vie s'o deschidă câtă vreme vede că preşedintele Căimăcămiei, logofătul Ştefan Catargiu, a fost demis în chip arbitrar de postul său şi înlocuit prin altă persoană, cât şi pe motiv că alegerile s'au făcut cu calcarea dispoziţiilor Convenţiei.

La această comunicare, caimacamii au răspuns că, primind această adresă cu adâncă mâhnire, ei observă I. P. S. S. că numai însuş Adunarea

are competenţa necesară pentru a se pronunţa asupra alegerii fiecărui membru şi că dacă preşedintele ar fi în drept să valideze sau să invalideze alegerile deputaţilor, Adunarea nu ar mai fi mandatara naţiunii ci rezultatul voinţii preşedintelui. Preşedintele nu are mai mult decât un singur glas; el nu poartă titlul de preşedinte permanent, căci funcţia lui are fiinţă numai în timpul cât Adunarea este convocată. Abţinerea dela şădinţe a preşedintelui, caşi acea a oricărui deputat, nu poate aduce nici o împiedecare lucrărilor Adunării, căci convocarea şi deschiderea ei se face, nu de către preşedinte ci de către guvern. Deci I. P. S. S. nu este chiemată, prin postul său, să deschidă Camera. Pe temeiul acestor consideraţii şi „în numele moralei evangelice, *care cere ca păstorul să nu se depărteze de turma sa*, caimacamii roagă pe I. P. S. S., cu toată smerenia, să revie asupra unei hotărîri vătămătoare caracterului I. P. S. S., luând îndrăzneala să-i facă cunoscut că deschiderea Adunării avînd a se face Duminica viitoare, 28 Decemvre, acea Adunare va fi prezidată în lipsa I. P. S. S. de acel mai în vrâstă membru, până la alegerea vice-preşedintelui.

La această adresă mitropolitul a răspuns că se mărgineşte a răspunde cum că, fiind obosit de sfintele slujbe de Crăciun şi mai având încă de slujit alte slujbe în zilele următoare, până la şase Ianuar, cere Căimăcămiei să amâne deschiderea Adunării pentru ziua de şăpte Ianuar. Iar în cazul când Căimăcămia nu ar amâna deschiderea Camerii pentru ziua propusă, atunci nu va putea asista la acea deschidere şi va veni s'o presideze conform dreptului său, îndată ce-l va ierta sanatatea.

Caimacamii au răspuns că Adunarea fiind convocată pe ziua de 28 Decemvre nu li este cu putinţă să amâe deschiderea ei.

Primele trei şădinţe ale Camerei Elective au fost prezidate de Logofătul Petrache Roset Bălănesc, ca cel mai în vrâstă din deputaţi, iar a patra de Petru Mavrogheni, ales vice-preşedinte. Mitropolitul a venit să prezideze a cincea şădinţă, în ziua de 4 Ianuar.

Pentru a arata spiritul de independenţă faţă de Poartă de care era animată Căimăcămia complectată cu Iancu A. Cantacuzino, voiu relata faptul următor. Căimăcămia primind ştire că Poarta hotărîse să trimată în Moldova un nou comisar cu diferite misii, a trimes o circulară telegrafică către toate isprăvniciile mărginaşe precum şi către colonelul Steriadi, prefectul porturilor Dunărei, prin care li se ordona ca, la sosirea la margine a unui asemene trimis al Porţii, să se conforme celor prescrise de capitulaţiuni, sfinţite prin Convenţie şi anume de articolul 10 al acelei dela 1634, încheietă de Vasile Lupu cu sultanul Mahomet al IV-lea, care sună: „Turcii pe care Poarta îi va trimete cu scrisori adresate Domnului, nu vor trece Dunărea, ci se vor opri pe malul opus al acestui râu, dând depeşile în mânile pârcalabului dela Galaţi, care le va trimete Domnului, şi asemenea va da curierilor Inaltei Porţi şi răspunsurile la aceasta". Isprav-nicii mărginaşi şi prefectul porturilor erau invitaţi să se conforme în totul acestei dispoziţiuni, trimiţând depeşile către căimăcămie ce noul trimes le-ar fi având la el şi, „până la primirea răspunsului, având să dee cinstirile cuvenite, potrivit cu rangul ce-l va avea acel trimes", pe termul opus hotarului ţării, unde se va afla.

Voiu încerca acuma să arăt care au fost influenţele care au făcut pe bătrânul logofăt să părăsască o cauză pentru care luptase cu râvnă şi cu vrednicie vreme de mai mulţi ani.

Fostul Domn de tristă memorie al Moldovei, Mihaiu Sturdza, doria, cu toată vrâsta lui înaintată, să încerce s'ajungă pentru a doua oară în scaunul ţării.

S'ar părea că încă mai ahtiată după Domnie decât el, era Doamna lui. Crezând probabil că ambasada rusască dela Paris nu pune destul zel în susţinerea candidaturii soţului său, ea, crescută în tradiţiuni orientale, a crezut că are nevoie de stimulante şi a crezut folositor să trimată acelei ambasade pentru a-i stimula zelul, prin mijlocirea unui oareşcare Vlasto, toate juvaerile ei, care valorau o sumă de bani din cele mai considerabile, fără însă a pune pe Mihaiu Vodă în cunoştinţa jertfei ce o făcea. Fostul Domn a fost deci foarte surprins când, dela ambasadă i s'au înapoiat juvaerurile cu întrebarea că: nu se înţelege ce să se facă cu ele.

El a început să sondeze încă din vara anului 1858, cele trei Impărăţii megieşe spre a şti dacă s'ar putea eventual bucura de sprijinul vr'o uneia din ele. Dorinţile lui au fost bine primite de tus-trele; toate îl ştiau adversar al ideilor înaintate, lipsit de tendinţe naţionaliste şi că prin nimică nu se aratase partizan al Unirii. Apoi, în tot timpul Domniei se dovedise tot atât de plecat faţă de curtea protectoare caşi faţă de acea suzerană. La Constantinopol se bucura de sprijinul întregii şi puternicii familii Vogoridi în urma căsătoriei sale cu fata lui Ştefanache Vogoridi, mai ales acuma, când beizade Neculache nu mai putea să păstreze nici o nădejde de a apuca vr'o-

dată scaunul Moldovei. La Petersburg nici un candidat nu putea să fie atât de bine văzut de bătrânul cancelar, contele Nesselrode, ca Domnul care, timp de patrusprezece ani, se arătase atât de plecat tuturor dorinţilor Rusiei. Iar la Viena, fu primită cu entuziasm ideia candidaturii la scaunul Moldovei a unui barbat care avea sorţi să capete şi concursul Rusiei şi promitea să fie un adversar pe cât de hotărît pe atât de destoinic al Unirii şi mai ales al principelui străin. Cele trei puteri sfătuindu-se între ele, căzură îndată de acord pentru a face cunoscut lui Mihaiu Sturdza că candidatura lui are aprobarea lor şi că, în chip tainic, îi vor susţinea candidatura prin toate mijloacele.

Având consimţimântul acestor trei puteri, fostul Domn s'a pus pe lucru şi când, dela Viena unde, în calatoria lui spre Moldova, se oprise pentru a conferi cu oamenii de stat austriaci, a telegrafiat credincioşilor din ţară, la sfârşitul lui Octomvre st. v., că peste zece zile va fi în ţară, toată intriga era deja pusă la cale, atât la Constantinopol cât şi la Ieşi.

Agenţii dibaci ştiuse să câştige pentru fostul Domn pe bătrânul logofăt, care slujise sub dânsul în repeţite rânduri şi era adânc convins de deosebitele lui însuşiri de ocârmuitor dibace. Consulul austriac Gödel-Lannoy, raportase încă dela numirea Căimăcămiei de Trei, la Viena, că preşedintele ei, Ştefănică Catargiu, este agentul lui Mihaiu Sturdza, care dispune de bani mulţi şi adună voturi pentru fostul Domn[1]).

1) Adaug că în aceiaşi depeşă în care Godel-Lannoy raporta câştigarea lui Ştefănică Catargiu de către Mihai Sturza el trata pe Costache Negri de demagog şi pe Petre Mavrogheni de vândut Rusiei (!!!).

Orice bănuială că bătrânul logofăt ar fi fost câştigat de Mihaiu Sturdza prin bani trebuie părăsită: desinteresarea lui în această privinţă era mărturisită de toţi contimporanii, cu totul altele fost-au temeiurile care au putut să-l aducă la părăsirea ideilor naţionaliste pentru care luptase cu atâta vrednicie timp de mai mulţi ani. Agenţii lui Sturdza izbutise să-l convingă că el este asigurat de sprijinul hotărît al celor trei Impărăţii megieşe, către care s'ar fi alipit acuma în urmă, în secret, şi Anglia, astfeliu că majoritatea concertului european priveşte în chipul cel mai favorabil candidatura fostului Domn al Moldovei. Apoi ei ştiură să deştepte, în spiritul bătrânului boier, feliu de feliu de bănuieli în privinţa primejdiilor înfăţoşate de nouile idei de care erau stăpâniţi unii membri ai partidului naţional. Singur Mihai Vodă era barbatul în stare să fereasca Moldova de nişte pericole cum erau, spre pildă: împărţirea către ţarani a moşiilor boiereşti, dacă nu în întregime, dar cel puţin în parte. Mintea slabă a lui Catargiu n'a fost în stare să reziste la aceste ademeniri prezentate lui de nişte meşteri în arta intrigii, insinuanţi şi cunoscând bine părţile slabe a acelui faţă de care se aflau. Din nenorocire, lipsia din ţară, dus la băi pentru căutarea sănătăţii soţiei sale, la Carlsbad, Lascar Catargiu, nepot de văr al lui Ştefănică, care avea mare trecere la el şi singur ar fi fost poate în stare să-l împiedece să apuce calea ce a apucat-o. Ştefănică Catargiu era deci câştigat pentru candidatura lui Mihaiu Sturdza cu săptămâni înainte de a fi fost instalat la Căimăcămie şi probabil deloc nu-i era necunoscut faptul că Afif bey, pe lângă misiunea de a instala Căimăcămia, mai avea una secretă: acea de a priveghia actele cai-

macamilor, de a ţinea Poarta în curent despre cele ce se petrec în Ieşi şi, împreună cu Mihaiu Sturdza, cu Gödel şi cu partidul reacţionar să dirijeze iţile uneltirilor împotriva celor doi caimacami naţionalişti.

Mihaiu Sturdza sosise în Galaţi la începutul lui Noemvrie stilul vechiu şi fusese primit acolo de logofătul Alexandru Sturdza Bârlăceanu, altădată un duşman de moarte al său, iar acuma partizanul lui cel mai înflacarat şi cel mai credincios, de vestitele lui creaturi, fraţii Lascarache şi Mihăiţă Mihalache, de colonelul Strătulat şi de alte personagii de mai mică importanţă, iar dela Galaţi plecă a doua zi la Ieşi unde trase în gazdă la cucoana Marghiolita Roznovanu.

Candidatura fostului Domn era, astfeliu cum se înfăţoşa în acel moment, o candidatură formidabilă sprijinită, dacă nu pe faţă, dar cel puţin în secret de cele trei împărăţii megieşe şi de întregul partid reacţionar, cu cumplitul ajutor al averii sale urieşe. Nu începe nici pic de îndoială că dacă nu s'ar fi ivit totodată şi candidatura celui de al doilea fiu al său, beizade Grigore, bătrânul Domn ar fi ieşit învingător. Dar partizanii lui beizade Grigore erau absolut ireductibili, nici o făgăduinţă nici o momeală n'a fost în stare să-i facă să voteze pentru Mihaiu Vodă. Dacă ei ar fi trecut de partea tatălui, este probabil că rămăşiţa până la jumatate a deputaţilor ar fi trecut şi ei la fostul Domn, dar ei rămânând intransigenţi, partizani tatălui s'au descurajat şi ei.

Printre acei care dispuneau de voturi, mai erau Lascar Catargiu, Petru Mavrogheni, moşu-meu Lascar Roşetti, Alexandri şi Cuza. Negri îşi retrăsese candidatura dela început, ca şi Alexandri.

Partizanii lui Mihaiu Sturdza, văzând că nu pot atrage la ei pe acei ai lui beizadea Grigore, văzând mai ales că unioniştii au luat în cele de pe urmă zile măsuri energice, s'au descurajat. Moşu-meu Lascar a declarat partizanilor săi că nu voieşte s'audă nici macar vorbindu-se de candidaura lui, căci: „în momentul de faţă ar fi ridicol să alegem un Domn care s'ar intitula Lascar I".

Spre marele ponos al cucoanei Frosei Catargiu (născută Ventura), l-a făcut şi pe Lascar Catargiu să invoace în faţa soţiei sale acelaş motiv pentru a renunţa la candidatura ce i-o pusese unii din prietenii săi din imboldul zisei cucoane. Dealtmintrelea toţi candidaţii unionişti, fără excepţie, se îndatorise că, în cazul când unul din ei ar fi ales, acela să renunţe la scaun îndată ce ar vedea putinţa să aducă în locul său un Domn străin aparţinând unei dinastii domnitoare din Europa.

La sfârşitul lui Decemvre tata fusese la Ieşi şi, deoarece nu avea cum să nu se ducă la Marghioliţa Rozovanu, care deşi cu şăşe ani mai mare îi era nepoată de soră, mersese să-i facă o vizită, deşi ştia bine că are să se întâlnească cu Mihaiu Sturdza, pe care nu-l mai văzuse de mai bine de zece ani. Voevodul l-a primit foarte bine, dar bineînţeles fără a vorbi macar un cuvânt despre politică, ci a întreţinut lumea prezentă despre un duel ce avusese loc tocmai atunci între Nicu Rosetti Bălănescu şi Eduard Gherghel. Acest de pe urmă era de prima forţă cu spada şi Bălănescu avu ficatul perforat, rămânând mai multă vreme între viaţă şi moarte. Iar fostul Domn nu se putea împiedeca să repete către fiecare din nouii

veniţi: „că el avuse doară prevederea să facă o lege împotriva duelului".

Plictisită de această necontenită repetire, gazda voevodului, zise tatei la ureche: „O făcut şi o lege împotriva hoţilor ş itotuş nu s'o spânzurat pe sine însuşi".

Tata venise îngrijit dela Ieşi, căci se zicea că Mihaiu Sturdza se hotărîse să cedeze el voturile sale lui beizade Grigore şi chiar a doua zi a trimes la Ieşi pe bătrânul Stratulat, feciorul boieresc dela Boiştea, spre a sta acolo până la alegerea Domnului şi a se întoarce îndată după aceasta cu scrisorile ce avea să i le dee moşu-meu Lascar.

In ziua de şăpte Ianuar 1859, după amiază, am mers cu tata şi cu mama la primblare cu trăsura înspre Adjud, în nădejdea că vom întâlni pe Strătulat. Era moină deşi ne aflam în toiul iernei şi eu, care atunci aveam nişte ochi minunaţi, când eram încă pe podul din capul târgului al pâriului care trecea prin grădină, zărisem cum vine Strătulat în fuga iepei sale albe.

— Iaca Strătulat, strigat-am.

— Avem s'aflăm vestea cea mare, zise mama.

— Numai să nu fie Mihaiu Sturdza, zise tata.

— Cine s'o ales Domn? întrebă tata când feciorul boieresc se opri lângă trăsură?

— Cuza s'o ales Domn, răspunse Strătulat. Şi remise tatei o scrisoare dela moşu Lascar.

Scrisoarea era scrisă în tot avântul izbânzii de unul din cei mai însufleţiţi partizani ai Unirii. Moşu-meu povestia cum, în ajunul alegerii, la vestita şedinţă de noapte în sala Elefantului, la cabinetul de Istorie Naturală, el închisese uşa cu cheia şi declarase că nu lasă pe colegi să iasă până când nu se hotăresc pentru cine votează,

că izbutise să-i facă să se pronunţe pentru Cuza în unanimitate şi că atunci partizanii tatălui şi a fiului, văzând că nici unul din ei nu are sorţi de izbândă, s'au hotărît să aleagă şi ei pe Cuza. Moşu Lascar mai vestea pe tata că primise dela Cuza ministerul de finanţe. Insă îl păstră numai opt zile, chipul în care se desemnau trebile neplăcând caracterului său intransigent. In iarna aceia era s'o ducem într'una într'o emoţie patriotică. De abie se alesese Cuza domn al Moldovei şi iaca că şi Muntenii îl aleg tot pe dânsul Domn. Apoi urmează vizitele Muntenilor la Ieşi şi scurta, dar frumoasă frază a lui Rosetache: „Domnul e sublim!" Iar după vizitele Munteniilor urmă în curând călătoria Domnului la Bucureşti.

Dacă tata văzuse cu mare bucurie alegerea lui Cuza la scaunul Moldovei şi poate cu şi mai mare bucurie acea la scaunul Munteniei, fiindcă era sigur că avea să desăvârşească Unirea şi să aducă pe Domnul străin, pe de altă parte însă nu credea în Cuza, fiindcă nu credea de loc în seriozitatea lui: pentru dânsul noul Domn nu era decât un stâlp de cafenele, excepţional de inteligent, energic şi fără frică, dar uşuratec şi viţios. Nici nu avea dealtmintrelea cum Cuza, dată fiind lumea în care fusese crescut şi pildele ce le avuse sub ochi să fie altfel decât era. Dar astfel cum era, era singurul barbat în Moldova care, ridicat în scaunul domnesc, era în stare să facă ceiace a făcut el pentru ţară. Alţii nu ar fi avut viţiurile şi deplorabila lui educaţie, dar nu ar fi avut nici însuşirile nici hotărîrea lui. Era firesc ca tata, barbat care nu credea de loc în democraţie, dar credea sincer în naţionalism, să aibă dela început încredere în naţionalismul lui Cuza, dar era tot atât de firesc să aibă oroare de tendinţile lui

democratice, susţinând că ceiace el (Cuza) pretinde că este democratism, în realitate nu este decât o colosală minciună. Şi totuş, fără această minciună, nu am fi putut avea legea rurală, iar fără legea rurală am fi avut revoluţia în ţară. Dar despre aceste mai târziu.

In vara anului 1859, Cuza a strâns în tabăra de la Floreşti (Prahova) amândouă oştirile celor două ţări, inclusiv dorobanţii şi grănicerii. Concentrarea acestor de pe urmă au pricinuit turburări printre grăniceri. Atunci am auzit mai mulţi dorobanţi dând Domnului titulatura de *împarat*. Adevaratul scop al adunării oştirilor în această tabără a fost dorinţa lui Napoleon al III-lea să neliniştească Austria în privinţa Ardealului. Miliţiile moldoveneşti şi munteneşti fură puse sub organizatori francezi şi instruite în lagăr. Totodată, sub imboldul lui Napoleon al III-lea, se încheie o convenţie între Cuza şi generalul ungur Klapka, prin care acesta era autorizat să stabilească depozite de arme şi de muniţiuni în ţările noastre.

Evenimentul important însă între toate ale anului 1859 a fost răsboiul Italiei. Dacă Austria ar fi ieşit dintr'însul învingătoare, cu bună samă că, pentru multă vreme, nu ar fi fost nici Unire, nici confirmare de către Turcia a alegerii lui Cuza, ci că ar fi domnit în Principate un regim foarte asămănător acelui al ocupaţiei austriace dela 1854 la 1858. Ţara şi-a dat atunci cu desăvârşire sama de importanţa momentului pentru ea. Izbânda Franţei însamna pentru noi viitor falnic, izbânda Austriei însamna viitor smerit şi păcătos pentru neamul nostru. Şi, Doamne, ce tare băteau atunci inimele acelor care-şi dădeau sama de văjnicia acelui ceas. Doamne, ce izbuh-

nire de entuziasm după Magenta! Par'că văd încă pe mama alergând cu ziarul în mână pe balcon şi strigând grădinarului nostru francez:

— *Rubin! Les Autrichiens sont brossés à plate couture et les Français sont à Milan!* (Rubin! Austriacii sunt bătuţi măr şi Francezii au ajuns la Milano!)

Dar după Solférino, ce-o fost! Ştia acum toată ţara că Poarta va mai face ea greutăţi, va mai întârzia recunoaşterea lui Cuza pe vr'o câteva săptămâni, dar nu mai are ce să facă, este silită să-l recunoască.

Acea vară a petrecut-o tata la Focşani, în calitate de preşedinte al Comisiunii Centrale. Am fost şi eu cu mama acolo pe vr'o câteva zile. Pe vremea aceia, oraşul Focşăni avea apă cât se poate de rea şi tata, care ţinea foarte mult la calitatea apei ce o bea, îşi aducea apa dela Căiuţi, într'o balercă şi într'un număr de butelci. Am mai cunoscut încă pe cineva care făcea la feliu când mergea la Cameră, la Bucureşti. Era ruda noastră, Costache Rosetti-Teţcanu care o aducea dela Teţcani şi pleca înapoi acasă îndată ce provizia lui amerinţa să se sleiască.

Dela sesiunea Comisiunii Centrale în vara anului 1859 încolo, raporturile dintre tata şi Cuza au mers tot stricându-se. Măsurile succesive luate de el şi de Cogălniceanu nu puteau decât să nemulţumească adânc pe tata. Dacă el îşi însuşise cu însufleţire toate idealurile noastre naţionale, în schimb nu voia s'audă de democratism, de egalitate pentru toţi şi de suprimarea jurisdicţiunii uzurpate a stăpânilor de moşii asupra ţaranilor şi asupra slugilor din casă.

Guvernul era foarte slab, poporul deprins de veacuri cu o adevarată sclăvie, suferia totul în

tăcere. Funcţionarii incapabili tremurau şi ei înaintea puterii boereşti, nu îndrăzniau de obiceiu să i se pue de pricină şi când, cum însuş Cogălniceanu se plânsese Camerei, acei slujbaşi voiră să-şi facă datoria şi să execute cu forţa ordinele guvernului, fură luaţi în râs şi chiar maltrataţi. Erau stăpâni de slugi şi de moşii care, când întindeau pe o slugă sau pe un ţaran jos ca să-l bată, aveau grijă să strige:

— Respectaţi circulara ministrului, măi! Nu vă atingeţi de circulara ministrului.

Ceiace voia să zică că se aşaza circulara lui Cogălniceanu mai sus decât locul unde loviau vergile sau biciul. Iar astăzi, după mai bune de şăsezeci de ani trecuţi dela circulările lui Cogălniceanu, dacă de mult nu mai bat boierii, bat jandarmii, suprefecţii, poliţia şi *justiţia* de zvântă, mai crud decât băteau altădată vatajii boierilor şi aceasta în plin regim liberal!

CAPITOLUL VI

Călătoriile noastre la Viena şi Italia

In vara anului 1860 sanatatea tatei ne-a silit să plecăm la Viena. S'a ales calea prin Ardeal şi am plecat dela Căiuţi în două trăsuri şi două braşovence. Una din cele două trăsuri era cupeaoa mamei şi cealaltă un vehicul monumental care merită o descriere specială. Inchipuiţi-vă un feliu de diligenţă închisă, având pe lângă obloane cu geamuri, alte geamuri în dreapta şi stânga fiecărui oblon. Dinapoi era un feliu de divan pe care puteau şădea comod trei persoane mari, iar în faţa acestui sediu, erau două scaune largi, despărţite unul de altul printr'un feliu de coridor încrucişat prin care pătrundeai spre fundul trăsurii.

Pe fiecare din aceste scaune puteau şădea câte două persoane, una cu faţa spre scaunul de dinapoi şi cealaltă cu faţa spre capătul de dinainte a trăsurii; bine înţeles că o spetează căptuşită despărţia pe ambii călători. La un pas spre capătul trăsurii dela aceste două scaune, tavanul se lasa mai jos caşi podeaua, formând, sub capră, un feliu de boltă prin care se prelungea coridorul despre care am vorbit. formând două încăperi, fiecare având uşa ei, una din acele încăperi cuprindea

un clozet cu toate cele trebuitoare, iar cealaltă o camară pentru provizii. Capra trăsurii era destul de largă pentru a primi încă doi călători pe lângă vezeteu, iar dinapoia ei era un scaun pe care puteau sădea alţi doi inşi. Pe coperişul trăsurii, încunjurat de un feliu de gratie, încăpea o mulţime de cufere şi de alt bagaj. La acest vehicul de fabricaţiune engleză, erau înhamaţi doisprezece cai de poştă care, prin micimea şi pipernicia lor alcătuiau un contrast din cele mai comice cu *hardughia* ce o duceau. Tata ni spunea în această trăsură se lejinise, la 1821 familia hatmanului în Bucovina.

Şi în acest echipaj, bine aprovizionaţi cu mâncare, am plecat într'o frumoasă dimineaţă de Iulie spre Viena, şăsă persoane mari: mama, guvernanta surorilor mele, Berta Lutz, camerista mamei, Carolina, camardinerul tatei, Albert, Ileana, manca fratelui meu Alexandru şi cinci copii: eu, surorile mele Ana şi Maria şi fraţii mei, Lascar şi Alexandru.

Plecaţi de dimineaţă, am făcut popasul de amiază la Poiana Sarată, la popa Ioniţă Beloiu, după ce trecusem prin vama austriacă fără nici o greutate, diferitele formalităţi fiind cu desăvârşire simplificate pentru tata. Pe la ceasurile patru am plecat iar înainte, cai mocăneşti din Poiana Sarată înlocuind caii de poştă dela trăsura cea mare şi am intrat în frumosul defileu al Oituzului. Când ne apropiam de sfârşitul lui, aproape de piciorul Maghiaruşului, se rupe o osie dela Arca lui Noe, cum o numia mama şi iaca-ne opriţi în drum. S'a trimes atunci unul din mocanii dela Poiana Sarată la Breţcu, la *polgar meşterul* (primarele) de acolo, spre a-l ruga să ni trimată un fierar bun cu instrumentele necesare şi cu foi

pentru a direge osia stricată. După plecarea mocanului, ne-am pus la masă şi am mâncat din îmbielşugatele provizii ce le adusesem cu noi. Iar după mâncare, deoarece înoptase şi ajutorul aşteptat dela Breţcu nu putea să sosească decât după vr'o două ceasuri, am fost culcaţi, noi copiii în trăsura cea mare şi nu ne-am mai trezit decât în ziuă, la Breţcu, tot în trăsură, în curtea lui *polgar meşter*. După culcarea noastră sosise fierarul cu ajutoarele, cu foile şi cu instrumentele lui, însoţit de însuşi polgarmeşterul şi reparaţia fusese terminată înainte de ziuă, suisem şi scoborîsem prevalurile Maghiaruşului şi, ajunşi în Breţcu, trăsesem la locuinţa primarului. Am plecat încă de dimineaţă cu cai tocmiţi în Breţcu şi seara ajungeam în Braşov unde trăgeam la otelul No. 1, atunci şi încă multă vreme după aceia, cel mai bun din Braşov. In Braşov am stat două zile pentru ca tata să poată apuca cu desăvârşire liberă diligenţa făcând serviciul între Braşov şi Sibiu, spre a o putea închiria întreagă.

Acea diligenţă avea forma unui mic vagon de cale ferată şi scaunele erau distribuite în acelaş feliu ca la compartimentele duble ale vagoanelor Offenheim de pe linia Iţcani-Roman, la deschiderea ei, în anul 1870. Ţin bine minte cum, când am ajuns la mijlocul coastei de vis-à-vis de Vlădeni conductorul a rugat pe tata să ni spue să ne dăm cu toţii jos afară de mama şi de el, căci suişul este greu, caii foarte osteniţi, iar trăsura cumplit de încarcată. Ne-am dat îndată jos cu toţii, mama cea dintăiu şi am mers aşa până în vârful dealului.

Seara am fost în Sibiu şi am tras la otelul Imparatul Roman, dar nu în localul de astăzi, care a fost clădit pe la sfârşitul veacului trecut, ci în

cel vechiu. De Sibiul de atunci ţin numai minte că m'a impresionat foarte mult prin curăţenia lui şi că am făcut prietenie mare cu un căpitan de husari care vorbia minunat româneşte şi locuia în acelaş otel.

După o zi sau două am plecat iarăş cu diligenţa spre Timişoara prin trecătoare cunoscută sub numele de *Porta Orientalis*, călătorind toată noaptea, schimbând bineînţeles caii la anumite releuri, iar în seara celei de a doua zi eram în Temişoara, dar nu-mi aduc aminte la care otel am tras. De dimineaţă, a doua zi, am fost cu tata la gară, pentru ca să-mi arăte drumul de fier, dar în realitate mi se pare că era nerăbdător să vadă şi el o cale ferată în plină fiinţă şi nu în icoană, căci până atunci el nu văzuse niciuna, ne mai ieşind din ţară, dela întoarcerea lui din Germania, la 1834, decât pentru a merge de două ori la Constantinopol (a doua oară ca exilat, la 1848). Nu ştiu care au fost impresiunile sale, dar eu am avut o mare desiluzie, văzând că drumul *de fier* se reducea la cele două şini înguste de fier pe care alunecau vagoanele. In aceiaş seară am plecat la Viena unde am ajuns în după amiaza celei a doua zi.

Am tras la otelul Goldene Lamm, unde trăgeau cei mai mulţi Români din lumea noastră. Chiar în seara aceia tata s'a întâlnit cu o veche cunoştinţă pe care era departe să s'aştepte s'o recunoască aici şi în situaţia în care a găsit-o.

Ne scoborîsem pentru a lua în restaurant masa de seară şi un chelner ne conducea spre masa ce se oprise pentru noi. Ajunşi la dânsa. mama se aşazase pe scaun şi spunea fiecăruia din noi unde să şază, dar tata rămânea în picioare, cu ochii aţintiţi asupra unei părechi care mânca la masa

vecină cu a noastră. La acea masă stăteau o doamnă de vrîstă matură, voluminoasă, cu obrazul vânăt de diresuri, iar în faţa ei un domn nalt şi spătos, oacheş la faţă, cu păr negru creţ, cu musteţi şi barbişă à la Napoleon al III-lea, îmbracat în haine strâmte ungureşti, de postav negru, cusute cu şireturi negre şi ele, şi cu ciubote negre husăreşti.

Văzând că tata tot nu s'aşază la masă, mama îl întrebă pe româneşte:

— Da de ce nu şăzi? Cunoşti poate pe vecinii noştri?

Iar tata răspunse:

— Nu mă'nşăl, îi Porcuşorul! Nu-l recunoşti?

— Aşa mi se pare şi mie, răspunse mama după ce aruncă o ochire asupra părechei care capatase astfeliu bagarea de samă a tatei, dar şăzi căci lumea începe a se uita la tine.

Tata se puse jos, dar fără a înceta să se uite la părechea vecină.

Aceasta însă, după ce doamna matură zisese câteva cuvinte într'o limbă străină, se sculă dela masă deşi i se aducea tocmai atunci friptura şi, zicând câteva cuvinte chelnerului, ieşi din restaurant.

— Cine este părechea care chiar acuma s'a sculat dela masa de alături, întrebă tata pe chelnerul care ni aducea supa?

— *Dar Herr Baron von Porkovitzki und die Frau Baronin*, răspunse chelnerul, *reiche ungarische Herrschaften aus Ungarn welche auch grosse Güter in Galizien bezitzen.* (Domnul baron de Porkovitzki şi Doamna baroneasă, boieri bogaţi din Ungaria care stăpânesc moşii mari şi în Galiţia.

Noi, copiii, nu înţelesesem nimica la în-

treagă această scenă, căci nu auzisem pe părinţii noştri pomenind până atunci de Porcuşorul. După ce ne-am sculat dela masă, tata s'a dus la biuroul otelului ca să mai capete informaţiuni despre părechea în chestiune şi acolo i s'a spus că domnul baron şi doamna baroneasă, ieşind dela restaurant şi-au cerut socoteala, şi-au făcut bagajele şi plecase cu câteva minute mai înainte, dispunând ca orice corespondenţă pentru ei să li se trimată la unul din castelurile lor din Galiţia. Altă informaţie decât acele capatate dela chelner, la masă, tata nu putu să capete decât acea că domnul baron părea foarte tulburat. Mulţi ani după această întâmplare, mama mi-a povestit întreaga istorie a lui Porcuşorul, alias Porkovitzki.

El era fiul unei foarte frumoase ţigance dela Bohotin, foarte apreciată atât pentru frumuseţă cât şi pentru meşteria în arta de freca picioarele la tot tineretul care frecventa Bohotinul în timpul alcătuirii Regulamentului Organic şi mai târziu. Acea ţigancă născuse, nu se ştia cu ajutorul cui, o frumuseţă de băiet. Era ţiganaşul aşa de frumos în cât mătuşele mele, surorile tatei, adesa puneau să-l spele, să-l îmbrace curat şi să se joace cu dânsul. Pe vremea cireşilor, îi spânzurau de urechi cireşi coapte bine, nedându-i voie să le mănânce până nu li făcea pe voie repetând cuvinte şi fraze ce i le spuneau. Cu vremea micul danciu crescu şi, la vrâsta de zece sau doisprezece ani, fiind foarte voinic şi deosebit de deştept fu ridicat la rangul de băiet la bufet, adică pus să înveţe cum se spală farfuriile şi cum se curăţe tacâmurile şi mai ales, cum se mănâncă palme dela sofragiu şi dela feciorii de sub acesta. Dar

dacă se făcea din ce în ce mai nalt, mai voinic şi mai frumos, devenia şi din zi în zi mai murdar, astfeliu că porecla de Porcuşoru, câştigată de el în cea mai fragedă copilărie, îi fu menţinută şi în adolescenţă şi în prima tinereţă. Dar era cât se poate de deştept. Moşu-meu Lascar având prilej să-şi dee samă de această deşteptăciune, găsi că ar fi pacat să nu servească decât la spalarea blidurilor şi la curăţirea argintăriei şi, luându-l dela bufet, după trei ani de slujbă în acel departament, îl dădu la canţeleria moşiei, însărcinând pe întăiul logofăt să-l înveţe carte, iar până ce va şti a ceti şi a scrie, să ţie curăţenia în canţelerie şi să facă comisioanele logofătului. Intr'un an, Porcuşorul cetia perfect slova tipărită şi acea scrisă şi scria destul de distinct, iar în mai puţin de alţi doi putea să fie întrebuinţat la scrierea oricăror *izvoade*, sau scrisori şi ştia să socotească minunat. Era atunci de vr'o nouăsprezece ani şi începea să-i placă sexul frumos; avea un succes cu totul deosebit pe lângă ţigăncuşele din curte şi de afară de curte şi chiar pe lângă ţărăncuţe. Voind să mai ajute prin daruri acestui succes, izbuti să înşele vr'o doi ţarani chiaburi la socoteală, însuşindu-şi astfeliu câţiva irmilici cu care cumpără din târguşor, din Răducăneni, mărgele, cordele şi cofeturi. Dar ţaranii cei înşalaţi, cărora socoteala nu li se păruse curată, o făcură din nou cu ajutorul unor Jîdovi din târg, tocmai din acei care vânduse Porcuşorului marfă care să-l facă plăcut fetelor. Ţaranii înşalaţi se grăbiră să se înfăţoşeze la canţelaria moşiei cu socoteala prefăcută pe curat şi vatavul Anton Scheletti nu întârziese să înţeleagă cum stăteau trebile. Luat viguros în palme, ţiganaşul îşi mărturisi greşala. Fu închis

în beciu până la sosirea moşului meu Mitică care se afla la Ieşi, spre a hotărî asupra soartei sale. Nu ştiu cum, izbuti să fugă şi să caute adăpost în Ieşi, dar nu întârzie să fie prins de nazîrie şi predat în lanţuri stăpânului său. Moşu-meu Lascar care trăise în străinatate mai mulţi ani decât fraţii săi, luând acolo obiceiuri mai europeneşti decât aceştia, îl scăpă de coarne, dar nu-l putu scapa de o ţapănă bataie şi de degradare de iznoavă la slujba de curăţitor de bliduri. Dar după trei luni, ţiganaşul ne mai putând suferi situaţia umilitoare în care se afla, dispăru din nou şi, de astădată, fără să i se mai poată da de urmă.

Tata şi mama au făcut ceva mai târziu, tot la Viena, cunoştinţa unui principe Iablonovski, un bogat proprietar galiţian şi a fiicelor sale, din care una era de o deosebită frumuseţă şi cu care se întâlniau des. Luându-se în vorbă odată despre Porkovitzki, principele li istorisi că acest ţigan câştigase într'adevăr iubirea unei doamne ungare de vrîstă matură, care, poseda în acelaş ţinut ca principele, mai multe moşii frumoase, moştenite de ea dela o mătuşă bătrână. Intrat întâiu ca servitor în slujba doamnei în chestiune, îi scapase viaţa cu prilejul unei spargeri încercate de nişte hoţi în castelul în care doamna avea adunată o mare sumă de bani, ucisese doi din hoţi şi pusese pe ceilalţi pe fugă. Doamna care-l iubia din cauza frumuseţii sale încă înainte de această faptă vitejască, nu numai că se căsători cu el, dar prin stăruinţi şi bani, izbutise să-i procure titlul de baron. In Galiţia nu ştia nimene ceva despre originea lui Porkovitzki şi principele Iablonovski făcea mult haz despre cele ce i le povestise părinţii mei despre acea origine şi despre pîcîleala curţii împărăteşti care conferise unui

rob ţigan fugit dela stăpâni titlul de baron. In cât priveşte doamna ungară ea era considerată ca pe trei sferturi nebună. De atunci n'am mai auzit nimica despre Porcuşorul-Porkovitzki.

Pe la mijlocul lunii următoare, August, am părăsit otelul pentru un apartament în Palatul Lubomirski, pe Mölkerbastei, nu departe de Burg, un cartier care acuma este cu desăvârşire demolit şi reconstruit. Sub ferestrele noastre se întindeau o parte din faimoasele bastioane ale Vienei, cărora li s'a datorit rezistenţa biruitoare opusă de două ori de Vienezi urgiei turceşti.

Puţin timp după ce am ocupat apartamentul nostru, m'am găsit în stare să cetesc şi imediat m'am pus pe cetit Robinson Crusoé, pe care nu l'am lasat din mână până ce nu am cetit cea de pe urmă linie şi de atunci nu m'a mai părăsit patima cetirii.

Mi s'a luat tot atunci ca profesor un Würtemberghez, numit Maximilian Wagner, vorbind franţuzeşte ca un francez, barbat de meserie, dar beţiv şi brutal care a fost congediat după puţine săptămâni. A fost înlocuit printr'un elveţian din Valais, numit Veuthey, catolic fervent şi supărăcios care mă punea să copiez verbe toate ziua.

Guvernanta surorilor mele, Bertha Lutz, se îndrăgostise de un cofetar polon şi se căsătorise cu el în primavară. Părinţii mei angajară în locul ei o Unguroancă foarte urîtă, numită domnişoara Amelia Endrödy, despre care va fi mai pe larg vorba mai jos.

După naşterea surorii mele Zoe, în Octomvre 1861, tata şi mama au frecventat mai cu deosebire cercurile diplomatice: soţia ambasadorului turcesc, principele Callimachi, născută Cantacuzino Paşcanu, era ruda amândurora şi-i pre-

zentase pretutindeni. Mama se legase cu deosebire cu doamna Dué, soţia ministrului Suediei şi cu ducesa de Grammont, născută Mac Kinnon, acea a ambasadorului francez, cu care a ramas mulţi ani în corespondenţă.

Se afla tot atunci la Viena şi venia des să ne vadă fostul caimacam Vogoridi. Relaţiile lui cu tata fusese mai mult decât reci în timpul căimăcămiei sale, dar la Viena, venia des să ne vadă şi mai ales să şadă la masă. A murit puţin mai în urmă, răpus de o boală de cord. Era un barbat de statură înaltă şi frumos la faţă, pacat numai că avea un cap ţuguiet, dar fesul, ce nu-l scotia nici odată, masca perfect acest cusur.

Mancii fratelui meu Alecu îi era cumplit de urît la Viena; biata ţarancă dela Boiştea se usca de dorul de ţară şi de urît, neputând vorbi decât cu părinţii noştri şi cu noi: mama se temea că nu o va mai putea ţinea. Dar într'o zi, pe la sfârşitul iernei, când începuse să cunoască drumul la Prater, iaca că se întoarce acasă Ileana veselă şi cu totul transfigurată şi, intrând în camera mamei, îi strigă de pe prag:

— Domniţă! Am vorbit cu oameni!

Purta costumul ţărănesc şi, la Prater, o descoperise nişte soldaţi dintr'un regiment din Ardeal care se pusese îndată la taifas cu dânsa şi o ţinuse de urît. De atunci nu s'a mai plâns de urît, căci ştia unde să găsască leacul.

Spre marea mea bucurie am plecat, prin Maiu sau prin Iunie, acasă, tata rămânând să facă o cură la Halle. De astădată am luat calea Dunărei, suindu-ne pe un vapor la Aspernbrücke, iar la Budapesta mutându-ne pe altul, mai mare, care ne-a adus până la Galaţi. De acolo am venit la Căiuţi cu nişte birji jîdoveşti.

Cu mare plăcere găsitu-m'am iar în colţul meu mult iubit, căci de atunci nu mă simţiam atât de bine şi în loc atât de iubit ca în valea mea frumoasă.

Şi foarte mi-a părut rău când, după o şădere de mai puţin de un an şi jumatate, am plecat, în toamna anului 1863, în Italia. Plecarea noastră a fost pricinuită de starea mamei care fusese foarte afectată de pierderea fratelui meu mai mic, Lascar. Acesta, deşi extraordinar de robust, se resimţise totdeauna de o pneumonie ce o capatase ca sugar şi din care scapase numai cu mare greu. Mama fusese făcută atentă asupra primejdiei ce răcelile în genere o prezentau pentru el şi îl îngrijia cu deosebire. Totuş, la sfârşitul iernii 1862—1863, căpătă o nouă pneumonie şi, cu toată îngrijirea de zi şi de noapte a mamei şi de silinţile medicului nostru, Collin, muri după o lungă agonie, căci precum am arătat era excepţional de viguros. Mama care, în urma îngrijirilor necontenite de atâţia ani îşi legase inima de dânsul poate mai mult încă decât de noi ceilalţi, a fost cuprinsă de o mare durere care amerinţa să înriureze chiar asupra sănătăţii sale atât de puternice. Se hotărî să mergem în Italia pe mai mulţi ani, iar tata să rămîe dintăiu în ţară (era deputat de Fălciu) şi să vie din când în când să petreacă câteva săptămâni sau câteva luni cu noi. Pornirăm spre a merge la Napoli unde mama doria să se stabilească.

Iar am plecat cu trăsurile, dar de astă dată cu cai de poştă şi spre Galaţi. Am mas la Mărăşăşti, la Costinu Catargiu, moşul mamei, unde ne-am întâlnit cu al doilea regiment de lăncieri care îşi schimba garnizoana, dela Ieşi la Bucureşti. Aproape toţi ofiţerii regimentului fără ex-

cepţie au luat masa cu noi în acea casă renumită pentru ospitalitatea ei, într'adevăr patriarcală. In acea zi, sara târziu, am plecat la Galaţi, unde am ajuns a doua zi şi ne-am îmbarcat îndată pe un vapor al Lloydului Austriac, cu care am mers până la Turnu Severin, iar deacolo, apele fiind mici, am debarcat şi am mers cu trăsuri pregătite de societatea austriacă de vapoare până la o staţie din Banat a cărei nume nu mi-l mai amintesc. Acolo ne-am suit pe alt vapor, mai mic, care ne-a dus la Baziaş, unde am luat calea ferată care ne-a dus la Viena, unde ne-am oprit câteva zile.

Dela Viena am mers prin Stiria, Carintia şi Carniola la Milano, percurgând nişte peisagii de munte splendide, din care unele au ramas înfipte până astăzi în memoria mea şi, lungind coasta lacurilor intaliene, am ajuns la Milano. De mai bine de şăizeci de ani n'am mai fost în această veche capitală a Lombardiei, dar şi acuma am dinaintea ochilor perspectiva grandioasă a domului său splendid.

Dela Milano, străbătând toată Lombardia de-acurmezişul ei, am mers la Genova unde, după o scurtă oprire, ne-am îmbarcat pe un vapor italian pentru Napoli. Acolo am stat vr'o zece zile, mama căutând în acest timp casă de locuit, dar fără ca să găsască ceiace doria. Pe vapor făcuse cunoştinţă cu un principe di Fiumesalato San Cataldo, un nume mare din Sicilia şi cu soţia lui, o contesă Hauke din Polonia. La Napoli ne scoborîsem la acelaş otel şi-i vedeam zilnic. Ei văzând că mama nu găseşte la Napoli o casă care să-i convie, o sfătuiră să meargă să s'aşeze la Palermo, unde ziceau că ar găsi mai degrabă ceiace caută. Mama s'a lasat convinsă şi iată-ne plecaţi la Palermo. Aici erau

case destule, un *palazzo* lângă celalalt, dar toate mirosind a mucegaiu de departe şi unul mai trist decât celalalt. După trei sau patru zile petrecute în vizite la rudele principelui de San Cataldo, către care el ne aprovizionase cu scrisori de recomandaţie, mama s'a plictisit şi am plecat la Florenţa, unde era aşazat moşu-meu Mitică, fratele mai mic al tatei. Imi aduc bine aminte de această călătorie, căci marea era grea şi nu am încetat un moment să fiu bolnav, dela Palermo până la Livorno, iar vaporul pe care ne îmbarcasem, *Mongibello*, al unei societăţi italiene, era cât se poate de murdar şi de lipsit de ordine şi de comfort. Ajunşi la Florenţa, am tras la otelul de *Nord*, pe piaţa Santa Maria Novella, dar în curând mama a găsit un apartament foarte încăpător şi frumos, în via Cavour, într'o casă a banchierului Fenzi.

La Florenţa mi s'au luat o mulţime de profesori: de limba greacă clasică şi modernă, de franceză, de latină, de piano, de desemn, pe lângă lecţiile de limbă germană, de istorie şi de geografie ce mi le dădea domnişoara Endrödy, guvernanta surorilor mele. Profesorul meu de elină era un tânăr grec, numit Othon Fredericks, fiu de Bavarez venit în Grecia cu regele Othon, dar acuma mai Grec decât Grecii cei mai grecizanţi. Ca întreaga Elada hrănia o ură de moarte împotriva lui Edmond About, pentru că acesta scrisese *La Grèce Contemporaine* şi *La Roi des Montagnes*, două cărţi pline de spirit, dar în care îşi batea joc de Greci în chip destul de crud. Caşi toţi studenţii greci de pe acea vreme, Othon Fredericks avea un câne căruia îi dăduse numele de About şi căruia îi tăiese coada în

semn de dispreţ şi spre a răzbuna onoarea Greciei terfelită de About.

Lovitura de stat a lui Cuza şi perpectiva legii rurale ne-au adus înapoi în ţară după o absenţă de numai şăpte luni. Tata, căruia îi era mare dor de noi, se grăbi să se folosească de nesiguranţa răspândită în cercurile marei proprietăţi prin reformele lui Cuza pentru a ne aduce înapoi în ţară. Dealtmintrelea mi se pare că nici mamei nu-i păru rău să se întoarcă acasă la dânsa, căci am văzut-o veselă la ideia întoarcerii în ţară.

Am făcut atunci o călătorie din cele mai frumoase. Am mers cu calea ferată la Livorno şi de acolo, cu un vapor al Mesageriilor Maritime franceze, la Messina, oprindu-ne câteva ceasuri la Civita Vecchia şi la Napoli. La Messina ne-am mutat pe alt vapor al Mesageriilor Maritime, mai mare, pe care făcând încunjurul Peloponezului, ne-am oprit câteva ceasuri la Pireu, iar de acolo, tăind curmezişi prin Arhipelag, am mers la Constantinopol unde ne-am oprit trei zile. Am vizitat împreună cu mama tot ce se putea vizita într'un timp atât de scurt, petreceam însă noptile pe vaporul *Gânge*, care ne adusese dela Messina. Tocmai în ziua plecării la Galaţi, mutatune-am pe alt vapor mai mic, tot al Mesageriilor franceze, pe care am străbătut Marea Neagră în condiţiuni excelente. Dela Galaţi la Căiuţi am făcut iar călătoria cu birje jîdoveşti, oprindu-ne la Tecuciu, unde am mas la una *mama Smaranda Doftoroaia*, o protejată a tatei care exercita profesiunea de medic, fără să fi făcut vr'odată studii medicale, dar opera zicea lumea, curi miraculoase şi avea necontenit procese cu doftorii cărora li facea o concurenţă din cele mai aprigi, iar ei o dădeau în judecată pentru exerciţiu ilegal al medicinii.

CAPITOLUL VII

Din Domnia lui Cuza

Cuza era nu numai un barbat cu minte excepţional de ageră, dar firea îl mai înzestrase cu mari însuşiri de barbat de stat. Era foarte simpatic, ştia să se facă popular şi iubit şi să păstreze iubirea acelor cu care se găsia în contact. Avea un caracter pe cât de franc şi de deschis îl poate avea un conducător de oameni, era stăpân pe darul de a şti şi de a putea să se hotărască răpede şi să se ţie de hotărîrea luată, care dealtmintrelea era aproape totdeauna cea bună. Absolut neînfricat, avea pentru primejdie cel mai desăvârşit dispreţ. Era prieten bun şi credincios, cu totul lipsit de fudulie şi de fumuri; vechilor prieteni, ramaşi în situaţiunile cele mai umile, li arata aceleaşi atenţiuni ca înainte de Domnie; avea oroare de pompă şi de ceremonial. Din nenorocire era cinic şi nu avuse parte de creştere în adevaratul sens al acestui cuvânt. Adică dacă ştia, ca aproape toţi boierii de atunci, să se poarte foarte bine într'un salon, nu fusese învaţat să şi stăpânească patimele, poftele şi aplecările fireşti. Dacă Cuza ar fi avut parte de o asemene creştere îngrijită, ar fi fost un barbat cu totul excepţional.

Dar de unde să fi luat el atare creştere? Dela ţiganii părinteşti? Căci, afară de prea puţine excepţiuni, dela mâna ţiganilor şi a ţigancelor, în vremea copilăriei lui Cuza, primiau copiii boierilor întăia lor creştere. Cu totul mic era acei copii care erau crescuţi de străini culţi, în stare să li dee o educaţiune în acceptiunea ce o dăm astăzi acestui cuvânt, iar părinţii primului Domn al Principatelor Unite, erau departe de a dispune de mijloace îndestulătoare pentru a creşte astfeliu pe copiii lor. Ei erau oameni de treabă, care se vede că inculcară fiului lor principii de cinste personală, dar nu dispuneau, ei însîşi, nici de creştere îngrijită nici de cultură nici de mijloace însamnate. Am avut norocul ca natura să înzestreze pe Cuza cu o fire care avea parte de multe instincte frumoase, cu o minte excepţional de deschisă, cu avânturi generoase şi cu rari aptitudini pentru conducerea oamenilor. Dar, în schimb, ea a făcut dintr'însul un barbat care prin cinismul ce-l arata în unele privinţi, prin robirea cătră poftele şi slăbăciunile sale, nu era, ca cea mai mare parte din membrii de atunci ai boierimii noastre, decât un copil al naturii.

Nici în casa părinţască, nici în pensionatul lui Cuénin, care era mult mai bun decât s'ar putea crede, nici la Paris, unde a trăit câţiva ani, mai mult petrecând decât învăţând, n'a avut el unde să înveţe să-şi stăpânească instinctele şi poftele şi să se desfacă de unele obiceiuri care, mai ales după ce a urcat treptele scaunului domnesc, înfăţoşau un contrast izbitor cu situaţia la care ajunsese.

Incă înainte de Domnie avea reputaţia *unui stâlp de cafenele* şi a unui *craiu*. Căsătorit încă de tânăr cu Elena Rosetti-Solescu, o rudă depar-

tată a noastră, găsise în ea toate virtuţile care fac podoaba unei femei, afară de inteligenţă şi marea ei afecţiune pentru el o făcea să treacă peste purtarea lui, arătând în această privinţă o surprinzătoare lipsă de demnitate care îl încuraja să urmeze pe calea apucată.

Ii plăcea mult sexul frumos, avusese înainte de Domnie, legături cu câteva femei mai uşuratece din societate, dar li prefera profesionalele. Era lucru obşteşte cunoscut că-şi petrecea nopţile în localurile de petrecere din Ieşi şi din Galaţi. Indată după ce se urcă pe scaunul domnesc, nu lipsiră femei interesate din societatea mare care să brigheze situaţia de *amantă oficială a Domnului*, s'au văzut chiar, spre marele scandal al întregii luni ieşene, două surori dând o luptă aprigă pentru favoarea lui, a doua soră suplantând în rolul de amantă în titlu, pe cea dintâiu. Amorurile de care Cuza a avut parte au fost dealtmintrelea toate venale, cel mai interesat şi tot odată cel mai lipsit de credinţă fiind acel care a ţinut aproape tot timpul Domniei şi chiar după cădere, cu acea care îl făcuse să creadă că copiii altuia sunt copiii lui.

Cunoscută este, mulţămit lipsii de demnitate a Doamnei, care s'a pretat acestei comedii, adoptarea a doi copii din care unul fusese, dragă Doamne, găsit cu prilejul inundării unui cartier popular din Bucureşti. Se ştie că părechea domnească a înfiet atunci, nu copiii lui Cuza şi ai amantei sale (care nu existau), ci acei ai zisei amante cu Librecht, inspectorul general al poştelor şi telegrafelor, favoritul Domnului.

Legăturile sale cu amanta în titlu nu-l împiedecau dealtmintrelea nici pe el să frecventeze toate femeile uşoare din Bucureşti şi chiar să le

aducă la palatul domnesc care, în această privință, devenise un loc rău faimat. Lipsa lui de creștere se mai manifesta adesa prin zeflemelele și glumele de prost gust ce și le permitea cu creaturi având interes să i le permită. In vremea în care Dimitrie Sturdza era secretarul său și locuia la palat, nu pierdea nici un prilej pentru a-și bate joc de nepasarea ce tânărul boier îl arata cătră sexul frumos, trimeţându-i, ca să-l aștepte în camera de culcare, femei în *deshabillé*. S'a întâmplat chiar că secretarul venind într'o zi în cabinetul Domnului ca să lucreze cu el, l'a găsit ţinând pe genunchi o fată cu totul desbracată ale cărei frumuseţi Domnul voia ca Sturdza să le admire în chip amărunţit, ceiace i-a atras un răspuns pe cât de verde pe atât de indignat. Dar societatea lui obișnuită era din nenorocire alcătuită din oameni cu totul deosebiţi de Dimitrie Sturdza: împrejuru-i mișuna o camarilă de creaturi cu moravuri la feliu ca ale stăpânului, din care prea puţini îi erau credincioși, iar și mai puţini aveau pentru han acelaș dispreţ ca el.

Această camarilă era alcătuită din amanta în titlu cu unele neamuri, din Neculai Docan un văr al lui Cuza, din Librecht. aventurier belgian sau luxemburghez, devenit favoritul și factotumul său, din care făcuse un director general al poștelor și telegrafelor și încă din alte câteva personagii de acelaș soiu. Printre intimi bucurându-se de mare trecere era și generalul doctor Davila, dar nu se vede ca acesta să se fi folosit de favoarea domnească pentru a se îmbogăţi, căci a murit sarac. Trecerea lui Davila era foarte pozitiv datorită deosebitelor și marelor sale merite.

Cuza venise pe scaunul ţării cu nume bine stabilit de judecător integru și de ocârmuitor drept

şi vrednic: *oca lui Cuza* era vestită în amândouă ţările. Apoi mai era cunoscut ca barbat de o deosebită energie, cum dovedise chipul în care ştiuse, în timpul ocupaţiunii austriace dela 1854—1856, să reprime excesele şi actele de indisciplină ale soldăţimii austriace la Galaţi. Noul Domn fu îndată bine văzut de popor, care nu întârzie să simtă că pe scaunul ţării de acuma are un prieten şi un ocrotitor. In schimb abia fusese ales, şi clasele privilegiate care îl alesese, căci numai ele alegeau (Moldova numarînd sub legea electorală a Convenţiei, numai vr'o mie şăpte sute de alegători), dar care simţise că nu cu ele va merge noul Domn, începeau să-l trateze ca duşman. Şi într'adevăr, el era de mai înainte hotărît să schimbe cu desăvârşire situaţia umilită şi obijduită în care se afla ţărănimea, adică masa naţiunii, restituindu-i macar parte din drepturile ce i se cotropise şi să sileasca clasele privilegiate ca şi ele să iee parte la sarcinile publice.

Ar fi cu totul nedrept să se pretindă că starea ţaranului era mai nenorocită pe moşiile administrate în regie de boierii cei mari: dimpotrivă, adevarat era tocmai contrarul. Stăpânii mici, şi mai ales posesorii (arendaşii) erau neasamanat mai împilatori, mai neînduraţi decât boierii cei mari şi vechilii lor, în administraţia cărora intra îndeobşte foarte multă neglijenţă şi risipă, pe când la ceilalţi nu se ierta nici macar un puiu de găină şi prea adesa se mai pretindeau munci şi dări peste cele legiuite, se întrebuinţau prăjini şi stânjăni mai lungi sau mai scurţi după cum cerea nevoia momentului, apoi se abuza de groaznica stare de incultură a ţaranului pentru a-l încarca la socoteli. Dar marea majoritate a boierilor mari, care într'adevăr nu abuza de nişte

drepturi *ce nu erau specificate de Regulamentul Organic*, dar de fapt existau, ţinea îndeobşte cumplit la putinţa eventualei lor exercitări. Dacă nicăiure în Regulament nu se zice că stăpânul moşiei are dreptul să aducă la scara curţii sau a cănţeleriei sale pe vr'un ţaran, să-l întindă jos, la pământ şi să pue să-i aplice un număr de lovituri de biciu sau de nuiele mai mic sau mare, după placul lui, totuş acesta era un drept ce boierimea mare şi mică aproape întreagă, îl exercita, de fapt, o parte dintr'însa într'adevăr cu oarecare discreţiune, dar la care ţinea morţiş şi-l privia ca ceva sacru şi chiar binefăcător pentru ţaran.

Cuza aparţinea cu bună samă boierimii, familia lui era fără îndoială veche, ocupase funcţiuni de samă şi era înrudită şi încuscrită cu familiile cele mai mari, totuş ea nu făcea parte din acel număr prea restrâns de neamuri având pretenţia să alcătuiască singure ceiace, la mijlocul veacului trecut, era privit ca alcătuind *aristocraţia sau boierimea mare*. Aceasta era alcătuită dintr'un număr de vr'o treizeci de familii, parte de origină indigenă, parte de origine greceasca, care, în cele două veacuri trecute, izbutind să monopolizeze slujbele cele înalte şi puterea politică în ţară adunase averi însamnate. Pentru cei mulţi din membrii acestei *mari boierimi* Cuza nu era decât un *parvenit;* mulţi dintr'înşii votase pentru el, dar acest vot fusese dat într'un moment de însufleţire patriotică, (de care în curând s'au căit) pentrucă nu se vedea cum să se ajungă altfeliu la Unire în opinia lor, deci noul Domn era lipsit de autoritate. In curând însă au putut constata că el este foarte hotărît să şi-o impue.

Intăia cerere adresată de Cuza ţării a atins un punct foarte simţitor al clasei privilegiate. Intemeindu-se pe starea de lipsă absolută a finanţelor ţării, ministerul moldovenesc, care era prezidat de Vasile Sturdza, fostul caimacam din Căimăcămia de Trei, a cerut Camerei să voteze o contribuţiune de 5 milioane de lei asupra proprietăţii funciare. Până atunci boierimea era scutită de dări şi proprietatea funciară nu era impusă. Domnul se bizuia, pentru a face această cerere, pe articolul 46 al Convenţiei, care hotăra egalitatea tuturor Românilor înaintea dărilor. Această contribuţie fu votată în unanimitate, iarăş într'un moment de însufleţire, dar şi acuma căinţa nu întârzie. Trecură luni fără ca să se poată încasa macar un ban, din pricină că proprietarii puneau feliu de feliu de beţe în roate pentru împiedecarea oricărei lucrări de constatare a cîtimii dării. Mai mult chiar, ministerul care promulgase legea relativă la darea în chestiune nu întârzie să fie dat în judecată, sub cuvânt că, contrar stipulaţiunilor Convenţiei, legea aceasta fuse promulgată înainte ca Comisia Centrală să se fi pronunţat asupra ei.

Insă, în acel moment (30 Ianuar 1859) Comisia Centrală încă nici nu era constituită, iar propunerea de dare în judecată nu era altceva decât un *răsvot* în chestiunea dării, care numai mult mai târziu a putut să fie hotărîtă, sporind duşmănia între foştii privilegiaţi şi Domn.

Şi aici trebuie să amintesc că acea classă privilegiată era departe de a fi excluziv alcătuită din aristocraţia de naştere, mare sau mică. a ţării, dar că era dimpotrivă înecată în mulţimea *boieriţilor* făcuţi, împotriva stipulaţiunilor Regulamentului, în timpul guvernelor ce îşi

succedase dela 1834 încoace. Dacă tatei desfiinţarea acestui privilegiu nu i-a fost pe plac, vatavul nostru de ogradă, *serdarul* Neculai Lefter, vechiulul nostru, medelnicerul Manolache Oatu şi vatavul dela Pralea, medelnicerul Iancu Popovici făceau de turbare clăbuci la gură, când denunţau *batjocura* ce li se făcea punându-i să plătească bir ca oricare *mojic de ţaran* sau ca oricare *cioară de ţigan.*

Comisia Centrală a fost în sfârşit alcătuită, dar această alcătuire de loc nu a contribuit la aducerea unei atmosfere de pace. Cum am aratat mai sus, tata a fost ales preşedintele ei şi el acuma numai de simţiminte binevoitoare către Domn nu era însufleţit. După ce Comisia, cu foarte mare încetineală, şi-a discutat şi votat regulamentul interior, ea a început să discute proiectul de constituţie şi, cu acest prilej, spiritul ostil al dreptei faţă de Domn a izbuhnit pe faţă. In mesaj, Cuza atinsese număroase chestiuni relative la deosebite reforme menite să pue în acord legislaţia în fiinţă a ţării cu hotărîrile Convenţiei. In proiectul de răspuns la acel mesaj, nu se face absolut nici o menţiune despre reformele în chestiune, avându-se însă grijă a se aminti Domnului îndatorirea luată: *că va privi îndoita sa alegere numai ca o datorie, ea să nu fie altceva decât o verigă care să lege trecutul de aspiraţiunile viitorului: Unirea ţărilor române sub un Domn străin*". Şi după ce proiectul apasa asupra primejdiei de desmembrare ce-l înfăţoşa sistemul electiv, termina prin cuvintele: „*roagă pe Inălţimea Sa ca, fără a lasa să se piardă momentele favorabile, să facă a se ajunge la scopul dorit*".

Şi această politică era cu desăvârşire greşită, căci în acel moment era absolut cu neputinţă să se obţie dela Europa prinţul străin şi Unirea desăvârşită. Era exclus să se obţie prinţul străin căci, atunci nici Turcia nici Austria nici Rusia nu-l voiau şi nici Napoleon al III-lea nu vedea vr'un temeiu pentru a-i grăbi aducerea, fiind din parte-i foarte mulţămit cu Cuza. In realitate, insistenţa pusă de către o parte a Românilor ca să ceară principele străin, plictisiau numai în acel moment pe acele puteri care nu-i erau hotărît contrare, Napoleon al III-lea era foarte dispus să lucreze pentru o Unire mai perfectă, dar sub Cuza. Stăruindu-se de către o parte din Români a se cere imediata aducere a principelui străin, nu era altceva decât a pune piedeci demersurilor începute din prima zi la Constantinopol de către Negri, în înţelegere cu Domnul, pentru obţinerea unei Uniri mai perfecte. Pe de altă parte era firesc ca această insistenţă de a cere lui Cuza să-şi cedeze cât mai curând locul în care avea conştiinţă că poate aduce serviciile cele mai însamnate ţării, nu putea decât să-l jigneasca adânc şi să mărească hogaşul dintre el şi foştii privilegiaţi.

In urma înfrângerii Austriei în Italia, Poarta văzându-se izolată, nu putuse decât să recunoască în sfârşit, după nouă luni de amânări, îndoita alegere a lui Cuza, dar prin două firmane deosebite, iar vizita Domnitorului la Constantinopol nu avu loc decât în toamna anului 1860. La această primire au lipsit însă cu desăvârşire toate formele umilitoare care erau până atunci legate de ceremonie. Sultanul primi pe Domn în picioare şi făcu chiar câţiva paşi înaintea lui. Chipul în care se înfăţişia până atunci solemni-

tatea, sultanul şăzând pe tron, prosternarea Domnilor în faţa suzeranului, *sărutarea papucului*, apoi rămânerea lor în faţa lui cu mânile încrucişăte pe piept, ramaseră lucruri ale trecutului.

Circulările lui Cogălniceanu din toamna anului 1860 în Moldova au dus la culme nemulţămirea foştilor privilegiaţi. Mai ales acea adresată la 18 Novembre prefecţilor stârni o adevarată furtună împotriva lui. Imi aduc bine aminte de indignarea şi de mânia tatei şi a întregului nostru cerc de rude şi de prieteni, care nu conteniau cu acuzările împotriva Domnului şi a ministrului său pentrucă „aţâţă pe ţarani la răscoală şi vor să-i îndemne la fapte ca acele care s'au petrecut în Galiţia". Nu ştiam de loc atunci ce erau acele fapte care s'întâmplase în Galiţia şi când se întâmplase zisele fapte, dar afirmarea că Cuza şi Cogălniceanu voiau să împingă pe ţaranii noştri să comită grozăvii o auziam cel puţin de zece ori pe zi.

Şi, Doamne, frumoasă mi s'a părut mie acea circulară a lui Cogălniceanu, când vr'o cinci ani mai târziu, am dat din întâmplare peste dânsa. Reproduc parte din cuprinsul ei mai jos.

Camera Moldovei, sub cuvânt că ministerul, prin suspendarea şi exilul la Slatina a mitropoliului Moldovei, Sofronie Miclescu, a violat articolul 46 al Convenţiei, a votat în urma raportului făcut de Lascar Catargiu, darea în judecată a ministerului Cogălniceanu. Precum s'a dovedit mai târziu, suspendarea şi exilul acestui mitropolit a fost o pedeapsă din cale afară uşoară şi meritată pentru fapta săvârşită de el, care nu era nimica mai puţin decât o cerere de ajutor, adresată de el împaratului Rusiei, împotriva măsurilor foarte binecuvântate de altfe-

liu, luate de guvernul Moldovei pentru a aduce ordine în administraţia averii eparhiilor şi mănăstirilor chinovii ale Moldovei. Nu era deci precum se vede nimică mai puţin decât înaltă tradare, în urma căreia, de atunci şi până la reîntoarcerea Basarabiei la patria-mamă, Rusia a găsit prilej să secvestreze, în folosul său, toate moşiile aflate între Prut şi Nistru a ziselor aşăzăminte bisericeşti ale Moldovei, cu întreg venitul lor.

Către acest temeiu s'au mai adăugit însă, alte capete de acuzaţie, care erau circulara din 18 Noemvre 1860, precum şi faptul de a fi supus pe proprietari la contribuţia către cutia sătească, acel de a fi făcut în fiecare sat câte o închisoare pe calea beilicului, înfiinţarea de judeţe săteşti şi altele de acelaş feliu, în fine Cogălniceanu mai era acuzat că a calcat libertatea individuală punând să aresteze şi dând în judecată pe preşedintele municipalităţii de Ieşi, Balica.

Acestor capete de acuzaţie el a răspuns în cursul a trei şădinţi, cuvintele sale cele mai de samă fiind acele rostite în şădinţa dela 11 Fevruar 1860, care ar trebui să fie înscrise în inima oricărui Român. La acuzaţiile mai mărunte, cum erau: supunerea proprietarilor la contribuţie către cutiile săteşti: a răspuns că proprietarul face parte din comună, că cheltuielile cutiei săteşti pentru facerea podurilor, plata *Monitorului*, salarul vornicului şi al scriitorului erau mai mult în folosul proprietarului. In ce priveşte închisorile săteşti, făcute de săteni pe calea beilicului, a zis, că bataia desfiinţându-se, ea trebuie vrând nevrând înlocuită prin alt chip de a pedepsi delictele; iar dacă a înfiinţat fără lege judeţele săteşti, a făcut-o în scop de a scapa în sfârşit pe

ţaran de judecata proprietarului, prea adesa totodată judecător şi împricinat în cauză. In fine, vorbind de arestarea şi darea în judecată a lui Balica, a zis:

„Am făcut-o fiindcă a fost necuviincios faţă cu ministrul ţării sale. Dar de ce nu protestaţi oare contra zilnicelor încălcări ale libertăţii individuale a ţaranilor, zilnic, încalcată nunumai de subprefect şi de jandarm, dar şi de gospodarii moşiilor, de vechilii şi de vatajii şi de feciorii boiereşti. Dacă merit un blam este că nu am întrebuinţat toată energia pentru ca articolul 46 din Convenţie să devie un adevăr nu numai pentru cei tari ci şi pentru cei slabi.

Dar principala greutate a acuzaţiei era îndreptată asupra vestitei circulări dela 18 Novembre 1860. Grigore Balş aruncase cuvintele:

„Vă îndemn să binevoiţi a ceti circulara d-lui Cogălniceanu către prefeţi, din ziua de 18 Noemvre, pe care circulară toată ţara a declarat-o de provocatoare, spre a vedea dacă viaţa şi proprietatea puteau să fie ocrotite sub ministerul domniei sale, după asemene provocări".

Reproduc aici părţile cele mai însemnate ale discursului lui Cogălniceanu. Ele mi-au făcut atunci o impresiune atât de adâncă, realitatea şi adevărul tabloului făcut de el a stării de lucruri dela ţară în acel moment mi s'a înfăţoşat în chip atât de drastic înaintea ochilor, în cât ţin ca cuvintele marelui Moldovan să nu lipsească din aceste *Amintiri*.. Aceste cuvinte pe mine, fiul uneia din căpeteniile privilegiaţilor, al unui adversar, înverşunat al abolirii *imediate* a privilegiilor, au avut darul să mă facă, de când le-am cetit pentru întâia oară la vrâsta de treisprezece ani, par-

tizanul însufleţit al ideilor şi al simţimintelor cuprinse într'însele.

„Vin acuma la circulara circulărilor, la faimoasa circulară din 18 Noemvre, care s'a numit circulara provocătoare. De mai nainte, Domnilor, vă spun şi vă declar cu toată franchetea, că sînt pentru îmbunătăţirea soartei ţaranilor, sînt pentru împroprietărirea lor. *In îmbunătăţirea soartei ţaranilor văd tot viitorul ţării mele, văd fondarea naţionalităţii române.* Câtă vreme ţaranii vor fi sub jug, cât vor fi ei consideraţi ca nişte maşine, bune de produs grâu şi popuşoi, *până când ei nu vor fi lipiţi către ţară prin drituri şi avere, până când într'un cuvânt ei nu vor fi cetăţeni, noi nu vom avea o naţie!* Cel de pe urmă cuvânt al Convenţiei este fondarea naţionalităţii române şi, ca mijloc puternic întru aceasta, ea a ales, ea a prescris ridicarea claselor de jos! Articolul 46 nu zice, nu însemnează alta. Realizarea acestei misii, prescrisă guvernului lui Alexandru Ioan I, a fost visul meu, a fost obiectul întregii mele activităţi. Dar, d-lor, eu am voit ca să se creeze o aşa stare de lucruri, în cât cel de pe urmă ţaran să aibă cunoştinţa datoriilor şi a drepturilor sale! Am vrut ca, şi la noi, cel mai de pe urmă ţaran să poată zice ceiace zice fiecare Englez: *Dieu et mon droit!* Dumnezeu şi dreptul meu! Prin aceasta nu vătămăm nici un interes legiuit, dar contribuim la întărirea naţiei şi a ţării. O mai repet, *în cât timp ţaranul nu va avea conştiinţa drepturilor şi a conştiinţei sale către însuşi pământeni, cu greu o va avea către străini, în cât timp îl vom lasa în poziţia în care se găseşte astăzi-asuprit, bătut, tratat ca un dobitoc, nelegat către ţară prin nimică, ce sprijin vom putea avea dela dânsul în ora peri-*

colului, în ora în care va trebui să ni apărăm ţara şi naţionalitatea? D-lor să fim bine siguri că, în câtă vreme ţaranul nostru se va lasa să fie bătut de pământean, el se va lasa să fie bătut şi de străin; ba chiar va putea deveni instrument de răzbunare în mâna străinului! Este timp dar, ca înaintea interesului privat, să gândim la interesul cel obştesc, ca înainte de a ne ocupa de moşiile cele mici ale noastre, să ne ocupăm de moşia cea mare, de România, cum făceau părinţii noştri. *Chestia Orientului este plină de nori şi de fulgere; trebuie să ne gândim serios, ca de acum să ne ferim de trăsnetul ce ne ameninţă! Insă cu ce să ne ferim? Socotim poate că şi pe viitor trebuie să ne mărginim a primi pe cuceritorii noştri cu capetele pe tipsie, cum se zice în limba populară şi, la ducerea lor, să-i întovărăşim cu buchete de lăcrămioare? Socot că aceasta nu o mai voim. Ei bine, aceasta va fi în câtă vreme ţaranii, greul poporului, nu vor avea interese vitale materiale, pentru a sări şi a-şi apara moşia în contra străinilor năvălitori. Domnilor, 2000 de boieri nu fac o naţie.* Aceasta este un adevăr pe care nimene nu-l poate contesta..."

„...*socotiţi că o naţie nu are trebuinţă pentru apararea drepturilor sale şi de alte manifestaţii mai energice şi mai unanime? Şi socotiţi că acestea le vom putea avea în câtă vreme ţaranul nu va avea aceleaşi simţiri şi aceleaşi interese pentru ţară, întocmai caşi clasele superioare?*

„Eu, domnilor, ca să ajungem la aceasta, din toată inima m'am silit dar, aceia ce simţeşte boieriul pentru ţara sa, să fac să simţască şi ţaranul; am căutat prin acelaş interes să leg şi sucmanul şi surtucul; ca şi sub o haină şi sub alta, să bată o singură inimă. Spre a ajunge la aceas-

ta, vă mărturisesc, d-lor, am avut îndrăzneala, prin circulările mele, de a vorbi ţaranilor de drepturile lor, de demnitatea lor de Români; li-am vorbit de gloria strămoşilor lor, de timpurile lui Ştefan cel Mare şi ale lui Mihai Viteazul, când şi ţaranul simţia că are o patrie şi alăturea cu boierul se bătea pentru apărarea ei!..."

„Vorbind ţaranilor de Convenţiune, de drepturi, de naţiune, prin acestea nu am înţeles să înjosesc ci să ridic o clasă... Nime nu va tăgădui că Convenţiunea este o întreagă revoluţiune în existenţa noastră naţională, politică şi socială, însă o revoluţiune de sus, o revoluţiune de pace, ce împiedecă pe acea de jos, acea de stradă.

„Eu ca ministru m-am văzut faţă în faţă cu două revoluţii: una de sus şi alta de jos. Am preferat pe cea de sus, am căutat să ridic simţul şi demnitatea ţaranilor; m-am silit să li insuflu încrederea în nouele instituţii, mai drepte pentru dânşii decât cele vechi. Neadormita mea îngrijire a fost ca să fac pe ţarani să creadă în ocârmuire; căci aveam şi am convicţia că în cât timp ţaranii vor avea încredere în guvern, încredere mai ales în Alexandru Ion I, revoluţiune de jos nu va fi. Revoluţia de jos nu va fi decât atunci când vom înăduşi, când nu vom îndeplini dorinţile ţării, drepturile ce Convenţiunea le închezeşlueşte claselor de jos.

„Atunci negreşit se va întâmpla ce se întâmplă cu vaporul, care dacă prea se comprimă, sparge maşina, am voit ca să funcţioneze şi să ni ducă ţara înainte.

(Declară că nu a înţeles, voind ridicarea ţaranilor la demnitatea de cetăţeni, să jignească pe boieri. Este şi el boier, urmaş de boier, vornic mare).

„Am atacat boierismul, nu boierii. Spiritul boieresc şi-a făcut timpul, el nu mai poate a se menţine sub regimul convenţional. Acest boierism carele, sub formele convenţionalismului, ţine a pastra în putere privilegiul regulamentar, l'am combătut toată viaţa mea. Boierii însă ca indivizi niciodată nu i-am atacat. Au nu sânt o mulţime din ei, care au fost, în 1856 şi 1857, în capul marii noastre mişcări naţionale? Au şi însuş în cea mare chestie socială, adică îmbunătăţirea saortei ţaranilor, nu sânt mulţi boieri cu numele cele mai strălucite care împărtăşesc ideile şi principiile mele? Chiar dintre funcţionarii şi miniştrii regimelor trecute nu sunt mulţi care au îmbrăţoşat cu sinceritate ideile secolului şi situaţiunea actuală? Pentruce acestora li-aş închide viitorul? N-am înţeles să atac pe nimeni îndeosebi; am lovit boierismul fiindcă el este lovit de secolul nostru..."

„...Nu d-lor, nu eu am provocat pe ţarani! Nu eu am făcut că astăzi sunt mai dârji decât înnainte; că astăzi nu rabdă atât de uşor împilarea şi lovirea ca în timpul Regulamentului. Cel ce li-a ridicat conştiinţa drepturilor şi a demnităţii lor este marele act european, carele a făcut şi pe ţaran să iea parte la reprezentanţă în Adunările ad-hoc din 1857, act care iuând pe acei ţarani, ce mai înainte nici nu îndrăzniau a se arata la poarta Curţii, i-au pus pe băncile Adunării, alăturea cu **Domnul Ştirbei**, cu Domnul Bibescu, alăturea cu toţi dumneavoastră şi au făcut ca votul ţaranului să aibă aceiaşi greutate ca votul stâlpilor ţării. I-a mai provocat şi ambasadorul Reginei Marei Britanii care, la deschiderea Adunării din 1857, a invitat pe deputaţii ţarani la ceaiu, întocmai caşi pe cel întâiu

boier şi, în faţa tuturora li-a zis: ,Voi sunteţi adevaraţii reprezentanţi ai naţiunii române, voi reprezentaţi viitorul'.

„I-au mai întărîtat şi luptele dintre separatişti şi unionişti. I-au mai provocat rezultatul negativ ce l-au dobândit, în Adunarea dela 1857, cererile lor în privinţa boierescului! Ei care au iscălit cu noi toate dorinţile naţionale, când a venit timpul de a ne ocupa şi de cererile speciale, drept singur rezultat au capatat insulte dela această tribună, astfeliu că fiecare din bieţii deputaţi s'a întors pe la casele lor cu desnădejdea în inimă şi cu blăstămul pe buze şi nici macar în casele lor nu au fost liniştiţi. Pe unii i-au maltratat proprietarii pentrucă au îndrăznit a se tângui de soarta lor, pe alţii i-a tiranizat guvernul lui Vogoridi, care cu sila li-a luat până şi buletinele Adunării ad-hoc..."

„In sfârşit, spre a reveni la acuzările de provocare, au provocat pe ţarani o aşteptare de patru ani, cu toate că Convenţia zice că toţi Românii sunt egali înaintea legii, şi că se va proceda fără întârziere la îmbunătăţirea soartei ţaranilor. Iată, se apropie trei ani dela promulgarea Convenţiei.

„Ei bine! Eu nu fac întrebarea: care voce în aceşti trei ani s'a ridicat în favoarea ţaranilor? S-au votat în adevăr întinderea dărilor, întinderea recrutaţiei asupra tuturor claselor societăţii: însă pentrucă şi boierul şi proprietarul plăteşte bine, pentru aceasta uşuratu-s'a birul ţaranilor? Insă pentrucă şi feciorii foştilor privilegiaţi sunt supuşi la recrutaţie, pentru aceasta uşuratu-s'a ceva din sarcinile ţaranilor? Nu, îmbunătăţirea soartei ţaranilor până acuma nu s'a făcut şi prin urmare nu s'au precurmat nici

dreptele lor tânguiri. Aşa dar nu eu am provocat pe ţarani."

(Arată starea de nemulţămire în care se afla ţara când a fost chiemat la guvern, nemulţămirile claselor de sus şi de jos: lăcustele, boala de vite, recoltele răle din trecut, îngrijirile răspândite în ţară din cauza operaţiilor statistice şi a recensământului pentru recrutare, care se aplica pentru întâia oară, începuturi de răscoală la Botoşăni şi la Covurluiu, ţaranii strigând: *„Nu avem nimica de aparat: Dee soldaţi cei ce au moşii! Dee boierii!* (Arată cum a liniştit pe săteni).

„O cauză din nemulţămirile sătenilor erau obijduirile la care erau încă expuşi din partea proprietarilor şi mai ales a posesorilor greci.

„Dacă sunt mulţi proprietari buni, nu pot nega că sunt şi mulţi proprietari şi posesori răi, care, cu toate principiile Convenţiei, cu toate ordinele guvernului, maltratează pe ţarani ca în timpul Regulamentului. Ba sunt chiar moşii unde însăşi administraţia nu poate răsbate. Jandarmii se leagă cot la cot subprefecţiii sunt siliţi să încunjure moşia, în unele locuri însuşi proprietatea guvernului nu se respectează, precum s'a întâmplat la o moşie din ţinutul Romanului, unde proprietarul a secfestrat tărăboanţele, boii, căruţele unui antreprenor al departamentului lucrărilor publice. In agitaţia dar, care din ce în ce mai mult se întindea între săteni, măsura cea mai mare, mai salutară, era pe de o parte să stavilesc împilările, şi pe de alta să ridic moralul ţaranilor, să-i asigur despre viitor, să li insuflu încredere în ocârmuire şi în Domnul Ţării. Acesta a fost scopul circulării pe care d-l Balş a numit-o provocătoare. Cu ceva nepărtinire ea, din contra, s-ar putea numi împăcătoare".

Dă cetire circulării ministerului de interne al Moldovei No. 17025 din 18 Noemvre 1860.

Prin această circulară se recomandă prefecţilor să aducă la cunoştinţa ţaranilor că îmbunătăţirea soartei lor, închezeşluită prin articolul 46 al Convenţiei urmează să se facă în curând în chipul legiuit, iar până atunci să priveghеze pentru ca ei să nu fie obijduiţi peste prevederile legii de faţă.

„Pe cât ei sunt îndatoriţi a îndeplini legiuitele lor îndatoriri către proprietate, pe atâta şi proprietarii, posesorii şi vechilii trebuie a fi mărginiţi de a nu obijdui pe săteni peste legiuitul pont.

„Orice asupriri şi mai ales bătăile să conteneasca, şi să ştii cu deplin, d-le prefect, că ocârmuirea este hotărîtă a pedepsi cu cea mai mare asprime pe oricine, fie slujbaş, fie particular, care în viitor ar îndrăzni a obijdui pe ţarani.

„Fii aspru către cei nătângi şi răi, dar apără pe cei blânzi şi buni. Este vreme ca şi ţaranul să fie privit ca cetăţean; este vreme ca şi el să fie aparat în persoana, în cinstea, în averea lui. Aceasta este cea dintăiu, cea mai mare din datorinţile dumitale, d-le prefect, şi să ştii că voiu priveghia ca această datorinţă să se împlinească.

„M-am înştiinţat că prin unele sate umblă răuvoitori şi răsvrătitori şi se încearcă de a întărîta pe bunii noştri ţarani în contra ocârmuirii! A face aceasta este a fi duşmanul ţării, al Domnului şi al însuşi ţaranilor. Cine voieşte binele locuitorilor trebuie mai ales să-i îndemne la paza liniştii şi la supunerea către ocârmuire. Numai prin buna rânduială ţaranii vor putea dobândi dragostea Domnului şi a Puterilor legiuitoare; numai prin rabdare ţaranii vor izbuti la îmbunătăţirea soartei lor, făgăduită de marele puteri

ale Europei şi pe care Măria Sa Domnul din toată inima o voieşte a o pune în lucrare cât mai curând.

„Sileşte-te dar, d-le prefect, ca să linişteşti pe locuitori şi să li insufli încredere în Domnul ţării. Spune-li deadreptul, spune-li prin subprefecţi, ca ei să astupe urechile la vorbele răuvoitorilor şi răzvrătitorilor, oricari ar fi! Să-şi pue toată credinţa în Măria Sa Alexandru Ion şi în ocârmuirea lui. Cu toţii voim îmbunătăţirea soartei ţaranilor; şi, ca să ajungă la aceasta ocârmuirea este hotărîtă a trece peste toate piedecile, peste toate greutăţile. Măria Sa Domnul este pătruns de marea Sa chiemare; el ştie că nu poate fi pace, putere şi fericire în România, întru câtă vreme ţaranii nu vor fi fericiţi. Noi toţi câţi suntem de Măria Sa chiemaţi la trebile ţării, trebuie dar să ne pătrundem bine de aceste adevăruri. Respect drepturilor proprietăţii, dar respect şi drepturilor ţaranilor! Să cerem supunere dela dânşii, dar şi noi să li dăm dreptate şi aparare.

Partea reprodusă aici în cursive, mai ales pasagiile în care se vorbia de *fericirea* ce Domnul era ohtărît s-o asigure ţaranilor prin care cuvinte nu se putea înţelege decât improprietărirea lor, fusese mai ales ceiace stârnise mânia privilegiaţilor şi-i împinsese să ceară darea în judecată a ministrului care cutezase să dee o asemene circulară. împotriva căreia, judecând după principiile astăzi admise de toată lumea, nu se pot găsi decât cuvinte de laudă şi care, dată fiind starea de asuprire la care era supus ţaranul nostru atunci, combinată cu agitaţia de care era cuprins în urma participării lui la Divanurile ad-hoc, a răspingerii de către acel Divan a

cererilor sale, a luptelor pentru Unire la care fusese chiemat să iee parte şi a necontenitei amânări a îmbunătăţirii soartei sale promisă de Convenţie, făgăduinţă de care clasa ţărănească avea perfectă ştiinţă, nu se poate numi dimpotrivă decât un act de înaltă prevedere, datorit unei minţi deosebit de agere, de prevăzătoare şi de clare.

Despre izbânda propunerii de dare în judecată a lui Cogălniceanu, cred că nici majoritatea nici minoritatea comisiei nu şi-a fi făcut vr'o iluzie. Ministerul a demisionat şi nu s'a mai vorbit de dare în judecată. Lupta între boierime şi Domn a devenit din acel moment mai înverşunată şi mai aprigă din zi în zi, cea dintâiu fiind hotărîtă să se folosească până în ultimul moment de faptul că dreptul de vot alcătuia un adevarat monopol în mânile ei, iar cel de al doilea, absolut conştient de înalta misiune ce i-o impusese ridicarea lui la scaunele amânduror acestor ţări, adică aceea de a pune la cale preschimbarea unor turme de inconştienţi în naţiune de cetăţeni. Îşi dădea prea bine samă că aducerea la desăvârşită îndeplinire a unei asemene misiuni, departe de a fi cu putinţă în scurtul timp în care îi putea fi dat să ocupe aceste scaune, cerea fără îndoială un timp neasamanat mai lung decât viaţa de care putea să aibă parte, era însă hotărît ca el să fie acela din al cărui voinţă şi sârguinţă să fi plecat măreaţa mişcare.

Şi fără îndoială că, într'adevăr, lui sunt datorite cele dintâi fapte concrete care alcătuiesc începutul ei.

Opoziţia conservatoare nu scapa în acest timp nici un prilej pentru a cere Domnului desăvârşirea Unirii şi aducerea principelui străin; în

realitate nu ştia prin ce mijloace să scăpe de el mai răpede. Cuza şi cu Costache Negri, prietenul şi nepreţuitul lui ajutor la Constantinopol, unde acum reprezenta amândouă ţările, s-au folosit de această necontenită agitaţie şi frământare pentru a reprezenta Porţii şi puterilor garante că Domnitorului îi este cu neputinţă să menţie ordinea şi să ocârmuiască Principatele dacă nu se desăvârşeşte Unirea, căci pe lângă frământarea şi nesiguranţa pricinuite de nedesăvârşirea ei, organismul alcătuit de regimul convenţional dela 1858 este deosebit de greoiu şi de costisitor: cu Comisia Centrală, cu cele două Camere deosebite dela Ieşi şi dela Bucureşti, cu cele două ministere, cu celelalte complicaţiuni şi, mai ales, din cauza legii electorale alcătuită de Convenţie, în puterea căreia dreptul de alegător la Cameră îl posedau în amândouă Principatele, mai puţin de patru mii de alegători. Colegiile electorale erau ridicol de mici: astfeliu în ţinutul Ismailului, dealtmintrelea destul de populat, avea drept de vot *un singur alegător* şi aceşti alegători aparţineau aproape toţi vechei clase privilegiate, în oborîrea privilegiilor căreia consista partea cea mai importantă a reformelor de efectuat şi ale căror săvârşire era prescrisă de Convenţie. Nu se putea gândi la o reformă pe cale constituţională a legii electorale în fiinţă, căci şi deputaţi şi alegători priviau orice modificare implicând întinderea sufragiului ca o adevarată sinucidere. Cuza mai adusese, prin Negri, la cunoştinţa Porţii şi a puterilor că Comisia Centrală terminase proiectul de lege rurală, iar Camera Moldovei dându-şi samă cât era de neaparat ca această lege să fie întocmai aceiaş în amândouă Principatele, pentruca una din popula-

ţiunile rurale să nu fie mai favorizată decât cealaltă, cere ca amândouă Camerile întrunindu-se în Bucureşti, s'o discute şi s'o voteze împreună. I-ar veni greu Domnului să se opue unui asemene pas care ar putea să aibă urmări incalculabile.

Consideraţiile de mai sus pe care Negri le desvoltase în repeţite rânduri verbal, în cursul anilor 1860 şi 1861, atât demnitarilor Porţii cât şi ambasadorilor marilor Puteri, le mai comunicase aceloraşi, în vara anului 1860, în urma cererii Domnitorului, printr'un memorand scris. Opoziţia conservatoare aflând despre conţinutul acestei piese, fu cuprinsă de o mare îngrijorare, mai cu samă din cauza atacului asupra monopolului său electoral. Se ştia că de mai mult timp urmează tratări cu Poarta şi cu celelalte puteri pentru desăvârşirea Unirii, se vorbia de o conferinţă ce avea să se ţie asupra acestei chestiuni la Paris sau la Constantinopol şi se mai ştia că, în chestiunea Unirii, Poarta era acuma dispusă să facă mari concesiuni. Acel moment a fost ales de opoziţie pentru a face în Camera moldovenească, o interpelare prin care se cerea guvernului să răspundă dacă: „cu prilejul conferinţii ce avea să se ţie la Paris, luase măsuri a se încunoştiinţa din nou pe puteri, despre viile aşteptări ale ţării de a vedea realizate dorinţele rostite de Divanurile *ad-hoc*."

O interpelare la feliu a fost adresată în Camera Ţării Româneşti îndată ce se primi acolo telegrama aducând la cunoştinţă textul acestei interpelări. Guvernul dădu în amândouă camerile un răspuns evaziv.

Departe să aducă folos cauzei Unirii desăvârşite, interpelarea îi punea numai piedici. Domni-

torul şi cu Negri izbutise să moaie cerbicia Turcilor, paşalele îşi cam luase nădejdea de foloasele băneşti ce li aduceau altădată schimbările de Domni, iar principala noastră potrivnică, Austria, după înfrângerile ei în Italia şi pacea de la Villafranca, nu mai ţinea limbagiul ţanţoş de altădată, Cuza era sigur că este pe punctul să desăvârşească Unirea. Dar insistenţa pusă de camere asupra principelui străin amerinţa să strice totul. Napoleon al III-lea voia Unirea desăvârşită, dar o voia rămânând Cuza Domn. Poarta se resemna la Unire, temându-se ca Cuza să nu o desăvârşească cu dela sine putere, întemeindu-se pe protecţia şi sprijinul împaratului Francezilor, dar nici într'un chip nu voia s'audă de un Domn străin. Până şi Austria se arata acuma, în urma unor procedeuri dibace ale lui Cuza, dispusă să stee la vorbă pe tărîmul desăvârşirii Unirii, dar era absolut intratabilă în ceiace privia Domnul străin. Nenorocita interpelare pusă la cale de dreapta, n-a făcut decât să amâe pe câteva luni desăvârşirea Unirii adică scopul ce-l doriau cu toţii.

O viguroasă campanie împotriva Domnului străin şi în favoarea eredităţii în familia lui Cuza, dusă atât de prietenii personali ai Domnului cât şi de stânga până atunci răuvoitoare lui, contribui mult la liniştirea Austriei şi a Porţii şi avu darul să mai sporească îngrijirea privilegiaţilor: ideia Domniei ereditare în familia lui Cuza supărându-i şi mai tare decât Unirea fără Domn străin şi cu Domnia lui Cuza fără ereditate. Imi aduc aminte de indignarea de care tata şi prietenii săi politici erau cuprinşi când se gândiau că ni-ar putea fi dat să vedem odată pe unul din copiii lui Librecht aşazat pe

scaunul acestor ţări. Eu nu înţelegeam cum Alexandru Moisă pe care, într'un ziar ilustrat, îl văzusem plutind, într'un paner, pe Dâmboviţă, era copilul lui Librecht şi când ceream lămuriri eram trimes la primblare.

Dreapta a mai slăbit-o deci cu cererile de Domn străin, ceiace a permis lui Cuza şi lui Negri să-şi îndoiască activitatea şi, la Decemvre 1861, să serbăm, înfăptuirea Unirii desăvârşite.

Poarta nu uitase să amestece la dulceaţa concesiunii ce ni-o făcea, picături groase de fiere. In firmanul slobozit spre acest sfârşit desăvârşirea Unirii era legată de următoarele condiţiuni: 1) era concedată numai pe vremea vieţii lui Cuza; 2) Comisia Centrală era numai suspendată pe acest timp nu desfiinţată; 3) nici o modificare nu se putea aduce în acest timp hotarelor Principatelor Unite; 4) aveau să se înfiinţeze două consilii provinciale unul pentru Moldova, celalalt pentru Ţara Românească; 5) Unirea avea să înceteze odată cu moartea lui Cuza şi se prevedeau toate amăruntele chipului în car ave a să urmeze atunci acea desfiinţare.

Dar Negri, într'o notă din 16 Noemvre 1861 către ambasadori, declarase că „nu ne vom supune la nimica din cele ce ni s'ar impune, aceasta chiar în puterea articolelor 22 şi 23 ale Tratatului de Paris şi a articolului 2 al Convenţiei. Iar Domnitorul, după cetirea mesajului în Adunarea moldovenească, a adăugit: „Unirea va fi aşa cum o dorim noi." Dealtmintrelea Poarta era departe de a dispunea de mijloacele necesare pentru a ni impune condiţiile ei, căci puterile nu ar fi lasat-o nici într'un caz să întrebuinţeze forţa spre acest sfârşit.

CAPITOLUL VIII

Din domnia lui Cuza (Urmare şi sfârşit)

Desăvârşirea Unirii, prin dispariţia Comisiei Centrale, contopirea celor două camere într'o cameră unică şi a celor două ministere într'unul singur, au uşurat în chip însamnat mecanismul administrativ şi legislativ atât de greoiu de până atunci, dar n'au suprimat dificultatea de căpetenie cu care se lupta Cuza: monopolul drepturilor politice a vr'o patru mii de privilegiaţi, dintr'un popor de peste patru milioane de suflete. Majoritatea covârşitoare a acestui număr infim de alegători aparţineau clasei privilegiate, compusă mai cu samă din proprietari de domenii întinse. Aceste mari domenii se alcătuise în urma unor cotropiri succesive şi progresive, în curs de veacuri, care transformase dreptul de folosinţă al căpeteniei săteşti dela origine, asupra unei părţi minime a hotarului aşăzării ocârmuită de el, unită cu folosinţa unor drepturi administrative şi regaliane, în proprietăţi grevate de un drept numai de folosinţă al obştiei săteşti asupra unei mici părţi din acel hotar, nu numai legată de munci şi de îndatoriri grele, dar mai fiind şi contestată.

Precum am arătat mai sus, generaţiile de stă-

pâni de moşii care au trăit în veacul trecut pot să invoace, în apararea lor, faptul că erau de o incontestabilă bună credinţă în ceiace privia sfinţenia dreptului de proprietate ce-l pretindeau şi-l exercitau aproape cu desăvârşire asupra *moşiilor* lor. Insuş Cogălniceanu nu-şi dădea samă până la ce punct era şubred acel pretins drept de proprietate absolută al stăpânilor de moşii împotriva căruia ducea o luptă atât de însufleţită, atât de grea. La începutul domniei lui Cuza exista un singur barbat, minţii puternice al căruia i-a fost dat ca, deşi lipsită de orice material documentar, să fie în stare să gâcească, dacă nu întregimea amăruntelor *dreptului românesc* din evul mediu, dar cel puţin faptul că, asupra pământului locuit de el, săteanul român avea un drept de *proprietate* supusă *obladuirii* unui stăpân care îl exercita în puterea vr'unui act domnesc şi acest barbat a fost Ion Brătianu. Din pacate el nu a tratat chestiunea în scris decât în ajunul loviturii de stat, când se ştia că împroprietărirea este un lucru inevitabil, căci frumoasele lui articole din *Românul* au apărut între 10 şi 19 April 1864. Chestiunile constituţionale îl ocupau, pe el şi pe amicii lui, mult mai serios.

Lui Cuza şi lui Cogălniceanu li revine fără îndoială fala de a fi fost fruntaşii luptei care a dat ţaranului român stăpânire deplină asupra unei mici părţi din pământul ce-l stăpânise odinioară strămoşii lui şi care-i fusese răpită printr'un lung şir de cotropiri, lăsându-i la sfârşit numai un slab drept de uzufruct asupra unei întinderi minime, drept contestat şi acela, şi exercitat numai în schimbul unor istovitoare corvezi.

Foştii privilegiaţi făcuse tot ce putuse, întâiu pentru a întârzia şi apoi pentru a împiedeca cu

desăvârşire sau cel puţin a reduce la un minimum *hoţia*, cum o numiau ei, proiectată de Cuza şi de Cogălniceanu în scop să-şi întemeze *o popularitate nesănătoasă*. Printre aceşti opozanţi la un act de dreptate şi de prevedere erau nu numai unii din barbaţii cei mai culţi din ţară, dar şi alţii de o bună credinţă ce a ramas nedesminţită până la sfârşitul vieţii lor, barbaţi al căror simţ de echitate şi de dreptate mergea adesa până la ridicol, iubitori sinceri ai poporului, ai ţării şi ai neamului. Dar trebuie să recunosc că desăvârşita sărăcie a materialului documentar stând atunci la dispoziţia publicului alcătuia (chiar pentru românul cel mai cult) o neputinţă absolută pentruca să poată reconstitui chiar numai principiile de bază ale *Obiceiului Pământului*. Ion Brătianu a dat în acest caz dovadă de un adevarat dar de divinaţiune; documentele care au permis pătrunderea tainii au fost publicate numai ani după promulgarea legii rurale. Astfeliu stând lucrurile, era firesc ca foştii privilegiaţi, stăpâni exclusivi asupra dreptului de a trimete deputaţi, să se opue cu cea mai desăvârşită cerbicie oricărei lăţiri a dreptului de vot. Ştiau prea bine că Domnul se va grăbi să profite de o întindere a sufragiului pentru a-şi alcătui camere favorabile reformelor ce se credea chiemat să le înfăptuiască, reforme din care cea dintâiu avea să fie tocmai *hrăpirea*, cum ziceau ei, a unei părţi din averea lor, pentru a o da ţaranilor. Din această cauză Domnul era redus să ocârmuiască cu camere veşnic ostile reformelor ce le propunea. Un întâiu proiect de lege rurală fusese alcătuit de Comisia Centrală, încă din întâiul an al activităţii sale, pentru a fi discutat şi aprobat tocmai în anul următor.

Prin această lege urma ca, dela promulgarea ei înainte, tocmelile dintre săteni şi stăpânii de moşii, pentru locurile de hrană de care cei dintăi ar avea nevoie: arătură, fânaţ şi imaş, se vor face după forma obişnuită pentru tocmelile de bună voie. Nici o legiuire sau măsură administrativă nu putea să mai intervie pentru a regula asemene legături. Se da locuitorilor un termen de trei ani pentru a pune la cale astfeliu rapoartele cu proprietarii. Acei ce nu s-ar fi învoit în acest termen pentru viitor, erau liberi să urmeze în tot timpul vieţii lor aşăzământul în vigoare, cu volnicie să plătească în bani, după preţurile stabilite în localitate, munca ce o dădeau astăzi ca chirie a pământului. Această facultate era însă mărginită numai la întinderile legiuite ocupate de locuitori şi nici decum la prisoase ce le-ar lucra peste acele întinderi, apoi numai acei locuitori care lucrase până atunci boieresul (claca) proprietarilor respectivi, pastrau dreptul să rămâe până la moarte sub regimul legii vechi. Insurăţeii aveau să se tocmească cu proprietarul prin bună învoială. Sătenii erau declaraţi „*embaticari* (emfiteoţi) asupra locurilor de casă, a sădirilor de vii şi a pământurilor de care puteau dispune după cuviinţa lor, în schimbul embaticului obişnuit în localitate, fie în bani fie în natură". Ei erau, bine înţeles, slobozi să-şi mute locuinţile unde vor voi, fără oprire.

Precum se vede, prin acest proiect de lege se pastra un drept de folosinţă la minima parte de pământ ce i-o lasase Regulamentul Organic numai acelei părţi a ţărănimii care lucrase boieresc până atunci şi care avea să mai lucreze până la moarte. Dreptul ce-l aveau însurăţeii să primească pământ la căsătorie era desfiinţat.

Numai o îmbunătăţire a soartei ţaranilor nu alcătuia deci legea rurală votată de Comisia Centrală, căci ea răpea ţărănimii orice drept de folosinţă la pământ îndată după stângerea generaţiunii care, în acel moment, lucra boierescul (claca). Dimpotrivă, privilegiaţii săvârşiau astfeliu o nouă hrăpire, punând cunună tuturor cotropirilor anterioare. Căci reforma propusă răpea ţărănimii dreptul de a fi pusă, la căsătorie, în posesiunea minimelor parcele la care o îndretăţia ultima şi cea mare hrăpire: acea săvârşită de Regulamentul Organic. Cum ar fi putut deci Cuza să-şi închipue că, păstrând legea electorală în vigoare, ar putea ajunge vr'odată la îmbunătăţirea soartei ţaranului?

Şi din zi în zi deveniau mai vederate semnele unei adânci frământări în massele poporului, până când, în Ianuar 1862, aceste nemulţămiri au izbuhnit în răscoală făţişă. Ţaranii din judeţul Buzău s-au răsculat sub povăţuirea lui Niţă Mălăierul şi au apucat drumul Bucureştilor, devastând şi prădând în cale hambarele şi aşăzările stăpânilor. A trebuit să se trimată trupe spre a-i opri şi a-i linişti. Măsurile de rigoare au putut deocamdată să calmeze agitaţiunea.

Intăiul minister comun amânduror ţărilor, sub care se petreceau aceste fapte, era luat de Domn din dreapta: Barbu Catargiu îl prezida. Când Ion Brătianu îl interpelă asupra arestărilor făcute, el răspunse că: „răscoala ar fi putut da ţării o lovitură care ar fi cufundat-o în prăpastia din care nici strănepoţii noştri n'ar fi putut-o scoate". Chestia era privită de Cameră şi de guvern ca atât de primejdioasă, încât interpelatorul nici nu a fost lasat să-şi desvolte interpelarea.

Voiu observa că partidul liberal muntean, pe cât îi era cu putinţă, se ferea să se ocupe de chestia ţărănească. Chiar când a fost chiemat la putere şi-a concentrat sforţările mai ales asupra chestiunilor constituţionale, cum erau: dreptul de vot şi libertatea presei.

Ion Brătianu zicea, în şădinţa Camerei dela 11 Fevruar 1863:

„Când ni făcea domnul Cogălniceanu şi alţii din Moldova imputarea: de ce nu discutăm chestia proprietăţii, noi răspundeam că în ambele părţi litigante există încă prejudecăţi; că chestiunea cere să fie discutată în toată liniştea, cu tot sângele rece necesar; că trebuie să aşteptăm până ce vor vedea proprietarii, că modul proprietăţii de astăzi nu este cel mai profitabil pentru dânşii; să vadă că au alte resurse, mai bune decât acele ce li dau legile existente. Să începem, ziceam noi, cu alte reforme: cu moralizarea funcţionarilor, cu garanţiile comerţului, cu institutele de credit. A intrat în capul ţaranului ideia că toată cauza răului de care suferă ţara este proprietarul. Dacă bate piatra, dacă plouă broaşte, cauza este că proprietarii au proprietăţi. De aceia am zis capului statului, pe când eram la guvern, să nu atingem chestiunea proprietăţii; să căutăm mai întâiu a înfrăţi spiritele, a lumina pe ambele părţi; să facem întâiu institutele necesare şi, când vom rezolva legea proprietăţii, s-o rezolvăm astfeliu în cât s-aducă regenerarea României, iar nu să punem în pericol existenţa noastră naţională; căci un războiu civil este nenorocirea cea mai mare”.

Mă tem că dacă s'ar fi aşteptat pentru rezolvarea, şchioapă cum a fost dată chestiunii rurale de Cuza şi de Cogălniceanu, ca proprietarii să

se convingă „că au alte resurse, mai bune decât exploatarea moşiilor lor prin boieresc, să se moralizeze funcţionarii, să se stabilească garanţii pentru comerţ, să se întemeieze institute de credit" şi, mai ales, „să se înfrăţească spiritele", s'ar fi dat vreme şi prilej să se mai producă încă cel puţin zece mişcări ca acea a lui Niţă Mălăieru, din ce în ce mai violente şi mai puternice, adică tocmai războiul civil de care Ion Brătianu se temea că va izbuhni, rezolvând atunci chestiunea

Am reprodus cuvintele de mai sus ale şefului partidului liberal pentru a arata: 1) că ferma voinţă de a desăvârşi reforma rurală a fost o voinţă moldovenească şi, 2) că ea a pornit dela Cuza şi dela Cogălniceanu, personal.

In cursul desbaterilor pentru reforma rurală, Barbu Catargiu, preşedintele primului minister comun, a fost asasinat pe când ieşia dela Cameră fiind în trăsură cu colonelul Neculai Bibescu, prefectul poliţiei Capitalei.

Barbu Catargiu era adversarul de căpetenie al oricărei atingeri la vechea stare de lucruri. Cuvântul lui avea darul să farmece cu desăvârşire pe partizanii trecutului. N-am înţeles niciodată pentruce, căci argumentaţia discursurilor sale mi-a părut totdeauna cu desăvârşire slabă. Am chestionat în această privinţă atât pe tata cât şi pe alţi colegi ai lui din întâia cameră comună. Toţi mi-au răspuns acelaş lucru: argumentarea discursurilor lui Barbu Catargiu era într'adevăr slabă, adesa nulă, dar timbrul vocii care le rostia, nuanţările ei, gesturile şi mai ales mimica lui te impresiona adânc: el era mai mult un retor admirabil decât un orator de samă [1].

1) Se ştie că, în tinereţele lui, Barbu Catargiu a fost surprins de un oarecare Palama noaptea, la femeia lui.

Era cunoscut ca adversarul cel mai neîmpacat al oricărei atingeri la dreptul de proprietate absolută ce-l pretindeau stăpânii de moşii, drept ce-l privia ca intangibil, se ştia că nici într'un caz o reformă în sens favorabil ţaranilor, a raporturilor în vigoare atunci între pământ, sătean şi stăpân, nu se va putea efectua sub ministerul prezidat de el. Mai era cunoscut ca adversar tot atât de ireductibil al extensiunii sufragiului; stătea deci în cale tocmai scopului celui mai scump al Domnului şi al lui Cogălniceanu de o parte, al partidului liberal muntean de alta. Impotriva reformei regimului rural se rostise în sesiunea în curs numai odată şi în chip relativ moderat. Dar se întâmplase că, tocmai în ziua asasinării sale (11 Iunie 1863), el interzise o mare întrunire ce acel partid îl proiectase pentru a serba aniversarea revoluţiei dela 1848. Căutându-se deci după asasinat: *cui folosia mai mult fapta de groază săvârşită*, răspunsul nu a putut să fie altul decât: *Domnului şi partidului liberal muntean*. Tata nu stătea macar un moment la îndoială pentru a acuza pe Cuza. Il văzuse puţine momente după asasinat şi zicea că: *avea crima scrisă pe faţă*. Cei mulţi însă declarau în gura mare că faptaşul nu putuse să fi fost pus la cale decât de liberalii munteni. In cât priveşte pe Cuza, convingerea mea este că niciodată gând atât de blastamat nu a trecut prin crierii lui: nici una din faptele

---

Spre a ieşi din încurcătură, Catargiu a înjunghiet pe Palama. Grigore Ghika, care domnia atunci în Ţara Românească, a pus să aducă pe Barbu Catargiu la Curte, a poroncit să-l întindă, fiindcă era *evghenist*, nobil pe postav roşu şi să-i administreze o falangă zdravănă, după care Catargiu a găsit cu cale să părăsească ţara pe câţiva ani.

sale, nici unul din amăruntele vieţii lui nu autoriză bănuiala că ar fi fost în stare să îndemne la vr'un asasinat. Apoi ştim acuma cu prisosinţă că el încă de atunci se gândia la lovitura de stat şi se sfătuia cu Napoleon al III-lea asupra ei; ce zor avea deci, el, care prin nimică nu a dovedit vr'odată macar urmă de instincte sanguinare, să recurgă la asasinat pentru a înlătura pe un barbat peste al cărui opunere la proiectele sale putea trece fără a-şi pata mânile cu sânge. Doară Cuza era Român moldovan.

In ce priveşte generaţia de atunci a liberalilor munteni, mai mult decât îndoielnica lor înrudire cu atentatul lui Fieschi nu ar ajunge pentru a autoriza să li se atribuie lor paternitatea uciderii lui Barbu Catargiu: a trecut de atunci o viaţă de om şi, afară de nişte fanfaronade, precum este cuvântul *ce se zice* că l-au trimes la 1875, lui Carol I: „să cruţe ţara de comiterea unui asasinat etc." şi de o nenorocită mărturisire făcută în Cameră, de întăiul Brătianu, relativ la o *tolerare* de asasinat, nu s'a putut pune în sarcina lor nici urmă de asasinat politic. Trebue să recunoaştem că prin nimică n'au dovedit liberalii munteni că ar fi sanguinari şi capabili de asasinate. In schimb însă, Ion Brătianu tatăl a mărturisit, în Camera dela 1866, că ştie cine a fost asasinul lui Barbu Catargiu. Care sunt cuvintele pentru care n'a dat în vileag numele acestui asasin este greu de înţeles. Umbla pe atunci vorba că făptuitorul era un Ungur numit *Bogati*, pe care crima lui l-ar fi *îmbogăţit* [1]). Dar cine oare l'a pus la cale?

1) Ion Brătianu către Cogălniceanu în şedinţa Camerii dela 11 Octombrie 1866: „Barbu Catargiu n-a fost omorât

De oarece partizanii trecutului de loc nu se feriau să proclame în public bănuiala că asasinarea lui Barbu Catargiu era opera a însuş Domnului, faptul nu a putut bineînţeles decât să înveneneze şi mai mult relaţiile aşa şi aşa atât de încordate între ei.

Proiectul de lege rurală al Comisiei Centrale trecu prin Cameră aproape nemodificat, combătut în chip serios numai de Cogălniceanu. Apărătorii trecutului nu se temeau de nimică ca de promulgarea lui de către Domn, doriau şi nădăjduiau să poată scapa şi de lege şi de Cuza. rămânând cu moşiile şi cu boierescul neştirbit. Iar Domnul, ferm hotărît să îmbunătăţască soarta ţărănimii, nici nu se gândia să sancţioneze o lege care, departe să îmbunătăţască soarta masei poporului, o înrăutăţia în chip însemnat, mai ştirbind încă din drepturile ce-i rămăsese asupra pământului. Nemulţămirea în popor se făcea din zi în zi mai adâncă, iar partidele politice începeau să schiţeze, în alegeri pentru a răsturna pe Domn.

Acesta, într'o scrisoare către Negri, caracteriza aceste partide prin cuvintele: *des fous et des traîtres, (nişte nebuni şi nişte trădători).* Din partea lor boierii noştri nu scapau nici un prilej pentru a manifesta ura şi dispreţul lor către Domnitor. La noi spre exemplu, magarul nostru, un dobitoc deosebit de îndărătnie şi de vicios, purta numele de Alexandru Ion I, la Comăneşti, la Ghikuleşti un câne cu trei picioare, extraordinar de urît, fără coadă şi chior de un ochiu nu răspundea decât numelui de Cuza, iar la Gro-

de un român; d. Cogălniceanu trebuie să ştie, asta". Cogălniceanu răspuzând că nu ştie, Brătianu lămureşte: *Trăieşte o persoană care ştie şi care-ţi va putea spune.*

zeşti, la Lascar Bogdan, numele Domnului era dat unui vier de soiu bun, dar atât de răutăcios în cât au fost siliţi să-l împuşte şi în multe case boiereşti era la feliu.

Este însă incontestabil că Cuza ne dusese cu o mână foarte sigură la desăvârşirea Unirii şi că identificându-se în chip aşa de hotărît cu interesele ţărănimii ne-a scapat de o groaznică revoluţie, în schimb administraţia lui lasa mult de dorit, cum de altmintrelea nici nu putea să fie altfeliu. S'ar fi putut merge mai încet cu crearea de servicii noui, dar nu încape îndoială că organizarea de până atunci era pe picior mult prea restrâns pentru a îndestula toate nevoile unei ţări care voia să se apropie de nivelul celorlalte state europene. Faptul că s'a copiat în chip absolut servil administraţia franceză în toate ramurile serviciului public, ceiace cerea înfiinţarea unui mare număr de posturi noui, pe care era imposibil să le umpli cu titulari care macar de departe să fi fost în stare să îndeplinească numai esenţialul din datoriile incumbându-li, a creat o stare de fapt care, în această privinţă justifica cu desăvârşire calificativul de *regim à la Soulouque* dat de tata nouei ere. Se fura de sus şi până jos, în această privinţă numai regimul postbellic actual poate fi privit ca întrecând în corupţiune pe acel de atunci. Apoi ignoranţa şi incapacitatea funcţionarilor era de necrezut: nu înţelegeau de loc legile ce erau chiemaţi să le aplice; ordinele şi comunicările lor erau nişte halimale, adevarate modele de incultură, de zăpăceală şi de incapacitate. Dealtmintrelea, de unde ar fi putut oare nenorocitul de Cuza să adune, în această ţară, pradă de veacuri a celei mai grozave corupţiuni şi aproape analfabetă,

numărul trebuincios de funcţionari destoinici şi cinstiţi cerut în chip imperios şi urgent de o organizare europeană a Statului român creat de Tratatul de Paris şi de Convenţia dela 1858? Regimul într'adevăr că era „*à la Soulouque*", dar unde erau barbaţii care l'ar fi putut face altfeliu? Insă avea fără îndoială şi Domnitorul partea lui de răspundere în această stare de lucruri.

Precum am spus-o mai sus, Cuza dacă era personal cinstit şi desinteresat, era în schimb cinic, avea o ideie proastă de omenire şi era foarte rău încunjurat, de barbaţi cinici caşi el, apoi pe deasupra cei mulţi din ei mai fiind necinstiţi şi lacomi. El mai era şi leneş, punea puţin interes pentru mersul administraţiunii, a justiţiei şi a finanţelor. Viaţa de excese ce o ducea slăbindu-i organismul, contribuia la „lasarea în voia lui Dumnezeu" a întregii ocârmuiri interne.

Era neadormit în ceiace privia relaţiunile cu străinătatea şi nimene n-a aparat demnitatea acestei ţări, atunci vasale, cu mai mare vrednicie decât a aparat-o el în situaţiunile cele mai dificile. Ţin bine minte cum chiar tata îl lăuda pentru chipul în care a ştiut să apere cinstea ţării şi să evite orice demers umilitor din partea ei în afacerea transportului printr'însa, în Sârbia, a unor arme cumparate de acel principat din Rusia, deşi un asemene demers era pretins de Poartă şi de Austria şi sprijinit de puteri.

In vara anului 1863 s'a produs incidentul dela Costangalia. Polonia se răsculase şi lupte grele se dădeau pe pământul ei. Regimentele de *cosaşi* dădeau greu de furcă oştirilor ruseşti. Polonii bejenari în lumea întreagă alergau sub steagurile dictatorului Langiewicz, pe graniţele Galiţiei se organizau cete de luptători care, ascunşi în pă-

duri, aşteptau momentul oportun pentru a trece hotarul. Comitetele polone avură atunci ideia să întrebuinţeze, spre acelaş sfârşit de comasare de forţe, Delta Dunărei şi Basarabia retrocedată nouă la 1856.

Sub comanda lui Milkowski se alcătuise în Deltă, probabil cu ştirea şi consimţimântul plătit al autorităţilor turceşti, o ceată cuprinzând aproximativ 150 de Poloni, cei mulţi stabiliţi de mai demult în Turcia, care aproape toţi aparţinuse unuia din corpurile de voluntari poloni în soldă turcească care luase parte la războiul Crimeei, pe lângă care se mai aflau şi Poloni veniţi într'adins din alte ţări, precum şi Francezi amici ai cauzei polone. Nu ştiu care au fost motivele care i-au putut face să creadă că guvernul român îi va îngădui să treacă prin Basarabia noastra pentru a pătrunde în acea rusască şi, străbătând pe aceasta în tot lungul ei, să poată da mâna cu tovarăşii care luptau pe pământul patriei.

Pe lângă că ideia străbaterii unei aşa de mari întinderi de teritoriu inamic, cum era acea care despărţia graniţa română de acea a Poloniei ruseşti, de cătră o trupă atât de puţin număroasă, alcătuia o adevarată nebunie, apoi ei se mai înşalau cu desăvârşire asupra intenţiunilor lui Cuza. Indată ce Domnul avu cunoştinţă despre trecerea Polonilor pe teritoriul nostru, dădu ordin colonelului Călinescu, comandantului garnizoanei Ismailului, ca imediat să se pue în urmărirea lor, să-i oprească şi să-i silească să se predee. Călinescu porni îndată cu tot efectivul de care dispunea, câteva sute de oameni, în parte recruţi şi se puse în marş în urmărirea Polonilor, mai venindu-i ajutoare. Polonii fură ajunşi

la satul Costangalia, unde Călinescu şi cu Milkowski avură o întrevedere în care, la somaţiunea de predare a colonelului român, Milkowski opuse un refuz categoric. Călinescu ordonă deci atacul. Polonii erau, aproape toţi, barbaţi care făcuse războiul, armaţi în chip minunat, cu carabine Minié, bine aprovizionaţi în muniţiuni şi bine comandaţi. Românii, cu mult superiori în număr, erau în parte recruţi, aveau puşti rele, dispuneau de muniţiuni puţine şi, ceiace era şi mai dezastros, erau rău comandaţi. Am auzit mai mulţi martori oculari, toţi soldaţi sau grade inferioare, care mi-au povestit, toţi în acelaş chip, cum a urmat lupta. Atacul care urma să se dee pe trei coloane, a pornit bine, cu avânt, dar îndată ce s'a înteţit focul bine îndreptat al Polonilor culcaţi la pământ, în tiraliori, s'ar fi auzit în rândurile române un glas care comanda: „la dreapta (sau la stânga, numai ţin minte) împrejur, băieţi, că ne prăpădim!" Două din coloanele de atac au dat înapoi în desordine, numai a treia, alcătuită din soldaţi aparţinând regimentului al 5-lea de linie, ar fi ajuns la lupta cu baioneta, nefiind însă sprijinită s'a văzut silită să dee înapoi, dar în cea mai desăvârşită ordine. Toţi acei dela care ţin aceste amărunte mi-au spus că acei asupra cărora cade vina neizbutirii atacului au fost maiorii Cocea şi Saegiu.

Călinescu neînoind atacul imediat, din cauza lipsei de muniţiuni, Milkowski s'a grăbit să plece înainte şi a fost ajuns de Români pe malul stâng al Prutului, în faţa satului moldovenesc Râşeştii. Polonii erau sleiţi de puteri, lipsiţi de alimente, iar superioritatea numerică a Românilor zădărnicia orice nădejde că îşi vor putea urma calea; s'au predat. Din partea Românilor au fost, după

datele oficiale, 18 morţi şi 35 de răniţi, din Poloni au căzut mai puţini.

Milkowski a obţinut dela Domn o audienţă şi, între alte întrebări ce i-a pus Cuza, cum scrie într'o scriscare cătră Negri [1]) Baligot de Beyne, secretarul particular al acestuia, au fost şi acele ce urmează:

— *Que pensez-vous de mes soldate?* (Ce părere *ai despre soldaţii mei?)*

— *Monseigneur, ils sont très braves. (Monseniore, sânt foarte viteji).*

— *Et que pensez-vous de mes officiers? (Şi ce părere ai despre ofiţerii mei?)*

— *Monseigneur, je ne les ai pas vus. (Monseniore, nu i-am văzut).*

Toţi participanţii la nenorocitul *raid al lui* Milkowski exprimase aceiaşi părere despre soldatul român. Mulţi subofiţeri s'au distins în chip deosebit, între alţii, sergentul Botez, tatăl domnilor Botez dela Ieşi.

Un tânăr Francez, ofiţer în corpul lui Milkowski, o păţi însă findcă într'un local public din Galaţi, vorbi în termeni dispreţuitori de ofiţerii români. Un ofiţer de faţă îl provocă şi îi trimese, în genunchiu, un glonte care îl ţinu mai multe săptămâni în pat.

Rezultatul puţin glorios al luptei dela Costangalia dădu duşmanilor lui Cuza nou prilej de incriminări, învinovăţându-l că nici de organizarea oştirii nu s'îngrijeşte, cu toate cheltuielile ce ţara le face pentru ca aceasta să fie la înălţimea ei. Par'că o armată se poate crea, în patru ani, la un popor care de două secole nu mai are tra-

1) Despre această corespondenţă a lui Bagliot cu Negri vezi amănunte la capitolul XV.

diţiuni militare şi a avut drept şcoală preliminară acea a miliţiilor regulamentare. Apoi ce-i puteai cere, pe tărîmul militar lui Cuza care, în şăsă săptămâni, fuses făcut de Vogoridi, din *leitenant*, colonel.

In curând însă îi era dat Domnului să aducă ţării unul din serviciile cele mai strălucite ce a fost vr'odată dat unuia din fii săi să-i aducă, prin readucerea în patrimoniul naţiunii, în urma secularizării bunurilor mănăstirilor închinate, o foarte însamnată parte din averea ţării, alienată încă de veacuri în favoarea unor instituţiuni religioase străine, care prin abuz, transformase o simplă supunere, în drept de proprietate absolută. Această măsură, săvârşită sub al doilea minister Cogălniceanu, împotriva voinţii Porţii şi împotriva Rusiei care apara cu înviersunare interesele Bisericii Ortodoxe, este opera lui Cuza şi a lui Costache Negri, care au ştiut să pregătească pe lângă Franţa şi Anglia un tărîm prielnic, asigurându-ne împotriva primejdiei să fim în urmă siliţi a da înapoi şi au ştiut să aleagă cu dibăcie momentul favorabil pentru aducerea la îndeplinire a acestei măsuri. Secularizarea, căreia budgetul acestor ţări i-a datorit ieşirea din starea de neagră mizerie în care dusese până atunci un traiu mizerabil, este un act exclusiv datorit acestor doi mari Moldoveni.

Camera, a cărei mare majoritate aparţinea dreptei duşmane Domnului, a votat secularizarea prin aclamaţiuni, dar a urmat să se opue cu cerbicie atât la întinderea sufragiului cât şi la altă reformă a regimului rural decât acea care despoia pe ţaranul român de ultimele drepturi de folosinţă ce-i rămăsese asupra pământului ce altădată fusese aproape întreg al lui.

Domnul, din ce în ce mai convins de absoluta necesitate a unei reforme agrare care, îmbunătăţînd soarta ţărănimii, să suprime orice primejdie de răscoală a maselor populare, era împiedecat s-o îndeplinească prin Cameră, căci aceasta, precum am aratat, era aleasă aproape exclusiv numai de către proprietarii de moşii, opuşi atât reformei rurale cât şi oricărei modificări a legii electorale în fiinţă care ar fi pus capăt monopolului la dreptul de vot de care, aproape singuri foştii privilegiaţi se bucurau. Se agitase de repetite ori ideia să se obţie dela puterile semnatare ale Convenţiei o modificare a legii electorale în vigoare şi este probabil că ea s'ar fi putut obţine. Dar aceasta ar fi fost a solicita dela străin o schimbare la alcătuirea noastră constituţională, o atingere la autonomia atât de greu şi de recent dobândite de ţară, o încurajare la viitoare amestecuri a străinului în afacerile noastre interne şi la alte încălcări de asemene natură. Atât lui Cuza cât şi confidentului şi sfetnicului său de căpetenie în toate chestiunile externe, Negri, li era scârbă de asemene faptă. Nu mai rămânea deci decât o singură soluţie, un singur mijloc: lovitura de stat. Vedem ideia ei menţionată înainte de 1864, în diferite rânduri, în corespondenţa între cei doi barbaţi. Sigur este că Napoleon al III-lea fusese de mult sondat asupra atitudinii sale faţă de acest proiect şi că el nu i se aratase contrar. Am văzut, la ministerul afacerilor străine, un dosar din primavara anului 1864, alcătuit numai din telegrame descifrate între cabinetul Domnului şi Iancu Alexandri, fratele poetului, agentul nostru la Paris, în care este exclusiv vorba de necesitatea loviturii de stat. In una din aceste telegrame pornită din cabinetul

Domnului se găseşte întrebarea: *Jusqu'où faut-il aller? Jusqu'à la dissolution de la Chambre ou plus loin? (Până unde trebuie mers? Până la disolvarea Camerei sau mai departe?)* Convingerea mea este că opoziţia conservatoare, prin atitudinea dîrză şi hotărît ostilă adoptată faţă de Domn şi de ultimul proiect de lege rurală prezentat de Cogălniceanu, a făcut jocul acestora, căci este vederat că situaţia devenise atât de încordată în cât să nu lese lui Cuza alte alternative decât abdicarea sau lovitura de stat.

Intr'adevăr, de astădată comitetul delegaţilor Camerei admisese în sfârşit principiul împroprietăririi ţaranilor, însă numai pe porţiuni minime de teren, pe acele acordate de Regulamentul Organic palmaşilor, adică acelor care nu posedau boi, ci numai o vacă, iar preţul acelui pământ îl sporia cu 1/3 peste preţul prevăzut de proiectul guvernului. O asemene reducere a pământului stăpânit de săteni ar fi ajuns fără îndoială în acel moment pentru a deslănţui imediat o răscoală obştească, chiar dacă nu ar mai fi fost agravată şi de însamnatul spor de preţ al pământului.

Dar nici macar acest proiect de lege rurală mutilat, admis de comitetul delegaţilor ei, nu avea Camera de gând să-l voteze; ea era hotărîtă să nu schimbe nimica, să nu dee nimica, ci să răstoarne guvernul pentru ca să trăgăneze astfeliu lucrurile, să umilească pe Domn şi să-l desguste de putere. Se propuse un vot de blam care fu susţinut cu o cumplită violenţă de membrii cei mai cu vază ai opoziţiei, sub cuvânt că, prin propunerea acestui proiect de lege şi prin publicarea lui în *Monitor*, înainte ca să fi fost dat în desbaterile Camerei, se aţâţase poftele ţaranilor, pro-

vocându-i la răscoală. Moţiunea de blam a fost votată, ministerul şi-a dat demisia, pe care însă Domnul nu a primit-o, ci a prorogat Camera până la 2 Maiu.

Se vede că, în intervalul dela 15 April, ziua în care a fost prorogată până la 2 Maiu, când s'a întrunit Adunarea din nou, Domnul se asigurase de sprijinul lui Napoleon al III-lea şi era încredinţat că nu va avea nici o greutate din partea străinătăţii dacă va recurge la o lovitură de stat. Camera întrunindu-se la data fixată, s'a propus o moţiune hotărînd să se lucreze în secţiuni, neputându-se avea încredere într'un minister căruia i-a dat un vot de blam. Cogălniceanu, care cetise mesajul, aducând în discuţie legea electorală, prin care se lăţia mult exerciţiul dreptului de vot, a răspuns că Camera având a fi disolvată înainte de 15 August, nu se poate ocupa decât de legea electorală. Camera însă hotărînd urgenţa asupra moţiunii propuse, Cogălniceanu dădu cetire decretului de disolvare.

Dar deputaţii nu părăsiră sala de şedinţe, iar Lascar Catargiu, care o prezida, ramase la locul lui redactând un proces verbal prin care se expunea chipul în care Adunarea fusese disolvată. Din ordinul guvernului un pluton de soldaţi în arme intră atunci în sala de şădinţe şi expulsă dintr'însa pe deputaţi. Lascar Catargiu rămânând la locul său şi urmând să-şi redacteze procesul verbal cu cel mai mare sânge rece. Soldaţii se urcară la fotoliul prezidenţial şi lovindu-l în spinare cu straturile puştilor, îl siliră să plece şi el.

In aceiaş zi apărea o proclamaţie a Domnului în care lămuria temeiurile pentru care disolvase Camera:

„Am voit ca clacaşii, prin plata muncii lor, să ajungă a stăpâni părticica lor de pământ în plină proprietate. Cum a răspuns Adunarea la prezentarea proiectului de lege? O ştiţi cu toţii. Ea a dat un vot de blam Guvernului meu şi pentruce? Pentrucă proiectul înfăţoşat era o lege de dreptate, era realizarea speranţelor legitime a trei milioane de ţarani...'"

Chiema apoi naţiunea să se pronunţe prin plebiscit asupra legii electorale prezentate Adunării, precum şi a unei noui constituţiuni, căreia îi dădea numele de: *Statut desvoltător al Convenţiunii.* La vot, din 683.928 voturi exprimate, numai 1307 ar fi subscris: NU.

Ultimul paragraf al Statutului hotăra că: „Până la convocarea nouei Adunări, decretele domneşti, date după propunerea Consiliului de miniştri şi Consiliul de Stat fiind ascultat, vor avea putere de lege".

Pentru mine nu încape îndoială că, prin legea rurală dela 1864, Cuza a ferit ţara de catastrofa unei cumplite răscoale ţărăneşti, care ar fi putut prea bine să aibă drept urmare pieirea României şi, în orice caz, ruina ei pe mulţi ani. Fără lovitură de stat nu se putea ajunge la nici o îmbunătăţire a soartei ţaranilor din cauza legii electorale, care alcătuia un monopol al sufragiului tocmai în mâna classei care poseda cu mult cea mai mare parte a pământului celor două Principate. Dar tot atât de mai presus de orice îndoială este faptul că legea rurală a lui Cuza şi a lui Cogălniceanu a alcătuit o ireparabilă greşală.

Nu cunoşteau fiindcă din lipsă de material documentar nu puteau cunoaşte, chipul în care se desvoltase în ţările noastre legăturile dintre pământ, sătean şi stăpân. Cuza nu avea absolut

nici o cunoştinţă despre chipul în care chestiunile de aceiaş natură s'au rezolvat în alte ţări, Cogălniceanu cunoştea fără îndoială modul cum se deslegase raporturile rurale în Austria şi în ţările Germaniei, singurele în care până atunci, se pusese capăt prin legi legăturilor asămănătoare celor dela noi. Dar Cogălniceanu nu avea cunoştinţă că la noi întinderile de care ţaranul, avusese parte la origine, se ştirbise cumplit chiar până şi într'o epocă recentă, pe când acele întinderi, în Germania şi în Austria, rămăsese, îndeobşte aproape aceleaşi ca în evul mediu. Astfeliu că legea rurală a lui Cogălniceanu, adoptând dispoziţia comună a legilor regulând această materie în Austria şi în Germania, a pus şi el, precum se procedase în ţările susnumite, ţărănimea română în stăpânirea definitivă a întinderilor de care ele se folosiau în momentul reformei. Insă pe când în ţările suscitate acele întinderi rămăsese neschimbate din evul mediu până la reformă, la noi încălcările cele cumplite avusese loc la sfârşitul veacului al XVIII-lea, la începutul celui al XIX-lea şi cea mai cumplită chiar prin legiuirea dela 1830, în fiinţă la 1864. Aceasta nelăsând ţaranului decât parcele mizerabile, legea rurală a lui Cuza l'a împroprietărit numai pe acele petice.

Cea cu mult mai mare parte îi fusese răpită prin cotropirile succesive, urmate timp de cinci secole, de către urmaşii acelora care, la origine, nu posedau în acel hotar, în însuşire de căpetenii ereditare ale satului, decât o întindere puţin mai mare decât acea a fiecărui sătean, de care mai erau legate câteva drepturi datorite autorităţii ce o exercita.

Cuza şi Cogălniceanu au înfiinţat astfeliu o

proprietate parcelară care era menită să se transforme în cele mai multe cazuri, chiar dela a doua generaţie, într'o proprietate pitică.

Chestia avea să renască în curand. Nu se luase nici o măsură pentru a asigura însurăţeilor pământ, cum nu se luase nici una împotriva împărţirii parcelelor date între erezii celor dintăi improprietăriţi.

Indatorirea pusă de aşăzământul lui Ioniţă Sturdza stăpânilor de moşii să pue la dispoziţia locuitorilor care li lucrau boierescul până la concurenţa a două treimi din locurile de hrană de pe moşie, intrase, în a şăptea decadă a veacului trecut, cu desăvârşire în obiceiul ţării. Dacă Cuza şi Cogălniceanu, cunoscând întinderea spoliaţiunii ce a fost săvârşită de stăpânii de moşii faţă de ţarani în cursul veacurilor, şi mai ales la începutul celui al nouăsprezecelea, ar fi improprietărit pe aceşti de pe urmă pe două treimi din locurile de hrană a fiecărei moşii potrivit dispoziţiunii fundamentale a acelui azăzământ şi ar fi rezervat marile întinderi căzute în stăpânirea Statului numai ca o rezervă pentru improprietăriri viitoare, s'ar fi pus capăt de atunci pe veci chestiunii agrare şi s'ar fi creat, nu o mizerabilă proprietate rurală parcelară, ci o adevarată şi sănătoasă proprietate ţărănească şi chestiunea agrară nu ar fi luat proporţiunile ce le luase în momentul războiulu, proporţiuni care au silit guvernele ce şi-au succedat de atunci să facă nişte legi de expropriere din cauza cărora exportul nostru de cereale a scăzut în chip atât de desăvârşit, pentru mulţi ani, dacă nu pentru totdeauna. Marii cutezători ce erau Cuza şi Cogălniceanu nu au cutezat nici ei să meargă aşa de de-

parte şi s'au mulţămit cu o jumatate de măsură, şchioapă şi aceia.

N'am nevoie să mai arăt că ura tuturor partizanilor trecutului împotriva Domnului şi-a atins culmea după promulgarea legii rurale. Partidul liberal muntean care, şi el, ura pe Domn, fiindcă acesta îl ţinea departe de putere, s'a folosit de starea de lucruri existentă pentru a se uni cu dreapta spre răsturnarea oropsitului Cuza. Instituirea samovolnică a regimului dictatorial al Statutului nemulţămise adânc pe mulţi: se cădea dintr'un exces în altul. Până acuma puterea Domnului era cu desăvârşire paralizată prin faptul că puterea legiuitoare alcătuia monopolul exclusiv al unui număr infim de privilegiaţi ai averii. Iar acuma puterea Domnului devenia absolută, fără de nici un control, prin faptul că controlul era exercitat de nişte adunări, una aleasă de masse cu desăvârşire analfabete, incapabile să aprecieze valoarea dreptului ce li se pusese în mână cu totul la ordinele stăpânirii, iar cealaltă numită de Domn. Acesta devenise în realitate un autocrat fără de control. Şi acel Domn, deşi aproape genial, care doria binele şi mărirea neamului, neinteresat şi care îşi pastrase mânile absolut curate, era leneş, cinic, stăpânit de patima femeilor, încunjurat de barbaţi care, pe lângă viţiurile lui, mai erau lacomi de bani şi lipsiţi de scrupule în ce privia chipul de a si le procura. Având despre oameni îndeobşte cea mai proastă părere, când i se semnalau abuzuri şi i se cereau măsuri de represiune, Cuza răspundea:

— La ce? Doară altul care l'aş pune în locul lui n-ar fi mai cinstit.

Pe lângă aceste lipsuri, excesele îi sleise pu-

terile, îi muiese voinţa şi-i mai micşorase capacitatea de muncă, care niciodată nu fusese mare. Era conştient de urieşele servicii ce le făcuse ţării şi neamului şi inteligenţa lui rămăsese destul de ageră pentru ca să-şi dee sama că i-ar fi greu să mai adauge la ele. Apoi era desgustat de putere şi înţelegea că, date fiind animozităţile stârnite împotriva-i, i-ar veni mai uşor altuia să ducă greaua sarcină mai departe. Scoborându-se de bună voie de pe scaun, avea prilej să se ţie de cuvântul dat la alegerea lui: retrăgându-se îndată, îi era cu putinţă să facă a se alege în locu-i un Domn străin care ar fi în stare să asigure ţării statornicia magistraturii supreme.

Tulburările întâmplate în vara anului 1865 la Bucureşti, pe stradă, în timpul absenţei Domnului la băi, suscitate de liberalii munteni, au fost imediat reprimate fără greutate de guvern cu ajutorul armatei. Vor fi contribuit probabil şi ele la hotărîrea Domnului de a se retrage. Fapt este că el, încă dela 1 Octombrie 1865 scrisese lui Napoleon al III-lea pentru a-i comunica că este decis să abdice şi a-i cere sprijinul pentru aducerea unui Domn străin.

Ţin minte cum, la Decemvre 1865, a venit pe neaşteptate. Costică Şuţu la noi, la Căiuţi, spre a petrece noaptea, în trecere spre Comăneşti, unde voia să vâneze urşi la bârlog, un bun prieten al părinţilor mei şi pe urmă al meu. Mă aflam în biuroul tatei când a sosit şi a început a da veşti dela Bucureşti, de unde venia. Pus îndată de tata pe tărîmul politicii, el a povestit cum, fiind poftit la masă de Cuza al cărui ministru fusese şi cu care, deşi membru al dreptei, rămăsese în buni termeni. Domnul după masă, pe când făceau o partidă de biliard împreună, i-a făcut cunoscut

hotărîrea ce luase de a se retrage în viaţa privată, scrisoarea scrisă lui Napoleon al III-lea şi dorinţa ce o avea să aducă un Domn străin. Ţin minte cum tata rîdea cu hohot de ceiace numia naivitatea musafirului său şi declara că zisele lui Cuza erau numai *palavre* şi *minciuni*.

In ultimul mesaj de deschidere al Adunărilor rostit de el la începutul anului 1866, găsim la sfârşit cuvintele semnificative:

„In Alexandru Ion I, Domn al Românilor, Românii vor găsi totdeauna pe colonelul Cuza, care a proclamat, în Adunarea *ad-hoc* şi în Camera Electivă din Moldova, marele principiu al Regeneraţiei României şi care, fiind Domn al Moldovei, declara oficialmente Inaltelor Puteri Garante, când primia şi Coroana Valahiei, că el primeşte această îndoită alegere ca expresiunea neîndoelnică şi statornică a voinţii naţionale pentru Unire, *însă numai ca depozitar*".

Dar o asemene părăsire a scaunului domnesc de către adversarul lor nu putea să convie celor două partide de opoziţie: ea ar fi alcătuit pentru Cuza o adevarată apoteoză şi i ar fi asigurat, pentru tot restul vieţii, o imensă înrîurire asupra întregii politici româneşti. Au izbutit să se asigure de concursul unei părţi a garnizoanei Buucreştilor, începând prin regimentul de artilerie şi batalionul de vânători, acest din urmă o creaţiune a lui Cuza) şi răsturnarea a fost hotărîtă pentru noaptea de 11 Fevruar, când avea să fie de gardă la palat tocmai acest batalion, comandat de maiorul Dimitrie Lecca şi printre ofiţerii căruia mulţi erau afiliaţi partidului liberal muntean.

Domnul a primit din diferite părţi avertismente că are să fie detronat, nu ţinu însă samă de

ele, bizuindu-se pe cuvântul colonelului Haralambie, că poate conta pe credinţa lui şi a soldaţilor precum şi pe asigurările prefectului de poliţie, Alexandru Beldiman, că răspunde de linişte şi de siguranţa Domnului. Beldiman era sincer, dar conjuraţii ştiură pe cine să-i trimată pentru a-l ţinea într'un chef toată noaptea. Haralambie însă era însuş vîrît în conspiraţie până în gît: a doua zi, după răsturnare, unul din cei trei locotenenţi domneşti era el.

Precum se ştie, ofiţerii de vânători au pătruns în ietacul Domnului, pe care l-au găsit cu amanta lui în titlu şi l'au făcut să-şi semneze abdicarea pe spinarea celui mai voluminos din ei. Femeia care (deşi era departe de a-i fi cu credinţă) ştiuse să câştige o pe cât de mare pe atât de răufăcătoare înrîurire asupra lui, fu invitată să se îmbrace, un sublocotenent prezentându-i cămeşa de zi cu cuvintele:

— Doamnă, iacă cămeşa Domniei Voastre.

Domnul fu dus deocamdată la casa lui Ciocârlan, apoi fu trecut peste graniţă, la Predeal, unde se îndreptă spre Viena pentru a nu se mai întoarce în ţară.

La April 1867 el a adresat, din Paris, Principelui Carol o scrisoare în care îi comunica intenţia ce o are să s'întoarcă în ţară spre a putea pune în ordine oareşcare interese ce, din cauza plecării sale grăbite, rămăsese în suferinţă.

Arătă apoi Domnului cum el fusese unul din cei dintăi care, în Divanul *ad-hoc*, s'a rostit pentru Domnul străin, angajamentul luat de el după aducerea lui în scaun: că va fi gata să-l părăsască în favoarea unui Domn străin, lucrând din toate puterile în acest scop, îndată ce aceasta va

fi cu putinţă. Apoi arata Domnului că, printre hârtiile sale, oprite la Bucureşti de Guvernul provizor, a trebuit să se găsească brulionul scrisorii ce o adresase, la 1 Octomvre 1865, Imparatului Napoleon şi că termenii mesajului prin care deschidea ultima sesiune a Corpurilor Legiuitoare, şi unde declara că: „e gata a părăsi tronul pe care-l deţine numai ca un depozit sacru, nu puteau să-i fi ramas necunoscuţi. Iar astăzi toate dorinţile fiindu-i împlinite, Românii înşişi depunând acest depozit sacru în mânile A. S., singura lui părere de rău este: „că nu am avut timp eu însumi să vi-l ofer în numele lor. Aceasta ar fi fost pentru mine cea mai frumoasă răsplată şi adevarata încoronare a Domniei mele."

Termina declarând că: redevenit simplu cetăţean în ţara mea, aspir numai la fericirea de a găsi în ea, împreună cu familia mea, existenţa pacinică şi rezervată care convine deprinderilor şi poziţiunii mele. M'aş crede ferice mai cu samă, Măria Ta, de aş avea odată ocaziunea să vă arăt în persoană asigurarea sentimentelor mele şi să vă exprim dorinţa mea pentru fericirea şi durata domniei şi dinastiei Inălţimei Voastre Serenisime".

Se ştie cum Principele Carol a trimes lui Cuza răspuns că: „în împrejurările actuale ar fi mai bine să nu se întoarcă încă". Şi poate că acest răspuns a fost un act de prudenţă care a folosit şi ţării şi lui Carol I şi lui Cuza. Nu mă îndoiesc de sinceritatea hotărîrii fostului Domnitor, că nu se va mai amesteca în viaţa politică a ţării, dar greutăţile cu care a avut să lupte noul suveran au fost mari, patimile în joc violente şi dulce puterea pentru acel ce a mai exercitat-o odată cu succes. Cine ştie dacă, cu toată hotărîrea mani-

festată (cu bună credinţă în acel moment) că se va ţinea departe de politică, la un moment dat, nu ar fi putut să cedeze solicitărilor partizanilor şi la acele ale celorlalţi duşmani ai noului regim: *să salveze ţara*. Ştim că, în convorbirea ce a avut-o cu Cuza, în ziua de 21 April 1868, la Döbling, lângă Viena, ducele de Gramont, ambasadorul Franţei pe lângă curtea austriacă, acesta sondându-l asupra unei eventuale reveniri în scaun în urma stării nesigure şi nemulţămitoare din România, Cuza a răspuns întâiu printr'un refuz categoric: „să-şi reiee meşteşugul de altă dată". Ceiace, nu l'a împiedecat să adauge: „Dar, dacă mi-aş vedea ţara amerinţată de vr'o mare primejdie, dacă un mare interes românesc ar reclama conlucrarea mea; dacă ar trebui să plătesc cu persoana mea, în ziua aceia voiu fi gata, oricât ar trebui să mă coaste."

Marea primejdie ar fi putut să pară iminentă şi conlucrarea lui indispensabilă înainte caşi după 1868, răspunsul dat de Carol I, la 1867, scrisorii lui Cuza a fost deci un răspuns dictat de cea mai sănătoasă prudenţă. De această prudenţă s'a departat însă scrisoarea ce Domnitorul a scris-o lui Cuza în 1870 şi în care, în urma alegerii fostului Domn ca deputat, de colegiul al IVlea de Mehedinţi, îi zicea că, chiar de nu ar primi mandatul ce i se dăduse, va găsi, de va veni în ţară, o bună primire la principele domnitor. Răspunsul nu era prudent, căci prezenţa în ţară şi în Cameră a lui Cuza, atunci, în timpul războiului franco-german, ar fi adus, aproape cu certitudine, răsturnarea lui Carol I, chiar fără de voinţa lui Cuza. Mă tem că, în acest caz, n'ar fi luat parte la scandalul dela sala Slătineanu numai bătăuşii partidului liberal!

Din fapta dela 11 Februar este de regretat numai partea (dealtmintrelea capitală şi hotărîtoare) jucată într'însa de armată. Este de regretat că, cel puţin toţi acei conjuraţi, după ce au pătruns cu putere în ietacul acelui căruia îi jurase credinţă nu au imitat gestul colonelului Haralambie care, din propriul său imbold, a mărturisit că prin calcarea jurământului său şi-a feştelit uniforma şi s'a retras din armată.

Ţara însă fără îndoială că s'a folosit de schimbarea de regim. Cuza săvârşise fapte mari, de care neamul nostru va trebui să i fie în veci recunoscător, dar administraţia lui era deplorabilă, finanţele ţării erau cu totul darapante, România mergea drept la o catastrofă financiară. El dădea exemplul unui desfrâu din cele mai cinice, sta sub influenţa unei amante lacome, era înconjurat de o camarilă de favoriţi care, cei mulţi, erau cu totul lipsiţi de scrupule şi nu stătea la îndoială pentru a li încredinţa funcţiuni din cele mai importante, atât lor cât şi creaturilor lor.

Nu încape îndoială că administraţia care i-a urmat a fost mai bună şi mai puţin coruptă. Pe de altă parte viaţa privată neprihănită a noului Domn, atitudinea lui demnă, chiar puţin ţapănă, faptul că nu avea şi nici n-a avut vr'odată nici amantă nici camarilă nici favoriţi şi alegerea cu îngrijire de către el a acelor cu care se găsia în contact mai des, nu a întârziet să producă asupra societăţii noastre efectul lor binefăcător.

Când faci o comparaţie între Cuza şi Carol I, fie ca oameni fie ca Domnitori, eşti nedrept faţă de cel dintâiu dacă nu ţii samă de creşterea de care au avut parte şi unul şi altul.

Principele de Hohenzollern, membru al unui

neam de stăpânitori ai uneia din ţările cele mai civilizate din lume, fiu al unui barbat înzestrat cu o înaltă cultură şi cu însuşiri deosebite de barbat de stat, a avut parte de o creştere din cele mai îngrijite, aş putea zice de o creştere specială pentru uzul unor barbaţi expuşi, prin naşterea lor, să devie odată conducători de oameni şi, spre acest sfârşit, special pregătiţi în acest scop. Principele Carol mai fusese destinat la început să îmbrăţoşeze cariera ecleziastică, s'înţelege în scop să ajungă la cele mai înalte demnităţi ale bisericii catolice, ceiace însamnă că se cultivase într'însul mai cu deosebire necesitatea de a-şi stăpâni mai înainte de toate patimele, şi poftèle. Simţului de datorie şi cultivarea acea a instinctelor spiritului de ordine, al unei vieţi private demne şi a stăruinţii în întreprinderi. Cuza era fiul unui boier moldovan fără creştere, şi fără cultură, dela care n'a avut cum să primească nimica ce samănă a creştere decât îndemnarea să fie cinstit, iubitor de ţară, economom şi cu frica lui Dumnezeu; aceasta a fost fără îndoială toată creşterea morală de care Cuza a avut parte în casa părinţască. Mult mai mult nu i se va fi înculcat nici în pensionatul lui Cuénin şi nici mai cu samă în cafenelele Parisului. Şi totuş, acest barbat înzestrat cu o creştere atât de rudimentară şi cu o instrucţiune din cele mai superficiale, a izbutit să aducă la îndeplinire Unirea, să dărîme privilegiile care dădeau unei mâni de oameni o stăpânire aproape absolută asupra unei masse de patru milioane, să readucă în stăpânirea statului o însamnată parte a domeniului naţional, care până atunci servia să îmbogăţască pe nişte călugări străini, şi să li mulţămească poftele, de bine de rău să desfacă nodul

gordian al chestiunii agrare, restabilind cel dintâiu macar parte din dreptul strămoşesc al ţaranului la pământul ce-l lucra şi, timp de şăpte ani, cât a stat pe scaunul acestor ţări, să păzască demnitatea lor, într'un chip ce nu mai era cunoscut de veacuri. Şi aceste toate, Cuza le-a îndeplinit fără a fi primit o educaţie de prinţ, numai mulţămit marei lui iubiri de ţară şi de neam, ajutată de o minte deosebit de ageră, de o inimă mare şi caldă şi de o neînfrântă încredere în viitorul acestui neam.

Carol I a făcut războiul dela 1877, el, cel dintâiu, după trecere de un secol şi jumatate a dus ostaşi români la luptă şi la luptă biruitoare; el şi cu ostaşii lui au făcut ţara neatârnată, el a schimbat Domnia în Crăie, el a înzestrat ţara cu căi ferate, sub Domnia lui finanţele ţării au înflorit şi bogăţia a crescut necontenit cum i-a crescut şi vaza între alte ţări. Dar să nu uităm că Carol I era membru al familiei Hohenzollern care, îndată după venirea lui pe scaunul României, a ajuns puterea de frunte a Europei şi că Domnitorul, apoi Regele nostru a avut puternic sprijin dela acea Impărăţie, chiar numai prin faptul înrudirii cu Imparatul ei. Nu încape îndoială că multe greutăţi a avut să înfrunte Carol I şi că numai prudenţei, răbdării, perspicacităţii şi stăruinţii cu care era înzestrat a datorit învingerea lor. Dar Cuza a săvârşit lucrurile mari ce i le datoreşte ţara numai prin el însuş, lipsit fiind de ajutorul ce naşterea îl dădea lui Carol I. Dacă a ştiut să câştige sprijinul şi încrederea lui Napoleon al III-lea, este meritul lui, fiindcă a ştiut cum să se poarte cu el. Zeu că nu este pentru ce să ni fie ruşine de boieriul nostru moldovan şi că în rândul acelor care, în mai pu-

ţin de un veac, au făcut din două provincii vasale şi robite de Turci, din nişte comitate stăpânite de Unguri, dintr'un crâmpeiu de ţară răpit de Austria şi din altă jumatate de ţară furată de Muscali, aceste toate locuite de un popor rupt în trei crâmpeie, România întregită. Moldovanul nostru stă în loc de frunte, cinstit de toţi.

CAP. IX.

Una din cele de pe urmă curţi boiereşti din Moldova dela a doua jumătate a veacului trecut

Căiuţul era atunci o moşie de 5.800 de fălci, din care proprietatea stăpînia mai puţin de trei sute arabile, vre-o două sute şi ceva de fînaţ, mai ales poieni prin păduri şi alte trei sute de păşuni. Aceste bineînţeles afară de locurile de hrană ale *locuitorilor* (cuprinse în întinderea totală de mai sus) şi ridicîndu-se la opt sute cinci zeci de fălci. O parte din moşie trecea peste Trotuş, la Boiştea unde, pe) şirul de dealuri numit al Ciortolomului, moşia poseda trei până la patru sute de fălci de pădure de stejar. Pe malul drept al Trotuşului se afla restul pădurilor, alcătuind un corp întreg de aproape patru mii de fălci de codru de fag şi de brad, în bună parte neatins de topor.

La capătul despre apus al moşiei, pe şesul Trotuşului, se afla tîrguşorul Căiuţul, al cărui hrisov de înfiinţare fusese dat de Scarlat Calimah, dar care se născuse numai la sfîrşitul domniei lui Ioniţă Sturdza, în urma unui al doilea hrisov, dat de acest Domn bunului meu, hatmanului Răducanu Roset. Acest tîrguşor, la aşezarea noastră în curtea dela Căiuţi, îşi atinsese punctul culminant de prosperitate. Era alcătuit dintr'o singură stra-

dă de case de vălătuci, locuite, afară de vr'o trei sau patru, numai de Jidovi. Pe lîngă târguşor se mai aflau pe moşie următoarele sate: Căiuţul, lipit de târguşor, Popenii cu cătunul Dela Vale, Blidarii cu cătunul Bâlca, Pralea şi, pe malul stâng al Trotuşului, Boiştea, poreclită Boerească pentru a o deosebi de acea Răzăşească şi de acea numită *A lui Galer*.

Mai posed socoteli de ale Căiuţului din anii 1856, 1857 şi 1858 din care reiesă că venitul brut al moşiei se ridica atunci la vr'o şăpte mii de galbeni sau optzeci şi două de mii de franci în anr. Deoarece, pe acea vreme a boierescului, cheltuielile de exploatare erau foarte mici şi proprietatea, din pricina micii întinderi a locului de hrană, neavând la ce să întrebuinţeze nici măcar boierescul clacar întreg, datorit de cei aproape trei sute de gospodari ai moşiei, încasând chiar parte dintr'însul în bani, după tariful legiuit, iar simbriile plătite în bani fiind ridicol de mici, rămânea cu bună samă şăsă şăptimi din acest venit ca folos curat. Şăpte până la opt sute de galbeni de aici proveniau dela *iraturile* târguşorului: *bezmen* sau dare pe stânjănul la faţa uliţei ocupat de *bezmanar*, *otcup* sau acciz asupra vinului şi a rachiului consumat în târguşor, *mungerie* sau dare asupra lumânărilor de său desfăcute, şi *căsăpia*, monopolurile facerii pâinii şi a tăierii cărnii. Alte venituri vii mai erau acele ale morilor, în număr de şăpte, al viei proprietăţii de treizeci de pogoane lucrătoare, al viilor cu embatic, al pivelor, al drâstelor şi deosebite alte mărunţişuri. Pământul moşiei însă era în multe locuri puţin roditor; o parte însemnată dintr'însul fusese destupat din pădure de tata. Nu încape îndoială că numai cu puţină ordine, dat fiind atât venitul moşiei Mărginenii,

dela ţinutul Neamţului, a mamei, care se arenda cu trei mii de galbeni sau treizeci şi cinci de mii de franci în aur, era uşor, în acea vreme de ieftinătaote, să duci nu numai un traiu foarte larg şi plăcut, dar chiar să pui de-o parte sumi frumoase cu care să se mai cumpere mai târziu alte moşii. Dar tata era nu numai cheltuitor şi-i plăceau toate lucrurile pe mare, dar era poate şi mai lipsit de ordine. Apoi, ca cea mai mare parte din boierii moldoveni care îşi exploatau înşişi moşiile, când sămăna, îşi croia socotelile pe nădejdea unor recolte totdeauna, nu bune ci nebune. Şi totuş era foarte energic, foarte activ, stătea, vara, mare parte din zi călare şi avea oroare de jocul de cărţi.

Personalul moşiei era fără îndoială mult prea numeros. El se alcătuia din: un vechil, nn gramatic, un vatav la Pralea, un vatav peste pluguri, un chelar al moşiei, un vatav peste vite, şăpte feciori boiereşti, un pristav de pădurari cu doisprezece pădurari, un vier, păzitori permanenţi la coşere şi la hambar, un meşter fierar neamţ, un meşter sfeidecar neamţ, mai mulţi lemnari şi rotari tocmiţi cu anul, boari, văcari, păzitori la capre, la oi, la porci şi treizeci de argaţi ţinuţi în permanenţă tot anul pentru arătură, destupare de pădure şi altele. Repet că lefile acestui personal, după concepţiunile noastre, nu de astăzi, dar chiar după acele de dinainte de războiu, erau, afară de acele ale vechilului şi ale nemţilor întrebuinţaţi, ridicol de mici, dar totuş, dat fiind numărul lor, se ridicau la multe sute de galbeni, la care venia să se adauge valoarea *tainurilor* de grâu, de păpuşoiu, de carne, de brânză şi hrana vitelor ce acest personal al moşiei aveau dreptul să le întreţie pe cheltuiala tatei.

Când am venit să ne aşezăm la Căiuţi, vechilul

moşiei era medelnicerul Manolache Oatu, un fiu de răzăş din satul Stâncăşanii, dela ţinutul Tutovei, care se afla în serviciul tatei de douăzeci şi doi sau douqzeci şi trei de ani, începându-l în însuşire de camardiner, însuşire în care cei mai norocoşi şi mai deştepţi din această clasă de oameni începeau să se ridice, ajungând uneori până la cele mai înalte slujbe ale statului. Manolache Oatu nu avea şi nu avuse niciodată aşa de mari ambiţiuni. Acest bărbat, mic la stat, slăbănog, smolit la piele, cu favoriţi şi mustăţi cărunte, al cărui singură trăsătură frumoasă erau ochii vii şi sclipitori n'a avut niciodată altă ambiţie decât acea de a strânge ceva părăluţe care, la bătrâneţe, să-l pue în stare să trăiască liniştit şi la adăpost de nevoie. Foarte devotat tatei şi întregii noastre familii, critica totuş pe cel dintâiu fără cruţare, mai ales din pricina inovaţiunilor ce le introducea necontenit. Manolache era duşmanul înverşunat al tuturor acestor noutăţi şi convins că agricultura moldovenească, aşa cum o cunoscuse în satul lui natal şi cum o văzuse făcută mai pe urmă de bunul meu şi de vechilii lui, era ultimul cuvânt al perfecţiunii şi *tot ce se mai iscodia de Nemţi şi de Franţuji;* nişte fleacuri fără de valoare. Mai ales când vorbia de maşinile de trier făcea clăbuci la gură. Cunoştea în chip minunat acea veche agricultură moldovenească de primitivi, caracterizată prin denumirea de *coada vacii.* Harnic tare va fi fost el când era tânăr dar, când l'am cunoscut eu, nu mai era: înainte de şăpte ceasuri dimineaţa nu prea se ducea la câmp şi, după masă, *se lăsa* regulat până la toacă. Dar era foarte ordonat, îşi ţinea socotelile în cea mai frumoasă ordine şi convingerea mea este că era foarte cinstit, deşi s'a pretins că ar fi furat mii de galbeni şi ar fi făcut,

pe spinarea tatei, o adevărată avere. Săracul! A murit în mizerie.

Deoarece el alcătuia atunci tipul adevărat al mazilului moldovan de atunci, de vârstă matură, cu cultură rudimentară, dar care fusese în necontenit contact cu oameni mai culţi, voiu vorbi mai pe larg despre el.

Eu dela început l'am iubit pe *moşu Manolache*, cum eram deprins să-i zic, dar mai ales ceva mai târziu, după ce m'am mai ridicat şi mi s'a mai format mintea, fiindcă era patriot mare şi-mi vorbia necontenit de Ştefan-cel-Mare şi de izbânzile lui Şi cu ce însufleţire!

Ii plăcea mult miliţia moldovenească, o găsia frumoasă şi era convins că este vitează, dar un lucru îl supăra foarte : faptul că muzica ei cânta cântece străine: nişte *fleacuri de marşuri nemţeşti* care n'aveau cum să însufleţească pe oşteni. Ar fi vrut să cânte numai *doine*. „Cântând doine", zicea el, „se aruncau vitejii lui Ştefan-cel-Mare la năvală, numai ele sunt în stare să stârnească dorul de voinicie în oştenii moldoveni".

Un cusur mare avea însă pentru mine patriotismul lui moşu Manolache: era foarte rusofil şi nu avea nici gând să scoată din mâinile lor Basarabia ce ei o răpise în chip atât de nedemn. Şi cu doară fusesem crescut în rusofobie şi de mama şi de tata, dela care mă alesesem cu idei pe cât de rusofobe pe atât de francofile. Manolache Oatu nu putea să ierte pe Franţuji şi pe engleji pentru *mişelia* ce o comisese, unindu-se cu Turcii pentru a năvăli la Sevastopol asupra Ruşilor. Să se unească cu Turcii asupra creştinilor! Ce sacrilegiu cumplit. Apoi era în stare să cânte ceasuri întregi frumuseţa oştirii ruseşti, cu care nu se putea asemăna alta pe lume şi să rostească nişte cuvinte

sălbatece, menite să reprezinte comenzi oştenești de ale ofiţerilor lui Neculai Pavlovici.

Cunoştinţele lui asupra istoriei Moldovei le căpătase Manolache Oatu în *Istoria Moldovei pe 500 de ani*, a Postelnicului Manolache Drăghici, pe care o poseda şi din care ştia unele părţi pe de rost. Apoi se mai găsiau la el nişte călindare cu nuvele de ale lui Gheorghe Asache, Costache Negruzzi şi a altora. In adevărul frumoasei nuvele prin care Costache Negruzzi povesteşte pe cât de eroică, dar pe atât de închipuită apărare împotriva oştirii lui Sobieski, a Cetăţii Neamţului, de către o mână de şăsesprezece plăieşi moldoveni, avea o credinţă de stâncă, pe care de altmintrelea mi-o înculcase şi mie; o ştia pe de rost şi de atâtea ori mi-ai povestit-o încât o învăţasem şi eu tot aşa de bine. Mai era un lucru care mă năcăja rău în Manolache Oatu şi acesta era faptul că nu voia să fie Roman ce v viţă ci Dac. Şi tata mă învăţase că Romanii, după ce îmfrânsese pe Daci îi tăiase absolut pe toţi, nemai lăsând nici măcar unul de sămânţă. Cu toate că Manolache avea Istoria Moldovei a lui Drăghici, tot mai mare nădejde aveam în ştiinţa tatei care fusese la Universitatea din München, despre care ni povestia istorii atât de minunate. Apoi auzisem atâtea despre Romani, încât, fără a-mi da bine samă ce fusese ei. îmi plăcea mai bine să fiu neam de Roman decât neam de Dac.

— Moşu Manolache, crede-mă, îi ziceam, între un Roman şi un Dac este aceiaşi deosebire ca între un Moldovan şi un Ţigan.

Dar Manolache de feliu nu se lăsa convins şi susţinea cu încăpăţinare că într'însul nu este nici picătură de sânge roman, numai sânge dac, fără amestec. El, în copilăria lui, învăţase ceva carte

grecească, era în stare să mai rupă binişor greceşte şi la bătrâneţe, dar nu putea suferi pe Greci pentru care avea un dispreţ nemărginit. Ştia o mulţime de fapte spre ruşinea sau desfaimarea acestui neam, unele din care le-am auzit povestite de oameni de samă, iar altele se găsesc reproduse în acte.

Fiind în slujba tatei, membru de samă al partidului Unirii, Manolache Oatu n'avea cum să nu fie unionist şi era deci agent zelos al Unirii, predicând-o ori pe unde călca. Dar bănuiesc că, în fundul inimei era separatist căci numai în bine nu vorbia pe fraţii noştri de peste Milcov şi, de câte ori era sigur că tata nu-l aude sau nu se va găsi cine să-l denunţe, zicea că oameni proşti ca boierii mari moldoveni el n'a mai văzut. Şi când îl întrebai pentruce, când îl mânca limba mai tare, răspundea că numai nişte proşti pot să dee de bună voie, pe mâna unor străini mai numeroşi decât ei, puterea ce o deţin, că Muntenii fiind mai mulţi la număr decât noi, o vor stăpâni totdeauna ei, că prin urmare toate slujbele, cele mari şi cele mai multe din cele mici le vor lua ei, pentru dânşii, lăsându-ni nouă numai *ciurucul*, că au să mute scaunul domniei la Bucureşti, pentruca să fie şi mai între ei şi pentruca casele lor de acolo să capete şi mai mare preţ, iar ale boierilor noştri din Ieşi să nu mai facă nici a treia parte din ce făceau până acuma. Şi, când cele prezise de el au început să se adeverească şi să se înfăptuiască, era foarte mândru de prevederea de care dăduse dovezi. Nu mai vorbesc de cele ce le povestia despre fanfaronada Munteanului, despre lauda lui despre sine, despre limba lui *întocmai ca a ţiganilor şatraşi dela noi* şi despre pielea lor smolită ca acea a neamului ţigănesc. Manolache era, precum se vede, un conservator înfocat.

Imi mai era drag fiindcă era vânător pătimaş şi trăgător cu puşca bun şi-mi făgăduise că el are să mă ducă pentru întâia oară la vânătoare de urşi ceiace s'a şi întâmplat. Apoi nimene nu ştia atât de multe povestiri ca el despre bunul meu, hatmanul, pe care îl slujise înainte de a fi luat dela el de tata. Avea un adevărat cult pentru memoria bătrânului, povestia feliu de feliu de isprăvi vânătoreşti ale lui şi nu se sătura să laude chipul minunat în care trăgea cu puşca sau cu pistolul şi mânuia sabia, fiind în această privinţă fără păreche în ţară. Istorisia între altele, ceiace mi-au confirmat şi tata şi moşii mei, că hatmanul aşeza, pe două pahare de apă, pline ochiu, un chibrit şi apoi, dintr'o lovitură a sabiei lui celei turceşti, ce o posedă şi astăzi fiul meu Radu, tăia acel chibrit în două, fără ca măcar o picătură de apă din cele două pahare să nu se verse. Apoi cum punea pe masă o perină mare, plină cu puf de gâscă, pe care iar, dintr'o singură lovitură, o tăia drept în două, fără ca să iasă măcar un singur fir de puf din cele două jumătăţi qe perină. Şi cum râdea moşneagul de tata şi de moşu Alecu, întorşi dela München, care de câte ori se încercau să facă aceleaşi isprăvi, aruncau paharele jos, stropind odaia cu apă sau o umpleau de puf.

Manolache Oatu era căsătorit cu o foastă domnişoară de onoare a bunicii, numită Zoiţa, care se zicea că fusese deosebit de frumoasă în tinereţe şi deosebit de harnică dar pe care eu am cunoscut-o cât un poloboc şi bolnavă de idropizie, nemişcându-se de pe patul pe care şădea toată ziua împletind colţuni. Era însă o gospodină minunată care, chiar de pe pat, îşi ocârmuia casa bine şi curat.

Trebuie să zic, spre lauda lui Manolache Oatu,

că căsnicia lui ar fi putut sluji multora de model. Cu toate că soţia îi era de ani de zile în această stare, încă de pe când administra moşia Costulenii, de lângă Ieşi, a Mitropolei, care o ţinuse în arendă moşu-meu Lascar, niciodată n'am auzit ca el să fi comis vr'un act de necredinţă cătră mama Zoiţa şi cu bună samă că, dacă asemene acte ar fi avut fiinţă, mi s'ar fi povestit mai pe urmă de ţărani, de slugile vechi, de ţigani sau de Jidovii din târg.

Apoi trebuie să mai adaug că niciodată, în cei zece sau doisprezece ani în care l'am frecventat, nu i-a scăpat faţă de mine nici un cuvânt ce un copil nu trebuia să-l audă, dealtmintrelea pot să zic acelaş lucru de toate slugile din copilăria mea fie Moldoveni fie Ţigani: acest respect al copiilor stăpânului era răspândit la noi pretutindeni, cum nu l'am găsit răspândit în alte ţări.

Manolache Oatu şădea în penultima casă din partea stângă a târguşorului Căiuţi, o casă ce se închiria dela nu mai ştiu ce Evreu pentru trebuinţa vechilului nostru. Aveam voie să merg la dânsul şi să stau acolo între ceasurile meselor şi a lecţiilor. Şi pentruca să merg la el, treceam prin grădină, în care se deschidea o portiţă ducând în ograda vechilului. Insă în acea ogradă era o primejdie vajnică care, în primii ani, de repeţite ori m'a împiedecat să-i fac vizită. Acea primejdie era un cumplit gânsac, mare şi iute la mânie, care îndată ce mă zăria intrând în ogradă, dădea asalt la pulpele mele şi, chiar, de vr'o două ori, le-a desmierdat cu dinţii în chip neplăcut. Pentru a nu mă expune altor atingeri de acelaş feliu, mă obişnuisem, îndată cum deschideam portiţa, să încep a striga:

— Mâţule! Mâţule! Vină de închide gânsacu!

Şi strigam până când venia Mâţu, un băiet de ţigancă cu păr creţ de culoarea fuiorului de cânepă, cu pistrui pe obrazul alb şi rumăn care, după cum am aflat mai târziu, trecea drept fiul lui Mokrenski, fostul vechil polon al tatei cu o ţigancă frumoasă numită Ileana Vişinoaia, care acum, îmbătrânită, era slugă la Manolache Oatu, iar Mâţu, atunci băiet de doisprezece sau treisprezece ani, dădea ajutor la toate câte trebuiau în casa vechilului.

In locuinţa lui Manolache erau cinci odăi care puteau servi de tip de locuinţă de mazil, de răzăş cuprins sau chiar de boieranaş mai sărăcuţ de pe acea vreme. Intrai printr'o odaie mare servind de antret, în care nu era decât un pat mare moldovenesc, o masă şi o ladă. De aici dădeai într'o odaie mult mai mică, având o dublă fereastră despre miazănoapte şi în care se afla în fund, în păretele opus fereştei, un pat moldovenesc cu zestrea lui obişnuită, o masă dinaintea fereştii şi, la ceilalţi doi păreţi, câte un sipet mare deasupra cărora erau aşezate mai multe blăni, mantale de şaiac şi de abà, cojocele şi cojoace, precum şi cergi. Jos şi la păreţi erau scoarţe de un desemn vechiu, cum nu se mai văd acuma. In acea odaie n'am văzut niciodată şăzând pe nimene. Mi s'a spus însă că se adăpostiau într'însa musafiri mai de rând, când nu era chip să poată fi găzduiţi la curte. Această încăpere era despărţită printr'un coridor îngust, ale cărui capete duceau, unul în ogradă şi celălalt în uliţa târguşorului, de odaia în care trăiau moşu Manolache şi mama Zoiţa. O odaie mare, luminoasă, căci avea trei fereşti, una în păretele despre răsărit, la care era aşezat lungul pat pe care dormiau, unul la un capăt, celălalt la cel opus, cei doi bătrâni. Saltelele lor nu se atin-

geau ci, între ele, rămânea un loc gol, peste care se întindea numai mindirul, deasupra căruia era aşezată măsuţa rotundă pe care îşi luau masa. In păretele despre miazăzi, dând deasupra uliţii târguşorului, erau două fereşti şi, între ele, o masă, pe care se vedeau două sfeşnice de argint, o oglindă îmbrăcată cu argint, cum se găsiau atunci de acest feliu pretutindeni şi deosebite lucruri, menite să ţie loc de bibelouri. La păretele din fund era o ladă mare, acoperită cu feliu de feliu de învălişuri şi de haine, iar la păretele despre apus era altă ladă mare şi lungă, iar deasupra ei, prinse în părete armele lui moşu Manolache: două puşti cu câte două ţevi, foarte bune, semnate Lepage, un *tromblon*, mai lat la gură decât la fund, cu cremene, două părechi de pistoale, una cu cremene şi alta cu petiţe şi o sabie în teacă de piele. Bine înţeles că icoana ferecată cu argint a Maicii Domnului, cu două alte iconiţe mai mici, dinaintea cărora ardea veşnic o candelă de argint, nu lipsiau din părete. Perdelele şi îmbrăcămintea patului erau de cit înflorit.

Nu mai am nevoie să spun că Manolache Oatu era creştin bun şi evlavios care, Doamne fereşte, n'ar fi mâncat carne în vr'un post, nu ar fi rămas nespovăduit de Paşti şi de Crăciun sau ar fi lipsit dela biserică în fiecare sărbătoare ceva mai de samă. Deplângea amar cum părinţii noştri neglijau în chip atât de cumplit instrucţia noastră re- cu cremene, dou părechi de pistoale, una cu cretici şi cu şcismatici. Dădea în această privinţă toată vina pe bunica, lăudând evlavia hatmanului şi acea a lui „Vodă".

Cu ţăranii era foarte uman, de biciu şi de vergi, de care se făcea atunci un aşa de mare abuz, deşi ştia că tata nu era tocmai duşmanul lor

dacă se uza de ele cu măsură, nu abuza de loc şi socotia pe oameni drept. După plecarea şi moartea lui, ţăranii mi-au zis că vechil drept ca Manolache Oatu nu au mai avut. Bineînţeles că el, făcut *medelnicer*, prin stăruinţa tatei, încă din întâii ani ai lui Mihaiu Sturdza, avea drept, după codul cuviinţilor atunci în uz, la apelaţiunea de *cucoane* şi soţia lui la acea de *cucoană* şi că acel ţigan ţăran om de treapta lui sau funcţionăraş care nu i-ar fi dat această calificaţie s'ar fi expus la o frumoasă distribuţie de lumânări, cruci, dumnezei, bunici, mame ş. a. Manolache Oatu niciodată n'a voit să înveţe literile latine şi n'a fost niciodată în stare să cetească macar un cuvânt din vr'o carte scrisă cu aceste caractere care au devenit de uz obştesc la începutul anului 1860.

Nedespărţit de Manolache Oatu în mintea mea, este *gramaticul* moşiei, Todirică Calvînu, care avea în târg casă şi nevastă oacheşă şi frumuşică, dar lucra ziua în *cănţelaria* moşiei, o odaie mare, din casa unde şădea Manolache Oatu, în care intrai direct din uliţa târgului.

Imi aduc aminte de cel mai bătrân din feciorii noştri boiereşti de moşu Ion a Irinei, care slujise pe bunul meu. Povestia între altele cum fusese trimes, cu doi ani înaintea volintirilor (deci pe la 1819), de vechilul de atunci al moşiei, călare, la Bohotin, ca să ducă hatmanului veniturile moşiei strânse pe un an şi cum, la sosire, l'au învăţat cei trei gramatici ce erau în *cănţăleria* de acolo să zică boierului, când va vorbi cu el:

— Părinte hatmane!

Şi mai povestia cum acei trei gramatici s'au încurcat în socoteli şi n'au putut să socotească câţi galbeni făceau iermelicii şi rub'elele ce le adusese, până ce el, Ion a Irinei, „*căruia numai a-*

tunci îi ieşise bine barba şi-i erau dragi băietele copile, socoteala pe care acei netrebnici nu puteau s'o facă pe hârtie. Şi hatmanul li-a strigat cu dispreţ:

— Păcătoşilor! nu vă este ruşine ca unul dela capre să vă facă socotelile!

Moşu Ion a Irinei era tipul cel mai minunat al ţaranului moldovan cum era acesta pe la mijlocul veacului trecut, bine înţeles a acelui de treabă, cum de altmintrelea erau cei mai mulţi. Om într'adevăr, cu frica lui Dumnezeu şi cu grija de pacat, blând, bun la inimă, de o cinste absolut fără prihană, duşman neîmpacat al minciunii, al prefacerii, al şiretlîcului, al oricărui vicleşug. Era vesel, glumeţ, deştept, harnic, priceput (pe cât îl ducea mintea) la treburile pământului şi a vitelor, cu durere pentru lucrul stăpânului pe care îl slujia şi bărbat fără de frică. Ii plăcea mult vânatul la care era cu noroc, deşi trăgător prost şi împuşcase mai mulţi urşi. Tatei îi era foarte drag. Imi aduc aminte cum, puţină vreme după aşazarea noastră la Căiuţi, Ion a Irinei îmbolnăvindu-se, tata şi mama mergeau în fiecare zi cu trăsura la Blidari, satul unde trăia Ion, ca să-l vadă, aducându-i vin vechiu şi feliu de feliu de alte proviziuni. Pe doftorul Saros, de la Târgul Ocnei, îl aduceau pentru dânsul la două zile. Şi mare bucurie avut-am cu toţii când, în sfârşit, într'o după amiază, când venisem şi eu la dânsul cu părinţii mei, ni-a ieşit unchieşul înainte, la poarta lui.

Dealtmintrelea relaţiunile între tata şi între ţarani erau cât se poate de bune. El era un barbat de o violenţă cumplită şi, cum am mai aratat, de loc nu era adversar al bătăii, dar mai întâiu iubia ţaranul şi, în al doilea rând, era prea puţin

în contact cu el pentruca să aibă prilej să se supere des pe dânsul. Ei erau pe atunci foarte supuşi şi se achitau fără nici o împotrivire de datoriile ce li erau impuse de obiceiu şi de legi. Tata avea de intervenit numai în cazuri de furt sau de nesupunere vădită, care se întâmplau foarte rar poate odată sau de două ori pe an şi nu în toţi anii. Nu li cerea niciodată să lucreze sau să plătească mai mult decât se cuvinea. Apoi era foarte darnic şi ierta multe datorii. De câte ori un ţaran era bolnav, mama, care se pricepea foarte bine în căutarea bolilor, îi trimetea doftorii, de care avea totdeauna o mare proviziune şi nu arareori mergea singură să viziteze bolnavii. De câte ori era necesar, când se ivia un caz putând deveni grav, se trimetea după medic, la Târgul Ocnei: medicamentele se plătiau totdeauna dela curte.

Cu toată lipsa de evlavie a familiei, datorită mai ales influenţei bunicii şi până într'un oareşcare punct, ideilor filosofice ale mamei la sărbătorile cele mari mergeam la biserica dela Popeni şi, acolo, găsiam strânşi toţi ţaranii din Popeni sau Blidari cărora, după liturghie, tata li ţinea o cuvîntare, la sfârşitul căreia li făcea o generoasă distribuţie de vin.

Biserica Popenilor este aşazată deasupra priporului care, din pîrăul Popenilor (Căiuţul Mare) suie la dealul Rateşului. Poziţiunea acelei bisericuţi de lemn, acoperită cu şîndrilă, este cât se poate de romantică şi a încântat toate firile artistice care au trecut pe dinaintea ei. Hramul ei este la Sfântul Gheorghe şi la dânsa veniau la liturghie ţaranii din satele gemene Popenii şi Blidarii. Nu departe de dânsa, pe drumul mare de atunci, care trecea pe platoul Rateşului, nu pe şăs

ca acuma, se afla un rateş, de vătăluci şi de cărămidă, clădit în a doua jumatate a veacului al optsprezecelea de străbunicul meu, Lascaracie Roset. Aici, în ziua de Sfântul Gheorghe, se strângeau după slujba dela biserică, la Hram, nu numai Popenii şi Blidarii, dar mulţi oameni din celelalte sate, nu numai de pe moşie dar şi de pe împrejur. Totdeauna, în acea zi, după dejunul nostru, tata, mama şi eu pe capră, lângă vezeteu, ne duceam la Rateş şi îndată mulţimea strînsă acolo încunjura trăsura, cu capetele descoperite şi cu strigăte de:

— Să trăiţi!

Tata îşi scotea şi el pălăria şi li zicea:

— Bine v'am găsit! Să trăiţi şi voi cu nevestele şi copiii voştri! Dar puneţi pălăriile în cap!

Ţaranii se acoperiau şi începea atunci o serie de cuvântări din partea obştei adunate, tata răspunzând la fiecare din ele. Cu acest prilej se vorbia de multe interese reciproce şi ţaranii aduceau la cunoştinţa tatei dorinţele lor, care de obiceiu se satisfăceau cel puţin în mare parte. Apoi aduceau un miel frumos, tata li dăruia în schimb un poloboc de vin, şi pe urmă noi plecam, ţăranii strigând din nou:

— Să trăiţi! şi ridicând pălăriile, tata ridicând şi el pe a lui şi eu, făcânl la feliu.

O sărbătoare mult aşteptată de noi, copiii, era Sfântul Vasile, când ni se făceau cadouri, nu se introdusese încă moda copacilor de Crăciun, căci numărul guvernantelor engleze şi germane, care au introdus acest obiceiu la noi, era încă mic de tot pe atunci şi cu totul copleşit de acel al Francezelor în a căror ţară nu se introdusese încă decât în chip excepţional.

Sfântul Vasile mai era aşteptat cu nerăbdare

şi de întreaga mulţime a slugilor, atât a acelor ale casei cât şi a acelor ale moşiei. In ajun, sara, venia Manolache Oatu cu un lung izvod al tuturor sulgilor, alcătuit la cănţălărie, pe care era trecută, în dreptul numelui fiecăruia, suma ce i se dăduse în anul precedent, pe care tata îl revizuia, făcând îndreptări, aproape totdeauna în plus Manolache avea grijă să nu-şi pue numele pe acea listă şi, totdeauna tata adăugia numele lui şi cifra sumii ce i-o destina, pe care Manolache totdeauna se făcea că o găseşte prea mare şi săruta mâna tatei, apoi primia dela el, în galbeni totalul acestor daruri spre a le distribui.

Totodată se aziau afară pocnituri de biciu, sunetele *buhaiului*, copoţele şi deosebitelor *bresle:* argaţi dela grădină, argaţi ai moşiei, vezetei, feciori boiereşti şi pădurari (aceştia întruniţi într'o singură breaslă), care făceau rând pe rând câte o staţiune la fiecare din intrările casei. Suma dată de obiceiu era egală cu o lună din simbria fiecărei slugi şi alcătuia un total destul de samandicos. Şi nu mică era a doua zi munca lui Manolache şi a gramaticului, căci marea majoritate a bacşişurilor parţiale era mai mică de un galben şi trebuia să schimbi numărul de galbeni trebuitor pentru a da fiecăruia bacşişul lui în parte în măruntuş, muncă ce numai uşoară nu era căci galbenii se schimbau, România neavând pe atunci moneda ei, în următoarele mode: sfanţi austriaci de 2 lei 20 parale, fifirigi austriaci de 15 parale şi *gologani* de aramă tot austriaci de cinci şi zece parale atât de şterşi în cât îi puteai deosebi numai prin faptul că cei dintăi erau ceva mai mici decât ceilalţi), carboave ruseşti de 12 lei, sferturi de carboave de 25 de capeici, sorocoveţi ruseşti de 20 capeici, valorînd 2 lei 16 parale,

piese ruseşti de 15 şi 10 capeici valorînd respectiv 1 leu 23 şi 1 leu şi 8 parale, *iermelici* turceşti de 14 lei şi monede tot turceşti de 4 lei şi de 3 lei şi 20 parale galbăn nu era lucru uşor şi, la aceasta trebue să mai adaugi că galbenul valora după cursul pieţei. Zeu că socoteala schimbu.ui unui dela Ieşi şi din toată Moldova afară de Galaţi 37 de lei, iar cursul Gâlaţului era de 45 de lei şi acel al Visteriei (Ministerul de finanţe) de 32 de lei, leul vechiu de 40 parale din Moldova afară de Galaţi valorînd 32 de bani de dinainte de războiu.

Buba cea mare a economiei noastre era însă chipul ţinerii curţii propriu zise. Iaca personalul de serviciu ce-l întreţinea tata: 1 vatav de ogradă, *serdarul* Neculai Lefter, fostul său camardiner, timp de mulţi ani; 1 cămărăşiţă serdăreasa Elenco Lefter, soţia lui Neculai; 1 sofragiu, 1 camardiner al tatei, 1 al treilea fecior, doi băieţi la bufet, 2 bucatari pentru masa boierească şi 1 pentru acea a slugilor cu 2 şi uneori 3 ajutori; 1 cameristă a mamei, 1 ţigancă care avea grija albiturilor tatei şi a casei, camerista surorilor mele, 3 sau 4 fete în casă, 1 chelar, 1 pitar neamţ şi 1 ajutor pitar, 3 vezete 1 surugiu, 2 rândaşi la grajdiu (o bucată de vreme am mai avut şi un stallmaistru prusian) 1 puşcaş însărcinat să aprovizioneze masa boierească cu vânat, 1 grădinar (neamţ sau francez) şl 12 argaţi grădinari, 4 spălătoriţe şi o găinăriţă. Şi sânt sigur că, pe lângă aceste 46 sau 47 de fiinţe omeneşti adunate pentru a ne servi, plus *mance şi dadace*, memoriei mele cu bună samă să-i mai scape vr'o câteva. Şi unele din aceste slugi erau căsătorite şi aveau pe lângă dânsele familie care şi ele erau hrănite la curte.

Şi acum după trecere de şăsezeci de ani mai păstrez dinaintea ochilor icoana lungii mese a

slugilor de sus, întinsă vara sub cireşul urieş ce se afla din dosul noului bucătăriei, cu Neculai Lefler în cap ,având în mâna dreaptă pe soţia lui, iar în acea stângă pe camerista străină a mamei. Şi mai puţin de două feliuri şi fructe nu se servia niciodată la acea masă.

Işi poate face cineva o ideie de cheltuiala ce o cerea ţinerea unui asemene personal când voiu arăta că, în vara anului 1868, în care n'au fost de loc cheltuieli extraordinare treceau numai pentru masa noastră şi a slugilor hrănite la curte după cum reiesă dintr'o socoteală ce o păstrez, câte 40 de ocă moldoveneşti, ceiace face 50 de kilograme) de carne de vacă pe zi, bine înţeles afară de carnea de miel, de porc, de viţel şi de păseri. S'înţelege că în acest caz, pe lângă o cumplită rîsipă, mai era şi o vederată furătură combinată între jîdovul arendaş al *iraturilor* târgului, printre care intra cum am văzut şi căsăpie, cu vatavul de ogradă, Neculai Lefter.

Acesta precum am mai arătat fusese, ani îndelungaţi, camadrinerul tatei în timpul văduviei sale şi-l însoţise în surgun la Constantinopol şi la Brussa. Tata avea o slăbiciune pentru el deşi ştia că-i lung la mână şi *nu duce la ureche*. Mama spunea că după cât s'a spus, favoarea de care se bucura Neculai Lefter la tata era datorită faptului că-i servise altădată de *curier de dragoste*. Şi numai fizicul unui Laporello nu-l avea vatavul nostru de ogradă: era de statură înaltă, spătos, foarte pântecos, stricat de varsat şi avea o faţă de beţiv, apoi mai era foarte prost. Tata îi obţinuse dela Ghyka Vodă un decret de serdar, singurul ce-l solicitase vr'odată dela socru-său şi acest fapt lasa nemângîeţi pe Manolache Oatu şi pe vatavul Iancu Popovici dela Pralea, care erau

numai medelniceri deşi nu se născuse *birnici* de rând ca Neculai Lefter. Acesta era de altmintrelea devotat tatei şi nu critica într'însul decât cumplita lui iuţală şi prostul obiceiu ce-l avea de a-şi aduce aminte, chiar după douăzeci de ani, de orice lucru al său". In fond fostul camardiner avea o mare admiraţie pentru stăpânu-său. Fiind fricos ca un iepure (dar brutal cu inferiorii lui) admira mult bărbăţia tatei şi având o ideie mai mult decât confuză despre *al meu şi al tău*, istorisia cu vederată mierare fapte despre incoruptibilitatea tatei ca judecător şi ca ministru, neascunzându-şi însă părerea de rău că *nu fusese ca alţi boieri mari, pentru ca să se fi putut pricopsi şi face om şi el, Neculai Lefter ca alţi camardineri ai altor înalţi diregători, care au ajuns la avere pe când el a rămas sarac lipit pământului.* Cred că dacă, din firea lui, Neculai era aplicat spre furături, îl mai împingea la aceasta şi nevasta lui, cucoana Elenco, în care se adunase o adavarată sindrofie de viţiuri. Această păreche avea cu dânsa o fată de douăzeci de ani trecuţi duduca Marghioliţa, un adevarat monstru, înalt şi pântecos ca tată-său, înzestrată cu moravuri deplorabile şi un fiu trecut de adolescenţă, cuconul Iorgu, care îşi însuşise toate calităţile răle ale amânduror părinţilor. Bine înţeles că aceste două odrasle îşi găsiau toată întreţinerea la noi.

Pe la 1860 se înfiinţase un post de comisar de poliţie al târguşorului în care tata făcuse să fie numit Neculai Lefter. Acesta îşi făcuse îndată o uniformă de comisar: mondir de postav albastru cu reversuri roşii imitând blana şi şnururi de fir de argint, pantaloni asemene de postav albastru cu două largi lampasuri roşii, cum le poartă astăzi la noi generalii şi şapcă de postav tot albas-

tru, cu cozoroc de piele de glanţ şi vipuşcă roşie largă. Apoi mai era încins cu o sabie de cavalerie rusască, a tatei, al cărui mâner era aparat de o gardă urieşă de oţel cu ajururi. Am auzit pe Jîdovii din târg lăudându-se mai pe urmă că dela ei a strâns Neculai Lefter banii cu care şi-a făcut uniforma. Numai punerea în vigoare a legii comunale a pus capăt cabazlîcului ce-l alcătuia acest comisariat.

Dela mutarea noastră la ţară feciorii din casă nu mai purtau livrele, aceste multe la număr şi de forme diverse, erau strînse în pod. Când erau musafiri în casă, Neculai Lefter, sofragiul şi camardinerul tatei purtau frace, de obiceiu însă e-sau îmbrăcaţi în haine de aceiaşi formă ca stăpânii şi musafirii, foarte adesa în haine lepadate de stăpâni, însă nu de a tatei, căci el avea nişte forme de îmbrăcăminte speciale, datând din Domnia lui Mihaiu Sturdza. In deobşte îmbrăcămintea slugilor lasa la ţară, mult de dorit pretutindeni, acea a femeilor fiind şi mai disgraţioasă şi mai neîngrijită decât a barbaţilor, iar acea a slugilor de jos se mărginia la izmenele şi cămeşa naţională.

Tata avea pasiunea cailor şi a trăsurilor: într'o vreme am avut douăzeci şi opt de cai în grajdiu şi vr'o cincisprezece trăsuri pe arcuri în şură. Recolta de orz şi de ovăz a moşiei nu ajungea niciodată pentru hrana cailor noştri şi a tainului vechilului şi a vatavului dela Pralea. Şi moşu-meu Lascar veşnic rîdea de caii noştri pe care îi privia ca pe nişte gloabe. Tata îi cumpăra pe la Iarmaroace, iar moşu Lascar, avea herghelia lui, din care scotea nişte cai minunaţi, cu mult sânge arăbesc într'înşii.

Dealtmintrelea cu toată mulţimea slugilor şi

îmbielşugarea traiului eram departe de a ne bucura de un confort adevarat, astfeliu cum este înţeles în Apus şi cum l'am găsit pe urmă şi în unele case dela noi. Casa era foarte mare dar rău distribuită şi incomodă, atenansele departe de dânsa: bucătăria, în vremea sosirii noastre dela Pralea, se afla şi a ramas încă, şăpte sau opt ani, peste drum de strada târgului care alcătuia şleakul mare între graniţa ungurească şi Galaţul. Şi până după anul 1870, acea stradă, pe vreme de ploaie se schimba într'un adevarat rîu de glod, până la genunchi prin care slugile care aduceau blidele cu mâncări pentru masa noastră trebuiau să străbată, iar earna pe un gheţuş cumplit sau pe troian până la brîu şi pe viscol. Apoi vă închipuiţi ce grea era supravegherea bucătăriei în asemene condiţiuni. Tot peste drum de şleahul cel mare erau grajdiul şi sura cu trăsurile, ceiace dădea loc la aceleaşi greutăţi de supraveghere. Apoi curtea propriu zisă, marea clădire în care locuiam, nu conţinea decât prea puţine adăposturi pentru slugi; cele multe din ele erau adăpostite în nişte clădiri, tot din târg, clădite de tata sau închiriete dela Jîdovii din târg.

Dar nimică nu dă atât de bine o ideie despre puţina înţelegere a ideii de confort, de câştig de timp şi de economie de personal ca faptul că până după moartea tatei şi cât a mai stat mama la Căiuţi, nu au fost clopote pentru chiemarea slugilor. Dacă aveai nevoie de vr'o slugă, trebuia să ieşi în coridor şi s'o strigi cu gura sau să baţi în palme: ultimul din aceste două procedee era cel mai uzitat atât la noi cât şi în foarte număroasele case care nu adoptase încă clopotele. Luxul din cele multe aşăzări boiereşti dela ţară era un lux semi-barbar.

Modul de traiu dela Căiuţi pe lângă că era semi-barbar, mai era pe cât de nemăsurat pe atât de desordonat şi nu putea să ducă, cum a şi dus decât la ruină. Alt element care a contribuit mult la acest de pe urmă rezultat şi care va fi descris mai pe larg în capitolul viitor a fost alcătuit de cheltuielile exagerate pentru instrucţia şi creşterea noastră despre care voiu vorbi în capitolul următor şi care în nici un punct de privire nu şi-au atins scopul deşi fiind făcute cu cea mai mare dragoste şi generozitate, dar în chip foarte puţin priceput.

Ospitalitatea casei noastre era bine cunoscută în toată ţara, rar eram fără musafiri: rude, prieteni şi cunoscuţi care se anunţase şi erau aşteptaţi, sau alţii necunoscuţi şi prin urmare neaşteptaţi. Pe acea vreme mai era obiceiul ca drumetul să mîe la curtea lângă care îl prindea noaptea. Căiuţul fiind târguşor, avea vre-o două sau trei hanuri evreeşti, la care trăgeau unii drumeţi care nu cunoşteau pe tata sau erau oameni ale căror creştere şi obiceiuri i-ar fi făcut să nu se simtă la îndemână în casa şi la masa noastră. Dar tata cunoştea şi era cunoscut de aproape întreaga Moldovă de atunci şi numărul trecătorilor din toate stările sociale care se folosiau de găzduirea noastră era foarte mare.

Imi aduc aminte cum, într'o zi din toiul iernei 1868, pe un troian cumplit, pe când mă aflam, dupa dejun, în biurOul tatei, aud zurgălăi şi pocnete de biciu şi văd intrând pe poartă o sanie cu patru cai de poştă, iar într'însa o fiinţă măruntă, ascunsă în blănuri care şădea zgribulită. Sania trage la scarea cea mare şi Neculai Lefter iesă din casă, ajută pe ocupantul săniei s'o părăsască şi să urce scara, mai mult purtându-l în

braţe. In sfârşit uşa biuroului se deschide şi Neculai împinge spre sobă mica fiinţă. Aceasta punând ochii pe tata care-şi fuma ciubucul întins pe divan, îşi scoate căciula urieşă care-i acoperia capul, zicând:

— *Bonjour, Monsieur, je viens de Marseille et je vais à Paris.* (Bună ziuă, Domnule, vin dela Marsilia şi merg la Paris).

Această frază era atât de neaşteptată, înfăţoşarea străinului diminutiv atât de ridicolă, în cât tata răspunse:

— *Bon voyage, Monsieur.* (Călătorie bună, Domnule).

Dar dându-şi îndată sama de caracterul puţin ospitalier al acestor cuvinte, adause:

— *Mais en attendant veuillez considérer ma maison comme étant tout à votre disposition.* (Dar deocamdată, binevoiţi a considera casa mea ca fiind cu totul la dispoziţiunea Domniei Voastre).

Numai după mai multe pahare de ciaiu cu rhum bietul Francez fu în stare să-şi decline numele şi calităţile precum şi motivele călatoriei. Se numia Comte şi era un comerciant de samă din Paris şi vârîse capitaluri însamnate într'o societate de petrol care, de vro trei ani, făcea explorări după zăcăminte de petrol împrejurul Târgului Ocnei. Cu direcţia acestor explorări era însărcinat un inginer de mine francez, numit domnul de Lalande, un om cât se poate de plăcut ş de bine crescut, pe care îl cunoşteam foarte bine şi îl aveam adesa în vizită la noi, dar care nu izbutise să găsească petrol deşi se cheltuise cu furajurile o mulţime de bani. Acţionarii societăţii, în faţa unor repeţite cereri de fonduri pentru urmarea explorărilor, delegase pe d. Comte pentru a-şi da samă la faţa

locului de starea afacerii. Afacerea stătea prost. Lalande, deşi inginer de mine dela şcoala din Paris şi fost director a mai multor întreprinderi miniere în colonii, despre care ştia să povestească lucruri prea interesante, căutase petrol acolo unde nu era sau unde se găsiau numai câtimi neînsemnate. Afacerea a fost în urmă lichidată cu mare pagubă pentru acţionari, dar noi am petrecut o seară din cele mai plăcute cu d. Comte, care s'a aratat un *causeur* cât se poate de fin, de interesant, de bine informat şi de bine crescut. De atunci nu am mai văzut nici nu am mai auzit ceva despre el, lucru ce se întâmpa des cu musafirii noştri ocazionali.

Dar nu toţi oaspeţii erau aşa plăcuţi ca Comte, deşi el a fost departe de a fi unicul de feliul lui. Voiu vorbi acuma de un caz cu totul de altă natură.

După rzboiul dela 1828—1829, se stabilise în Ieşi un tânăr farmacist al armatei ruseşti, suedez din Finlanda, numit Tornborg, deschisese în Ieşi o farmacie care nu întârziese să devie cea mai bună şi cea mai cercetată din oraş şi se căsătorise cu fata unui neamţ, om de treabă şi cu stare, aşazat în Moldova de ani îndelungaţi. Tornborg era foarte deştept şi se bucura de o cultură destul de frumoasă. A făcut cunoştinţă cu tata şi cu moşii mei la întoarcerea lor din străinatate. Nu trecu însă mult şi ei constatară că Suedezul era un craiu fără de scrupul care mânca cu lingura averea lui şi a nevestei şi-i exploata pe cât putea. Impotriva acestei exploatări au ştiut să se păzască şi el nu a mai avut dela ei decât foloasele ce voiau să i le dee, mai cu samă produse de tot soiul dela ţară, dar de oarece făceau haz de el căci era plin de duh şi de entrain) îi dădeau bu-

curos din bogatul lor prisos. Călătoriile la Bohotin pentru Tornborg atât de folositoare în cât moşii mei mi-au povestit că i s'a întâmplat, în repeţite rânduri, să străbată de două ori în douăzeci şi patru de ceasuri distanţa Ieşi-Bohotin şi înapoi, adică de patru ori patruzeci şi şăsă de kilometri, peste to t184 de kilometri. Bine înţeles că aceste drumuri nu le făcea cu caii şi trăsura ce nu o avea ci cu caii moşilor veşnic pe drum între moşie şi oraş. Dar cea mai mare parte a traiului zilnic al lui Tornborg era astfeliu asigurat.

Pe lângă că tot ce câştiga trecea în chefuri, apoi începuse să neglijeze farmacia şi avea necontenite fricţiuni cu serviciul sanitar, deşi acesta, pe acea vreme, numai sever nu era. I s'a închis de repeţite ori acea farmacie. Se adresa tatei şi moşilor pentru a obţine deschiderea ei, dar ei erau la cuţite cu Mihaiu Sturdza şi intervenţiunile lor, în special acele ale tatei, erau totdeauna făcute în termeni cât se poate de irespectuoşi pentru autoritate, ceiace producea un efect contrar acelui dorit de Tornborg. Mizeria era de pe atunci în casa lui. A dus-o el câţiva ani cum a dus-o, până când, prin a şăsa decadă a veacului, succesele lui Barnum cu Tom Pouce şi Jenny Lind îi dădură ideia să-l imiteze. Soţia lui îi hărăzise un băiet şi trei fete; băietul era cu desăvârşire idiot, cele două fete mai mari slute, cea mică drăguţă. Hotărî să dee o instrucţiune muzicală celor două fete mai mari (a treia era din cale afară mică), şi odată această instrucţiune muzicală terminată, să plece cu ele în Europa şi în America, să dee concerte şi să câştige milioane. Li dădu ce instrucţiune muzicală puteau să găsească în Ieşi şi, îndată ce le socoti destul de instruite,

plecă cu ele şi cu soţia lui în străinatate. In cel dintâiu oraş unde ajunse, făcu nişte afişe mari în care se anunţa sosirea acelei minuni a minunelor vestitele privighetori suedeze care aveau să dee un concert în cutare seară. Anunţul apărea şi în jurnale, iar lumea cumpara bilete. Dar la vederea celor două sluţenii şi la auzul glasurilor lor miorlăitoare, jura că nu le va auzi a doua oară. Ceiace nu a împiedicat pe Tornborg să facă înconjurul Europei. Vă închipuiţi că a ramas sechestrat în nenumarate oteluri, că i s'a reţinut bagajul dar spiritul lui inventiv, cu tot insuccesul ce-l aveau bietele fete, a găsit chip să meargă până la Madrid şi să se întoarcă înapoi în Ieşi. Numai în America nu a izbutit să meargă, ceiace îl făcea să zică că numa egoismul prietenilor care nu au consimţit să-l împrumute cu puţinele mii de franci necesare pentru a-i plăti călătoria peste Ocean îi datoreşte faptul că a ramas sarac la bătrâneţe. Nu ştiu cum a dus-o dela întoarcerea lui în ţară din acea călătorie artistică şi până în toamna anului 1866, dar într'o bună dimineaţă de Octombrie, tata s'a trezit cu dânsul şi cu toată familia la Căiuţ cerându-i hrană şi adăpost pentru iarnă, căci altfeliu nu-i rămâne decât să simpuşte sub ochii lui. Şi tat i-a dat o cameră mare peste drum de curte într'o casă a lui şi l'a primit la masa noastră cu soţia şi fetele lui. Băietul însă, într'o stare de murdărie grozavă şi idiot, mânca la cancelaria moşiei unde fusese adăpostit.

Tocmai atunci venise la noi profesorul de muzică Seidl, despre care voiu vorbi şi mai departe. Tornborg care urma să îngrijască glasul sau mai bine zis, absenta totală de glas a fiicelor sale, obţinu ca bietul Seidl, să le acompanieze două ceasuri pe zi în exerciţiile lor, bine înţeles

în chip cu desăvârşire graţios. Şi au stat astfeliu la noi până la sfârşitul lui Ianuar, dar Tornborg, văzând că tata dă adăpost şi hrană, dar nu banii ce nădăjduia să îi smulgă, s'a declarat ofensat de nişte avanii imaginare şi a plecat la Ieşi unde, la sfârşitul acestei cărţi îl vom găsi în relaţii cu personagii care au jucat un rol în istoria omenirii.

Printre nenumaraţii musafiri necunoscuţi care găsau la noi adăpost şi masă s'au strecurat şi vr'o doi trei aventurieri. Voiu cita printre aceştia pe falsul Alexandru Blaremberg, subofiţer dezertor din al doilea regiment de lăncieri care, la sfârşitul lui August 1863, s'a dat mie, pe când prindeam nişte peşte cu undiţa în iazul cel mare din grădină, drept fratele soţiei moşului meu, beizade Iancu Ghyka, fratele mamei. Mi-a istorisit că este însărcinat să ducă la regiment o remontă ce o făcuse la iarmarocul Caşinului şi care rămăsese la Târgul Ocnei, dar vine la Căiuţi peste două zile. Eu, bine înţeles că m'am grăbit să duc mamei această veste, iar ea a trimes să-l poftească la curte. Se întâmplase că mama nu cunoştea încă pe atunci nici pe cumnată-sa nici pe vr'un membru al familiei acesteia. Dacă pungaşul era departe de a avea distincţiunea elegantului căpitan Saşa Blaremberg, nu se putea tăgădui că se ţinea bine şi vorbia o franţuzească corectă. A povestit mamei feliu de feliu de minciuni, lăudându-se înte altele că luase şi el parte cu Iarca la expediţiunea Mexicului. Se întâmplă că mama urma să plece a doua zi de dimineaţă la Mărăşeşti, însoţită de moşu-meu Lascar, dar ea pofti pe falşul Blaremberg să rămâe în gazdă la noi, chiar în timpul absenţei sale până la sosirea remontei ce o aştepta. Aventurierul a primit, confundându-se în mulţămiri şi mama a plecat de dimineaţă.

După două sau trei zile, remonta nu sosise, dar pretinsul Blaremberg o şterse în zori de ziuă, luând cu dânsul o puşcă Devismes a tatei.

In ziua în care, cu prilejul plecării noastre în Italia, cu puţine săptămâni mai pe urmă, ne-am întâlnit cu al doilea regiment de lăncieri la Mărăşeşti, precum am aratat mai sus, mama a avut prilej să facă cunoştinţă cu adevăratul frate al cumnatei sale, iar ofiţerii regimentului ni-au povestit cum, în dimineaţa aceleaşi zile, falşul Blaremberg, recte Bucşănescu, fusese arestat şi urma să fie dat judecăţei pentru dezertare şi furt de bani ai regimentului.

Sosirea unui musafir era privită aproape totdeauna ca un temeiu de bucurie şi ca o întâmplare plăcută, gazda se simţia îndatorită prin faptul venirii musafirului, aceasta fiind privit ca cel care îndatora. Şi cu cât era mai străin şi venia de mai departe era văzut cu mai mare plăcere, căci aducen veşti mai noue pentru noi şi ne povestia lucruri mai necunoscute. Nu arareori se întâmpla ca tata, auzînd că la cutare han din târg a tras cutare sau cutare străin,a trimes pe Neculai Lefter spre a-l pofti să-i facă plăcerea să vie în gazdă la noi. In această ospitalitate nemărginită se ascundea şi o bună doză de egoism, căci acea găzduire aducea o schimbare plăcută în monotonia vieţii dela ţară, şi un contact cu lumea de d n afară de micul nostru orizont. Dar era fără îndoială un egoism foarte binefăcător pentru călătorul trudit, ars de soarele lui Cuptor sau îngheţat de crivăţ care găsia masă bogată, adăpost curat şi primire cu inima deschisă.

CAPITOLUL X

„Universitatea de la Căiuţi"

La începutul celei a şăsa decade a veacului trecut nu se puteau face studii secundare complecte decât în Ieşi sau în Bucureşti şi chiar acele lăsau mult de dorit: profesorii treceau drept slabi şi unele cursuri lipsiau cu desăvârşire. Părinţii mei hotărîse dela început să facă din mine un savant, dar nu voiau să locuiască nici în Ieşi nici în Bucureşti iar de despărţirea de ei a vr'o unuia din noi nici nu permiteau să se vorbească. Profesori particulari români nu se găsiau, nu rămânea deci decât recursul la străini. Apoi tata a hotărît ca, dela vârsta de şăsă ani, să fiu luat din mâna femeilor spre a sta sub priveghierea unui bărbat. Bărbaţi străini instruiţi care să asume sarcina creşterii unui băiet atât de mic nu se găsiau în ţară, iar relaţiile şi comunicaţia cu străinătatea erau rare anevoioasu şi grele, în schimb se găsiau în ţară destui străini cu instrucţiune secundară mai adesa incomplectă, veniţi după căpătuire în orice chip, în orice ramură de activitate gata să se însărcineze şi cu educaţia unui asemene băieţel. Şi astfeliu s'a făcut că am avut zece profesori. Iacă în ordine cronologică numele lor.

In toamna anului 1850, împlinind şăsă ani, tata a găsit că este vreme să trec dela mâna femeilor la acea a bărbaţilor. Mi-a luat un profesor (deşi

era hotărît ca, deocamdată să nu învăţ nimica) în persoana unui frate a doamnei Darmet, propietara vestitului magazin de noutăţi cu acest nume dela Ieşi Victor Chaubert, care făcuse întreaga campanie a Crimeei în calitate de sergent furier de vânători. Era un om blând, bun şi de treabă, dar care pe la sfârşitul iernei, nu mai putu de urît în Căiuţi. Se zise bolnav şi părinţii mei fură siliţi să-l concedieze.

In primăvara următoare, tata ni-a adus, iar dintr'o călătorie la Ieşi, pe un băietan de douăzeci de ani din Belgia, numit Charles Godecharles. Acesta era cu totul lipsit de serios şi nu rămase la noi decât trei luni. El se ocupa mai mult de femeile drăguţe din târg decât de mine. Păstrase o amintire din cele mai plăcute din ţara noastră şi, din şederea lui la noi, căci scria des tatei şi mamei în cursul anilor următori pentru a li anunţa căsătoria şi naşterea copiilor lui, neuitând niciodată să li mulţămească pentru tratamentul de care avuse parte şi de excelentele sfaturi ce i le dăduse.

In locul lui Godecharles, tata mi-a adus în toamna aceluiaş an pe Pierre Nombral, un francez din sudul Franţei care era atunci în slujba lui Zizi Cantacuzino şi, mi se pare a lui Nicu Catargiu (fratele lui cuconu Lascar) şi priveghia lucrările şoselei dintre Mărăşeşti şi Galaţi, pe care cei doi boieri susnumiţi o luase în întreprindere. Nombral se zicea fost căpitan în regimentul al 3-lea de zuavi, dar aparenţa, manierele şi mai ales gradul lui de cultură trădau cât colo pe fostul subofiţer. Era căsătorit şi avea un băieţel, dar doamna Nombral nu şădea la noi, fiind angajată în calitate de guvernantă la un proprietar din ţinutul Putnei. Era neasemănat mai deşteaptă şi mai cultă decât bărbatu-său. Acesta era tipul Gasconu-

lui *bon enfant*, unul din cei mai puţin mincinoşi ce i-am cunoscut şi bun la inimă, dar de o inteligenţă mediocră unită cu o cultură şi mai slabă. Cu toate că se lăuda că ieşise din şcoala dela Saint-Cyr de loc nu se putea împăca cu ortografia franceză, dar era în schimb o *dădacă* admirabilă pentru mine. Mă îngrijea în chip minunat, mă iubia, ştia să mă intereseze şi să-mi inspire afecţiune pentru dânsul. Imi citia seara, după ce mă culcam *Télémaque*, însă nu era în stare să-mi dea desluşiri asupra mitologiei, ceeace încurca grozav ideile mele religioase şi mă făcuse într'o vreme să-mi fac rugăciunea către „Jupiter, părinte al zeilor". Nombral era un pedagog atât de incapabil în cât, cu toate că cunoşteam literile şi scriam destul de bine orice mi se dădea de copiat (eram când ne-am despărţit de şapte ani), n'a parvenit să mă înveţe a ceti.

In iarna 1859—1860 toată casa a fost bolnavă de tusă măgărească începând cu mama şi terminând cu ultima slugă. Nombral ne îngrijea pe toţi după sistemul Raspail prin camforă, apa sedativă, pomadă camforată, ţigarete camforate, etc. Casa noastră mirosia atât de puternic a camfor încât bunica care, nu ştiu din ce cauză venise să petreacă iarna cu noi, şi, singură din toată casa, scăpase de tusa măgărească, a fugit fără de veste într'o noapte, după obiceiul ei, ne mai putând, zicea ea, să sufere acel miros nesuferit. Şi tata rămăsese indemn, fiindcă petrecuse iarna la Ieşi, dar starea sănătăţei lui era departe de a fi bună.

Se întâmplă în cursul acelei ierni un eveniment important pentru mintea mea. Tata trimese în sfârşit la Căiuţi întreg mobilierul casei din Ieşi pe care o închirie, foarte prost, (urmele Unirii), unor Jidovi. Eu uitasem cu desăvârşire mobilie-

rul nostru din Ieşi, deoarece de patru ani nu mă mai învârtisem decât în elegantele dela Căiuţi şi dela Pralea: acele mobile mi-au părut nişte adevărate splendori, pe care mi se luau ochii. Erau şi lucruri frumoase printre acele mobile, dar pe podelile care jucau ale casei dela Căiuţi, fără cadre de tapeţi, cu fereşti urît văpsite, făceau puţin efect. A trecut iarna întreagă cu aranjatul odăilor. In primăvara următoare a venit la surorile mele Ana şi Marie, ca guvernantă o soră a Nemţoaicei dela vară-mea Profira, acea care se îmbrăca bărbăteşte.

Asta, care venise la urorile mele, era poate mai ordinară şi mai incultă decât cealaltă şi în orice caz neasemănat mai urîtă deşi şi aceia era departe de a fi o frumuseţă. După câteva luni sănătatea tatei înrăutăţindu-se ne sili să plecăm la Viena.

M'am despărţit de Nombral cu mare părere de rău, plângând, căci el îmi arătase o adevărată afecţiune şi ştia să mă intereseze prin nenumăratele istorii din Africa ce mi le povestia. Apoi tata îmi cumpărase o puşcuţă cu un foc, puşcă adevărată care se încărca cu praf şi ploaie, mergeam la vânat cu Nombral şi împuşcasem o vrabie adevărată şi aceia era fapta despre care eram mai mândru s'o fi săvârşit de când eram pe lume.

La Viena părinţii mei au angajat un Würtembergez cu studii universitare numit Maximilian Wegener. Vorbea franţuzeşte ca un francez şi avea cunoştinţi serioase, dar era beţiv şi brutal. A stat numai vr'o două luni. Pe urmă s'a angajat un elveţian din cantonul Valais, numit Venthy, catolic fervent şi bărbat nesuferit.

Dela Viena l'am adus cu noi în ţară şi a plecat în curând, în urma unei discuţiuni cu tata asupra clericalismului.

Anton Alaux, Gascon de douăzeci şi opt de ani, bacalauareat în ştiinţe, fost pedagog într'un liceu, în Franţa. A plecat dela noi când ne-am dus în Italia. Ca învăţător era mult superior celor precedenţi. Pe acea vreme iubiam deja foarte mult lectura, încurajat mult în această privinţă de mama şi de domnişoara Endrödy, despre care voiu vorbi în curând. Pe lângă romane scrise pentru copii, cetiam cu lăcomie tot ce era privitor la istorie şi biblioteca mamei era foarte bogată în această privinţă.

Camillo de Lucca, bărbat trecut de cincizeci de ani, publicist cunoscut, angajat de mama pe când eram la Florenţa şi adus cu noi în ţară. Era văduv cu un băiet de vârsta mea, dar acesta viţios şi bun de nimica. Bătrânul era un bărbat cât se poate de cum se cade, care făcuse număroase educaţii în Rusia unde petrecuse ani îndelungaţi. Era însă învăţător slab şi progresele ce le făceam sub direcţia lui aproape nule.

Fugise pe la 1849 din Roma, de unde era originar, spre a nu fi închis pentru ideile sale liberale şi naţionaliste, se căsătorise în Rusia cu o guvernantă franceză care îl convertise la protestantism. Era foarte religios şi ne făcea în fiecare duminecă un curs de morală, dar religiozitatea lui era sinceră fără ostentaţiune şi fără ipocrizie. Il iubiam foarte mult şi congedierea lui m'a mâhnit foarte mult, dar recunosc că părinţii mei au avut dreptate să se desfacă de el, căci nu făceam de loc progrese sub direcţia lui.

Apoi a venit aşa zisul doctor Herman Wagner, în realitate un escroc jidov numit Ignatz Scheu. Il angajase la Viena guvernanta surorilor mele, domnişoara Endrödy, trimeasă acolo cu soră-mea Maria pentru a-i schimba aparatul ortopedic şi

pentru a-mi căuta un preceptor. Acea fată bătrână şi urâtă avea mania măritişului. Se adresase la un biurou de plasare pentru un preceptor; i se trimesese pe falsul doctor Wagner care-i făcuse curte, îi împrumutase câteva sute de florini, îi făgăduise s'o iee de nevastă şi o hotărâse să-l angajeze în calitate de perceptor pentru mine. Purtarea lui necuviincioasă a făcut ca să fie congediat după puţine luni. S'a dus la Braşov unde a avut diferende cu poliţia. Aceasta nu a întârziat să-şi procure lămuriri asupra antecedentelor sale; l'a arestat şi expulzat din Impărăţia habsburgică. Povestea că făcuse mari călătorii de exploraţie în toate părţile lumii, până aproape de Polul Nord. I-am descoperit însă repede şarlatania, căci l'am prins recitându-ni descrierea unei aurore boreale ce o învăţase pe de rost, cuvânt cu cuvânt dintr'un „Lesebuch" (carte de cetire germană) al meu, apoi zicând că Hotentoţii sunt un trib sălbatec din *America*. Pe lângă că 'mi era antipatic, mai trebuia să învăţ de acum înainte toate obiectele în limba germană. Deşi o vorbeam destul de curgător, totuşi era o greutate pentru mine care-mi făcusem până atunci toată studiile în limba franceză.

După un interval de câteva luni, părinţii mei au adus pe Jean Lemoine, bărbat de meserie, cu titluri universitare serioase, care mai stătuse în ţară vr'o trei ani în casa rudei noastre, Costache Rosetti-Teţcanu, ca preceptor al fiului său Dimitrie. A fost, sub raportul lecţiilor, cel mai destoinic din toţi preceptorii ce i-am avut. Din păcate era mojic la culme şi murdar. Avea pe lângă dânsul pe soţia şi pe fetiţa lui care şi ele erau întreţinute de părinţii mei.

Acel Lemoine era un bărbat cu cunoştinţi foarte serioase şi foarte inteligent; specialitatea lui era

chimia, avea o slujbă într'unul din laboratoriile statului francez. Era totodată un adept al ideilor celor mai înaintate şi, la 1848, luptase în rândurile insurgenţilor din Iunie. El mi-a arătat atunci, la 1866, o mică bucată de aur *ce o făcuse singur*, adăugând însă că costul la care se ridicase producerea ei era de mai multe ori mai mare decât valoarea ei. Apoi îmi spunea că izbânda ideilor înaintate şi căderea tuturor monarhiilor nu mai putea să întârzie, căci s'au descoperit explozive de o putere colosală şi fără îndoială că se vor descoperi şi altele încă mai puternice, cu ajutorul cărora o mână de oameni hotărîţi vor fi în stare să facă să sară în aer palate şi cetăţi şi să nimicească armate puternice. Aceste prevederi ale lui Lemoine s'au adeverit cu îndestulare, iar despre putinţa de a fabrica aurul şi alte corpuri zise atunci simple nu se mai îndoeşte astăzi nimene.

Cel de pe urmă a fost Edmond Aymon, absolvent de seminar, dar foarte în stare să prepare pe un elev pentru bacalaureat. Foarte bun şi de treabă, din nenorocire tuberculos. Il iubiam mult cu toţii; era un suflet curat şi cinstit. Fusese recomandat de abatele Lapia, parohul (curé) al oraşului Vittel şi duhovnic guvernantei de atunci a surorilor mele domnişoara Oudinot.

Câteva luni după plecarea lui Aymon am plecat şi noi în străinătate; surorile mele au fost plasate la Viena, în pensionatul Demergel în care fusese crescută mama, condus acuma de nepoatele doamnei Demergel, dar care era departe să mai fie acel din trecut, iar eu am fost plasat într'un pensionat la Geneva, războiul franco-german nepermiţându-ni să mergem în Franţa.

Este uşor de înţeles că această continuă schimbare de preceptori şi de metode numai spre folo-

sul instrucţiunii şi educaţiunii mele n'a putut să fie. Totuş nu numai la Geneva, dar chiar mai târziu în Franţa, am constatat că nu ştiam mai puţin decât camarazii mei, iar în unele materii şi mai ales ca cultură generală li eram hotărît superior.

Dar corpul profesoral al Universităţii dela Căiuţi nu se alcătuia numai din preceptorul meu şi din guvernanta surorilor mele: mai aveam în casă un profesor de muzică şi altul de limbile greacă modernă şi elină. S'au schimbat şi aceştia dar neasemănat mai rar decât acei însărcinaţi cu creşterea mea. Prea puţin am profitat din învăţămintele lor.

Intâiul profesor de muzică ce l'am avut a fost un vienez numit Arming care, după ce a stat la noi trei ani, s'a dus la Bucureşti unde şi-a exercitat cu folos meseria; mai avea şi monopolul acelei de *tapeur* în toate seratele high-life din Capitală. Succesorul lui Ferdinand Seidl, tot Austriac, era un muizcant de valoare şi un băbat nu numai foarte cum se cade şi foarte bine crescut, dar plin de duh şi plăcut. Petrecuse mai mulţi ani, în calitate de profesor de muzică în familia ducelui de Coburg, ginerele lui Ludovic Filip şi tatăl regelui Ferdinand al Bulgariei. Poseda dela princesa Clementina un certificat din cele mai măgulitoare, pe lângă scrisori şi amintiri dela întreaga familie. El venise la noi fiindcă sănătatea lui zdruncinată avea nevoie de o viaţă liniştită, la ţară. A stat până când am plecat în străinătate, în toamna anului 1870.

Nu mai vorbesc de cei doi Greci dela care *ar fi trebuit să învăţ* limbile grecească modernă şi elină; ei erau oameni prea puţin recomandanili şi de loc nu m'am folosit de lecţiile lor.

Acest personal didactic nu trăia totdeauna în

bună înţelegere, ci se formau într'ânsul restrâns cum era, partizi: preceptorul cu bona franceză şi grecul împotriva guvernantei şi a profesorului de muzică, sau guvernanta cu preceptorul împotriva celorlalţi. Uneori ei căutau să ne amestece în sfezile lor care nu numai odată au cerut intervenirea tatei sau a mamei pentru a fi liniştite.

Dacă am abuzat de răbdarea cetitorului prin amăruntele ce preced, am făcut-o spre a arăta pe de o parte marea însemnătatea ce o puneau boierii moldoveni pe o creştere cât de bună şi de complectă a copiilor lor, impunându-şi spre acest sfârşit jertfe cu bună samă mai presus de mijloacele lor, iar pe de alta spre a pune în lumină calitatea deplorabilă a personalului ce-l puteau găsi. Astfeliu din cei zece preceptori ce i-am avut, singurul Lemoine avea destoinicia necesară în ceiace privia instrucţia, iar singurul de Lucca în ceiace privia partea educativă, ceilalţi fiind sau complect neexperimentaţi în vr'o una din cele două privinţi sau oameni cu desăvârşire lipsiţi de creştere sau de aptitudini.

Şi tata îi plătia doară bine; de obiceiu, afară de întreţinerea lor complectă în casă, mai primiau un salar de trei mii de franci, sumă respectabilă pentru epocă. Ar fi plătit şi mai mult, precum au dovedit-o când a încercat să angajeze pe Rogeard.

Rogeard, profesor de liceu la Paris, scrisese împotriva lui Napoleon al III-lea un pamflet intitulat *Les propos de Labienus*, foarte acerb, dar scris într'o limbă admirabilă, care a stârnit entuziasmul tatei, duşman neîmpăcat al împăratului Francezilor şi mare admirator de stil frumos. Deoarece tocmai atunci congediase pe Lemoine care se arătase din cale afară mejicos şi nespălat *)au propre et au figuré)*, şi-a procurat adresa lui Ro-

geard, silit să fugă în Germania spre a scăpa de închisoare şi, i-a scris pentru a-i propune postul de preceptor al copiilor săi. Rogeard a răspuns că primeşte în principiu în schimbul unui salar de 5.000 franci anual, dar a cerut oareş care lămuriri în privinţa principiilor politice şi religioase în care urma să mă crească. După ce tata i le-a dat, consimţind la salarul cerut, Rogeard a răspun că, spre marea lui părere de rău, trebuie să decline postul oferit, căci din scrisorile primite constată că tata este în politică monarhic constituţional şi creştin în credinţă, iar el ar fi făcut din mine: *un oribil republican şi un tot atât de uricios ateu.*

Guvernantele surorilor mele cele mari, Ana şi Maria, s'au schimbat mai rar decât perceptorii mei. Cea dintâiu care a meritat acest nume a fost domnişoara Endrödy, o unguroancă dela Caşovia pe care părinţii mei au angajat-o la Viena, în anul 1862 şi care a stat patru ani la noi. Ea era o fată bătrână, uscată şi urîtă care fusese guvernantă în mai multe case mari austriace. Era departe de a fi lipsită de cultură generală şi avea mai ales cunoştinţi limbistice din cele mai serioase. Vorbia şi scria în chip ireproşabil limbile germană, engleză şi franceză, mai ştia ungureşte şi italieneşte şi cunoştea bine literaturile tuturor acestor limbi. Insă manierele ei, dacă erau cuviincioase, erau departe de a fi *lodylike*, iar natura îi era francamente vulgară şi mai ales intrigantă din fire. De oarec adunase prin minuni de economie vr'o patruzeci de mii de florini, credea că ajutorul lor îi va putea procura acel lucru dorit de toate fetele bătrâne: un soţ.

Trăiam deosebit de rău cu domnişoara Endrödy şi dela început descoperisem cât de cumplit de falsă era; mi-a pricinuit o nenumărată mulţime

de penitansuri, pensumuri, katzentischuri, opriri dela primblare şi chiar de bătăi, multe din ele suferite cu dreptate, dar şi nu puţine absolut pe nedrept. Totuş trebuie să recunosc că-i datoresc foarte mult sub punctul de privire intelectual. Ea a contribuit foarte mult să desvolte în mine gustul cetirii, iar convorbirile ei cu mama şi cu tata asupra multor subiecte istorice. vechi şi noui, au contribuit în chip însămnat să deştepte în mine, încă de timpuriu, la o vrâstă la care alţi copii nu se gândesc decât la jocuri şi la nebunii, aplecarea spre ocupaţiunile intelectuale. La această aplecare a mai contribuit mult şi adunările zilnice de după masă, în salonul cel mare, a întregii familii, cu musafirii mementului, în timpul cărora orice vorbă nepotrivită pentru urechi copilăreşti erau strict oprită, (până la trimeterea noastră la culcare). Convorbirea era mărginită la discuţii politice, istorice, filozofice, uneori ştiinţifice, la annecdote asupra trecutului şi la poveşti vânătoreşti. Când părinţii noştri erau absenţi, se făcea o lectură, fiecare cetind pe rând. Şi în privinţa asta domnişoara Endrödy a fost nepreţuită, căci în scurt timp nî-a format o prea frumoasă bibliotecă pentru uzul nostru, al copiilor. Ce păcat că această femeie era atât de vulgară şi de intrigantă, vârând necontenit intrigi între ceilalţi profesori şi bone, ceiace a silit pe părinţii mei s'o congedieze (mult prea târizu).

Ei i-a succedat Miss Emily Allan, o scoţeză de treizeci şi şase de ani, care fusese ani îndelungaţi guvernantă în familia Costinu Catargiu dela Mărăşeşti. Miss Allan era tocmai contrarul domnişoarei Endrödy; mai păstra urmele unui fizic plăcut, avea manierele unei *doamne*, era foarte deşteaptă, dar cumplit de ignorantă şi avuse un tre-

cut cât se poate de furtunos. Venindu-i dor de plăcerile Bucureştilor şi un mic roman cu Seidl, profesorul de piano, neajungând so facă să se împace cu viaţa la ţară, ne părăsi după mai puţin de un an.

După dânsa veni domnişoara Oudinot, care se zicea nepoată colaterală a mareşalului cu acest nume. Aceasta era o franceză de treizeci şi şăsă de ani, nici frumoasă nici urîtă, lar foarte durdulie. Ca multe guvernante franceze, îşi cunoştea limba la perfecţie şi ştia istoria Franţei pe de rost, dar nimica despre limbile şi istoria altor ţări. Fusese mai mulţi ani în Rusia şi povestia că făcuse acolo multe cuceriri, era catolică fervent, dar isterică. Işi pusese în cap să-i fiu soţ (eram atunci de patrusprezece ani), dar cred că s'ar fi mulţămit şi cu mai puţin, însă inocenţa mea era perfectă şi, mulţămit acestei împrejurări, nu se întâmplă nimică necuviincios între noi).

Dela o bucată de vreme, pierzând orice nădejde să-mi fie soţie legiuită sau nelegiuită, la sosirea ultimului meu perceptor, Aymon, începu să-i facă lui curte şi izbuti să-l seducă şi să-l facă să cadă în păcat. Aymon, crescut de preoţi, rămas catolic fervent şi practicant, el, cedă solicitărilor ei dar, după păcat, remuşcările ce le avu contribuiră mult să-i agraveze tuberculoza. In această privinţă aflat-am, mulţi ani mai târziu amărunte cât se poate de interesante dela popa catolic dela Târgul Trotuşului, către care atât bietul Aymon cât şi domnişoara Oudinot se spovăduiau.

Domnişoara Oudinot, după cum a scris mamei, s'a căsătorit acasă la ea, după războiul franco-german, izbutind chiar să facă o partidă bună căci a luat de soţ pe primarul oraşului său Vittel.

Pentru fraţii şi surorile mai mici era în per-

manenţă câte o bonă franceză care mânca la masă cu noi. Una din ele, fiica unui meşter zidar din Lunéville, care avea o ortografie din cele mai necorecte şi nu poseda aproape nici o cultură, a intrat, după plecarea ei dela noi, în calitate de guvernantă într'o bogată familie rusească din Basarabia, unde a întreprins şi a terminat educaţia(?) unei domnişoare.

In casă se primiau multe ziare şi reviste străine. Dintâiu tata, ca aproape toţi boierii moldoveni din vremea lui a fost abonat la *Indépendance Belge*, care în urmă a fost înlocuită prin vr'un ziar din Paris: *Débats*, *Figaro*, *La Liberté*, *Figaro* sau *Gaulois*, pe lângă care *La Revue des Deux Mondes* era nelipsită. Mama mai primia *La Revue de Paris*, *l'Illustration* şi *Le Musée des Familles*. Dela 1866 încoace tata mai primia *Neue Freie Presse* din Viena şi *Kikeriki*. Iar noi, copiii, eram abonaţi la *Semaine des Enfants* şi la *Magasin d'Education et de Recréation*, mai pe urmă eu primiam *Illustrated London News*.

In acea epocă lipsită de serviciu poştal la ţară, Căiuţul era favorizat, căci odată pe săptămână îl deservia poşta austriacă care făcea odată pe săptămână serviciul între Sibiu şi Galaţi; miercurea trecea dela Sibiu la Galaţi, iar sâmbăta s'întorcea dela Galaţi la Sibiu. Scrisorile noastre pentru străinătate, francate cu mărci poştale austriace, le încredinţam poştei de sâmbătă, iar acele pentru ţară, francate cu mărci româneşti, le încredinţam poştei de miercuri care le expedia la Galaţi. Zilele de poştă, mai ales miercurea, când sosiau pachetele cu ziare străine, erau aşteptate cu mare nerăbdare de toată casa şi, de câte ori îmi era cu putinţă, mă precipitam la poartă îndată ce, la ceasurile obişnuite, auziam strigătele şi pocnetele de

biciu ale surugiilor, tălăncile cailor de poştă şi duruitul caracteristic al lungii *braşovence* din care, după ce se opria, ieşia, cu pachetele pentru noi în mână, *conductorul*, urmat de *Bedeckungsmann*, soldatul care îl escorta, amândoi în uniformele lor austriace. Ei făceau prea bucuros serviciul nostru, căci la curtea noastră îi aştepta totdeauna un prânz copios, udat cu vin vechiu, iar uneori, la vreme de viscol sau în urma vr'unui accident, găsiau adăpost bun şi cald pe noapte şi cafea cu lapte de bivoliţă dimineaţa, pe lângă care mai aveau şi a gratificaţie bună de anul nou. Vr'o doi sau trei ani a funcţionat, paralel cu acest serviciu austriac şi altul, român, de două ori pe săptămână, între Adjud şi Târgul Ocnei. Pe la 1869 serviciul austriac a fost desfiinţat şi a funcţionat, de trei ori pe săptămână, serviciul român de diligenţă pân ăla 1884, când s'a pus în circulaţie linia Adjud-Târgul Ocnei.

Incă un merit al domnişoarei Endrödy a fost introducerea excelentului obiceiu al lungilor primblări pe jos dela April până în Octombrie. Se prânzia *(dîner)* la ora cinci şi jumătate şi îndată după masă o porniam cu toţii la primblare, ne întorcându-ne decât după ce înoptase. Iarna, ieşiam asemene în fiecare zi şi, când nu patinam, făceam câte o primblare. Plăcerile mai rari erau, pentru toţi, excursiunile în mai multe trăsuri la Pralea, unde se prindeau păstrăvi în pârîu sau, la ocaziuni mai deosebite, se scoteau din cele două heleşteie, făcute de tata, în care se găsiau păstrăvi de două kilograme. Eram totdeauna precedaţi de un bucătar cu ajutorul lui şi de sofragiu încă cu un fecior, masa se întindea lângă un şipot cu apă minunată de lângă heleşteie şi pofta de mâncare nu lăsa nici odată de dorit. Altădată tata porun-

cia, la sfârşitul mesei de sară, să se puie caii la mai multe trăsuri şi plecam cu toţii, când într'o direcţie când într'alta, regiunea fiind bogată în primblări frumoase.

Dacă la noi numărul de slugi, de cai şi de trăsuri, era mare, iar masa de o bogăţie neobişnuită, în schimb tata şi mama ne predicau de dimineaţă până în sară simplicitatea în traiu şi în obiceiuri. Eram îmbrăcaţi foarte modest, aşi zice prea modest, cu haine făcute de casă; ale mele eşiau din mâna lul Ha m Leibu, mare croitor din târguşor Până la vrâsta de cincisprezece ani împliniţi mama m'a purtat într'un costum alcătuit dintr'o bluză strânsă la talie cu un brâu de piele şi o pereche de pantaloni, ceiace făcea desnădejdea mea, mai ales când venia la noi câte un fiu de rudă sau de prieten al casei, îmbrăcat într'un costum ieşit din mână adevărat croitorească şi alcătuit din jachetă scurtă, jiletcă şi pantaloni. O câţi ani visat-am să port şi eu o jiletcă!

Eram culcaţi în paturi strâmte de fier, cu mindir de paie şi saltea subţire de lână, mama zicea că trebuie să te deprinzi a dormi în pat vârtos. Din pat trebuia să intrăm într'o baie rece, iarna ca şi vara şi nu ni se permitea să abuzăm de serviciile slugilor.

Mi s'a pus puşca în mână pe când eram încă foarte mic: la vrâsta de şăpte ani am împuşcat întâia mea vrabie, nu împlinisem treisprezece ani şi mergeam la vânătoare de urşi. Vânatul era marea mea pasiune şi plăcere. Cu prilejul lui eram încredinţat bunului şi credinciosului Gheorghe Sarandovici, puşcaşul însărcinat să aprovizioneze masa curţii cu vânat, un rus din gubernia Poltavei, dar venit în Moldova de înainte de 1848,

care mai exercita şi meseria de zugrav. Iar pe cal am fost pus când eram deabia de patru ani.

Viaţa ce am dus-o ca copil era fără îndoială şi sănătoasă şi mai intelectuală decât acea a multor fii de boieri crescuţi în oraş. Inocenţa mea morală a rămas absolută până la vrâsta de cincisprezece ani. Eram atunci convins că o femeie nu poate purcede însărcinată până ce nu a cununat-o preotul în biserică, adică îmi închipuiam că procrearea de copi era urmarea binecuvântării bisericii, nu acea a unui act pur fizic. Şi ţin minte de mina stranie făcută de mama când într'o zi, am întrebat-o:

— Mamă, de ce oare femeia nu poate face copii până ce nu a cununat-o popa, iar iapa face mânz, vaca viţel şi căţaua căţei fără de nici o binecuvântare bisericească?

Mulţi ani mai târziu ea mi-a mărturisit că dacă a fost foarte mulţămită să-şi vadă băietul atât de nevinovat. Şi nu-şi aducea aminte să-şi fi stăpânit vr'odată un acces de râs nebun cu atâta greutate.

Moşu-meu Mitică, cel mai tânăr din fraţii tatei, care-şi creştea fata la Dresda, nu contenia cu glumele asupra „Universităţii dela Căiuţi" nume ce el dăduse adunării de profesori şi guvernante dela noi. Nu tăgăduiesc că roadele ce le-a dat acea „Universitate" nu au fost în raport cu jertfele ce le-a cerut, dar repet că în ceiace privia învăţământul, eram, la sosirea mea în străinătate, departe de a fi inferior mijlociei camarazilor mei din Apus. Iar sub raportul moral creşterea ce ni s'a dat şi principiile ce ni s'au inculcat nu lăsau absolut nimica de dorit.

Sub raportul practic însă, nu pot numi rezultatul acestei creşteri decât deplorabil. Şi tata şi mama se trezise la viaţă ca membri ai celei mai

înalte boierimi adică ai acelei clase care izbutise să puie stăpânire pe întreaga putere politică din țară, care putea tot, care își asigurase monopolul Domniei și totodată era în stare să înfrunte pe Domn când el nu ținea samă de privilegiile și de interesele ei, când el nu închidea ochii asupra abuzului ce-l făceau de puterea ce și-o însușise. Ei erau ființi inteligente, culte și cu desăvârșire desinteresate, care își dădeau sama că împrejurările se schimbase cu desăvârșire. Tata, cu tot conservatismul lui, luptase pentru a aduce parte din acele schimbări, iar mama, influențată de exemplul părintelui ei, era pătrunsă de idei foarte democratice pe care, cu toată desaprobarea tatei, cu aproape douăzeci de ani mai mare decât ea și deci mai ienfluențat de obiceiurile vechiului regim, nu se sfia să ni le inculce.

Imi repetau de dimineață până în sară că nu știu dacă vor izbuti să ni lese avere și că trebuie să mă pregătesc a-mi agonisi singur viața și a-mi croi drumul printr'însa. Dar față de aceste vorbe atât de înțelepte, ochii mei întâlniau risipa din casă și urechile mele auziau socotelile ce le făcea tata despre veniturile nebune ce aveau să-i dee codrii și cărbunii de pământ ai Căiuțului în ziua din ce în ce mai apropiată în care se va fi construită linia de drum de fier Adjud-Târgul Ocnei. Se hotărîse că am să devin inginer pentru a exploata acei cărbuni, dar mi se vorbia numai de cum voiu avea să mă port în calitate de înalt dirigător sau de om politic.

Și să nu se uite că această creștere venia să se mai adauge unor aplicări atavice.

Apoi amândoi erau niște idealiști incorigibili și, cu toată experiențele vieții, vedeau lumea în chip cu totul optimist, cu totul altfeliu decât este

în realitate. Ni-au inculcat nişte principii foarte frumoase şi foarte cavalereşti: cinstea cea mai scrupuloasă, sinceritatea, francheţa cea mai desăvârşită, oroarea disimulării şi a minciunii, desinteresarea şi dispreţul absolut al banului, neînfricarea şi dispreţul primejdiei, credinţa către prieteni, independenţa cea mai hotărîtă, cea mai desăvârşită intransigenţă în materie de convingeri politice, alergarea în ajutorul celui slab şi ţinerea sus a capului faţă de cel mare, cea mai îndârjită opunere la orice încercare de a ni se călca pe picioare şi cel mai cumplit dispreţ pentru acei care se lasă a fi călăuziţi de alte principii sau le practică. Tata îşi mai revărsa tot dispreţul asupra capetelor acelor care, în politică, pentru foloase personale, se fac creaturi ai puternicilor zilei.

Aceste principii sunt toate frumoase, strictă urmare a multora din ele este fără îndoială indispensabilă oricărei fiinţe omeneşti care vrea să treacă drept cinstită, pe când observarea mai ales *exagerată* a altora nu poate decât să complice şi să îngreuieze rău succesul în viaţă a adepţilor.

Iar mama îşi arăta desgustul pentru acel care se căsătoreşte altfeliu decât din dragoste. „Dacă una din părţi", zicea ea, „are avere, nu strică, dar această împrejurare nu trebuie să influenţeze întru nimica asupra alegerii miresei sau a mirelui. Altfeliu nu este decât o prostituire, a bărbatului sau a femeii". Pe lângă aceste principii care ni se repetau şi ni se exaltau zilnic, faptul traiului la ţară timp de atâţi ani, aproape fără contact cu altă lume decât slugi, badea Ion şi badea Stan, nu putea decât să ne facă cu desăvârşire străini şi ignoranţi ai cerinţilor vieţii practice.

Talleyrand a spus că acei ce nu au trăit sub vechiul regim, de înainte de 1789, nu au ideie de ce

este dulceaţa vieţii. Talleyrand trăise sub acel regim în calitate de privilegiat şi vorbia de viaţa dusă atunci de privilegiaţii Franţei. Intocmai acelaş lucru se poate zice despre viaţa în ţările noastre de înainte de 1800 şi de acei câţiva ani care au urmat acea dată. Nespus de dulce era viaţa pentru un mare boier român care trăia la ţară. Stăpân pe o moşie întinsă, cu sate multe pe ea, nu mai era de fapt un simplu proprietar ci sămăna a suveran. Mulţimea de slujbaşi ai moşiei şi de *locuitori* erau în realitate nişte supuşi asupra cărora domnia, putându-li face mult bine sau mult rău. Exercitarea acestei puteri desvolta în înalt grad spiritul de iniţiativă a acelui care dispunea de ea, încrederea în sine precum şi cea mai desăvârşită independenţă de caracter, dar şi exagerarea acestor însuşiri. Apoi date fiind transformările răpezi prin care a trecut viaţa socială, politică şi economică la noi în cei de pe urmă şasăzteci de ani, numai o pregătire practică nu puteau alcătui pentru generaţia nouă.

Apoi, în ceeace mă priveşte, trebuie să mai adaug că, spre a mulţămi setea mea de lectură, mama mi-a permis, dela şăsesprezece ani înainte, să cetesc toate romanele din biblioteca ei, care numai puţine nu erau, mai dându-mi-se voie să comand, la Tauchnitz, în Leipzig, aproape toate romanel engleze ce doriam să le cetesc. Din toate preferam acele istorice şi de aventură, engleze sau franceze: ele au contribuit mult să mă facă să-mi închipui o viaţă imaginară, după gusturile mele, cu totul deosebită de cea reală şi mai ales de acea ce eram ursit s'o duc.

Iaca motivele care mă fac să zic că creşterea căpătată în „Universitatea dela Căiuţi" a fost departe de a corespunde dorinţilor, silinţilor, oste-

nelilor şi jertfelor ce şi le-a impus iubirea pentru noi a părinţilor noştri.

Ceiace însă nu mă împiedecă să fi păstrat o amintire neştearsă a anilor „Universităţii dela Căiuţi", iar întipărirea ei asupra mea a rămas din cele mai adânci. Dacă m'a pregătit rău pentru viaţă, în schimb însă învăţăturile căpătate într'însa mi-au procurat bucurii ce au îndulcit mult amărăciunea tuturor insucceselor. Nespus de dulce este amintirea acelor ani care au alcătuit raiul vieţii mele.

Trebuie să adaug că acest sistem de educaţie fusese foarte la modă în ţară până pe la mijlocul celei a şăsa decadă a veacului, când fiinţau în mai multe curţi boiereşti „universităţi" asămănătoare acelei dela Căiuţi. Una din cele mai complecte era acea dela Miclăuşani, în casa lui Alecu Sturza, tatăl lui conu Mitiţă.

Sigur însă este că mulţi din membrii generaţiilor care au avut parte de acest sistem etc. de creştere, au fost în stare să înlocuiască învăţătura vieţii practice ce şi-au căpătat-o în casa părintească, în copilărie şi în adolescenţă, prin experienţa ce însuşi au făcut-o în tinereţe, în contactul lor cu lumea iar acei care, ca mine, n'au ştiut să tragă folos din acea experienţă şi să se adapteze timpurilor şi împrejurărilor mijlocului în care trăiau erau, unii mai mult alţii mai puţin, lipsiţi de simţ practic şi de observaţie. Şi astfeliu, posedând poate, în unele privinţi, facultăţi hotărît superioare majorităţei, au rămas în inferioritate faţă de alţii mai puţin bine înzestraţi.

SUMARUL CAPITOLELOR VOLUMULUI

		Pag.
I	Cele dintâi amintiri	3
II	Mama	43
III	Ce ştiu despre unire	61
IV	Ce ştiu despre unire (urmare)	86
V	Ce ştiu despre unire (urmare) . .	112
VI	Călătoriile noastre la Viena şi în Italia	142
VII	Din Domnia lui Cuza	156
VIII	Din Domnia lui Cuza (urm. şi sfârşit)	181
IX	Una din cele de pe urmă curţi boiereşti din mijlocul veacului al XIX-lea	213
X	Universitatea dela Căiuţi . . .	241

ULTIMILE PUBLICAT

apărute în

Institutul de editură şi arte grafice „CULTURA Românească"

	Lei
M. H. SADOVEANU	
Drumuri Basarabene . .	30.—
VIRG. ŞT. SERDARU	
Lupte de la Mărăşeşti .	25.—
FR. NANSEN	
Spre Pol, în întuneric şi ghiaţă veşnică . . .	50.—
E. şi F. de GONCOURT	
Sora Filomena, roman .	25.—
ANATOLE FRANCE	
Poftele lui Jean Servien .	25.—
D. D. PATRAŞCANU	
Domnul Nae, ed. II . . .	25.—
Trei Comedii	35.—
In faţa Naţiunei . . .	60.—
MIHAIL LUNGIANU	
Mucenicii Neamului . . .	25.—
Poveşti	25.—
CONST. ŞEINEANU	
Romanul Francez . . .	20.—
Istoria Literaturii Franceze	12.—
HANS VON HOFFENSTHAL	
Lory Graff... Roman . .	40.—
Prinţesa OLGA CANTACUZENE-ALTIERI	
Minciuna Sabinei, roman .	50.—

	Lei
DR. O. MELLER	
Medicul Familiei	25.—
Higiena sexuală	30.—
A. WEISS	
Studii Literare	20.—
V. DEMETRIUS	
Strigoiul	7.50
Cântăreaţa, ed. II-a . .	12.—
C. MOLDOVANU	
Neguţătorul de Arome, ed. II . . .	20.—
Autori şi Actori, pagini de critică dramatică . . .	20.—
TH. D. SPERANTIA	
Fete de azi, roman . . .	30.—
Anecdote cu noroc . . .	20.—
Anecdote cu minuni . .	20.—
EMILE ZOLA	
Nana	40.—
M. DOSTOYEWSKY	
Crimă şi Pedeapsă . . .	60.—
IOAN ADAM	
Invingătorul	25.—
Năzuinţi	25.—
A. MESCHENDÖRFER	
Eleonora, roman	50.—

Preţul Lei 50.—